

د پاک نبی ﷺ پاک سیرت

سیرت

محمد رسول اللہ ﷺ

تصنیف

Ketabton.com

مولانا محمد علی سردار جعفری

سیرت محمد رسول اللہ ﷺ

اسلامی ادبی ٹولہ مردان

مکتبہ عمر فاروق قصہ خوانی بازار پشاور

بسم اللہ الرحمن الرحیم

د پاک نبی ﷺ پاک سیرت

سیرت

محمد رسول اللہ ﷺ

صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

تالیف

مولانا احمد علی مردانی

(فاضل جامعۃ العلوم الاسلامیۃ علامہ محمد یوسف بنوری تاون کراچی)

خوره بانده یونیورسٹی روڈ مردان

ناشر

مکتبہ عمر فاروق

قصہ خوانی بازار پشاور

﴿ د کتاب نوم ﴾	سیرت محمد رسول الله ﷺ
﴿ صفحات ﴾	128
﴿ تالیف ﴾	مولانا احمد علی مردانی
﴿ کتابت ﴾	النور کتب خانہ اینڈ کمپوزنگ
	سینٹر کامران مارکیٹ نیواہ
	مردان 0312-9818511
﴿ پبلشرز ﴾	الجنّت پرنٹر
﴿ دچھاپ کال ﴾	مارچ 2018ء
﴿ بیعہ ﴾	200 روپی
﴿ دملاولدلو درک ﴾	جناب ماسٹر محمد نثار صیب
	جناب ماسٹر ارشد علی صیب
	النور کتب خانہ اینڈ کاپی محل
	کامران مارکیٹ نیواہ مردان
	0312 -9818511 /
	0321-9818511

د ملاولدلو درکونه

مکتبہ مجدد الف ثانی کامران مارکیٹ نیواہ مردان	★
اسلامی کتب خانہ کامران مارکیٹ نیواہ مردان	★
مکتبۃ المدینہ بخشالی رود مردان	★
(عبدالناصر) یونیورسٹی رود خورہ بانہ مردان	★
حافظ محمد ابرار صیب مدرس مسجد ابوبکر امین آباد مردان	★
حافظ شہسوار امین آباد یونیورسٹی رود مردان	★
دارالعلوم اصحاب صفہ رنگ رود مردان	★
د مردان پہ ہرہ غتہ کتب خانہ کنبی ملاولدے شی	★

بسم الله الرحمن الرحيم

فهرست مضامین

نمبر شمار	مضمون	صفحه
۱	پاک نسب	۹
۲	د حضور ﷺ د ولادت بیان	۹
۳	د ولادت د کال اهم واقعات	۱۰
۴	د حضور ﷺ د والد محترم د وفات واقعه	۱۰
۵	نوم او عقیقه	۱۰
۶	د رضاعت زمانه	۱۱
۷	د حضور ﷺ اولنې خبرې	۱۳
۸	د حضور ﷺ د موربې بې د وفات واقعه	۱۴
۹	د عبدالمطلب انتقال	۱۴
۱۰	د ابوطالب په کور کښې	۱۵
۱۱	د یهودیانو د عالم رښتیا خبره	۱۵
۱۲	حرب الفجار کښې شرکت	۱۶
۱۳	حلف الفضول	۱۶
۱۴	د حضور ﷺ اخلاق	۱۷
۱۵	شام ته دوباره سفر	۱۷
۱۶	د حضرت خدیجې [ؓ] سره نکاح	۱۸
۱۷	د حضرت خدیجې [ؓ] سره ژوند	۱۹
۱۸	حضرت زینب [ؓ] بنت رسول الله ﷺ	۲۰

نمبر شمار	مضمون	صفحه
۱۹	حضرت رقیه بنت رسول الله ﷺ	۲۱
۲۰	حضرت ام کلثوم بنت رسول الله ﷺ	۲۲
۲۱	حضرت فاطمه بنت رسول الله ﷺ	۲۲
۲۲	حضرت سوذه زوجة النبی ﷺ	۲۳
۲۳	حضرت عائشه زوجة النبی ﷺ	۲۴
۲۴	حضرت حفصه زوجة النبی ﷺ	۲۵
۲۵	حضرت زینب بنت خزیمه زوجة النبی ﷺ	۲۶
۲۶	حضرت ام حبیبه زوجة النبی ﷺ	۲۶
۲۷	حضرت ام سلمه زوجة النبی ﷺ	۲۷
۲۸	حضرت زینب بنت جحش زوجة النبی ﷺ	۲۷
۲۹	حضرت صفیه زوجة النبی ﷺ	۲۸
۳۰	حضرت جویریہ زوجة النبی ﷺ	۲۹
۳۱	حضرت میمونہ زوجة النبی ﷺ	۳۰
۳۲	د حضور ﷺ ترونه او ترویانی	۳۰
۳۳	تعمیر د کعبی شریفی	۳۱
۳۴	د وحی ابتداء	۳۲
۳۵	د اسلام تبلیغ	۳۳
۳۶	د اهل عرب مخالفت او د بنمنی	۳۵
۳۷	د کافرانو کوشیشونه	۳۶
۳۸	د مکې د کافرانو د مسلمانانو سره سلوک	۳۷

نمبر شمار	مضمون	صفحه
۳۹	د حضور ﷺ یوه معجزه	۳۸
۴۰	حبشي ته د هجرت اجازت	۳۹
۴۱	د قريشو ناجائزه مطالبه او معاهده	۴۱
۴۲	حبشي ته دویم هجرت	۴۲
۴۳	د قيد او مصيبت نه نجات	۴۲
۴۴	د غم کال	۴۳
۴۵	طائف ته سفر	۴۴
۴۶	د معراج واقعه	۴۵
۴۷	د قريشو تپو سونه او د هغې جوابونه	۴۸
۴۸	د اسلام نور په مدينه کښې	۴۹
۴۹	مدينې منورې ته د هجرت ابتدا	۵۳
۵۰	د کافرانو سازش او منصوبه	۵۴
۵۱	په غار ثور کښې دمه	۵۶
۵۲	د سلو او بنانو انعام او د سراقه قصه	۵۷
۵۳	د حضور ﷺ یوه معجزه	۵۹
۵۴	په قبا کلي کښې ناسته او دمه	۵۹
۵۵	د حضرت علي* هجرت	۶۰
۵۶	مدينې ته داخله	۶۰
۵۷	د مسجد نبوی تعمير	۶۱
۵۸	د جهاد حکم او سريه حمزه	۶۱

نمبر شمار	مضمون	صفحه
۵۹	په غزواتو او سريو باندې سر سري نظر	۶۲
۶۰	سرية عبيدة او د قبلي د بديل د لو حکم	۶۴
۶۱	سريه عبدالله بن جحش*	۶۵
۶۲	غزوة بدر	۶۶
۶۳	غزوة غطفان	۷۱
۶۴	د حضرت حفصة او زينب سره نکاح	۷۲
۶۵	غزوة احد	۷۲
۶۶	د يهوديانو مخالفت	۸۰
۶۷	بنو قينقاع سره جنگ	۸۲
۶۸	د اوريا (۷۰) قاريانو واقعه	۸۳
۶۹	د ربيع مقام شهيدان	۸۳
۷۰	د بنو نضير قبيلې سازش	۸۵
۷۱	د خندق يا د احزاب جهگړه (غزوة خندق)	۸۷
۷۲	د بنو قريظه د عهد شکنې انجام	۹۱
۷۳	د حديبيې راضي نامه	۹۲
۷۴	د شاهانو په نومونو خطونه	۱۰۰
۷۵	غزوة خيبر	۱۰۱
۷۶	د فدي فتح کيدل	۱۰۴
۷۷	د حضرت صفية سره نکاح	۱۰۴
۷۸	قضا شوي عمره	۱۰۵

نمبر شمار	مضمون	صفحه
۷۹	بنو سلیم ته د اسلام دعوت ورکول	۱۰۶
۸۰	سريه غالب بن عبد الله	۱۰۶
۸۱	د موته جنگ	۱۰۷
۸۲	په مکه مکرمه د مسلمانانو قبضه	۱۰۹
۸۳	د حاطب بن ابی بلتعنه خط	۱۱۳
۸۴	سريه خالد بن وليد	۱۲۲
۸۵	سريه عمرو ابن العاص	۱۲۳
۸۶	سريه سعد بن زيد	۱۲۳
۸۷	غزوة حنين	۱۲۳
۸۸	غزوة طائف	۱۲۵
۸۹	د زکوة دراجمع کولو د فريضي آغاز	۱۲۹
۹۰	غزوة تبوك	۱۳۰
۹۱	د مسجد ضرار معامله	۱۳۲
۹۲	د متخلفينو (د ورستو پاتې کيدونکو) معامله	۱۳۳
۹۳	مختلف وفدونه (جرگې)	۱۳۳
۹۴	اولني حج	۱۳۴
۹۵	د حضور ﷺ د حج د پاره سفر	۱۳۵
۹۶	د حضور ﷺ د آخرت سفر	۱۳۷

بسم الله الرحمن الرحيم

د حضور ﷺ د سیرت مبارک سره تعلق ساتل په هر مسلمان باندې لازم او ضروري دی. د سیرت محمد رسول الله ﷺ نه بغیر انسان د کامیابي ژوند نه شي تیرولای. سیرت مصطفیٰ ﷺ د نیا او د آخرت د کامیابي د پاره دیو بنیاد حیثیت لري. سیرت مصطفیٰ ﷺ کښې د حضور ﷺ ټول اقوال و افعال داخل دي. د حضرت محمد رسول الله ﷺ هر عمل او هر یو قول ته سیرت مصطفیٰ ﷺ وئیلای شي. سیرت محمدی ﷺ باندې په هره ژبه کښې گڼ او بې شمیره کتابونه لیکلي شوي دي. پښتو ژبه کښې هم په دې موضوع ډیر لیک پروت دے. د هریو تحریر جدا انداز دے. هریو تحریر کښې جدا حسن پروت دے. هریو مؤلف په خپل سوچ او فکر سره په ښکلي انداز سره د حضور ﷺ د سیرت د خورولو او مونږ ته د رارسولو کوشش کړی دے. او په دې کوشش کښې د نن وخت پورې د هرې زمانې عالمانو خپله حصه اچولې ده. ما هم د ثواب او مولیٰ کریم د رضا او رسول الله ﷺ د شفاعت د حصول د پاره په دې موضوع قلم اوچت کړی دے. زما کتاب په حقیقت کښې د ډیرو مستندو کتابونو خلاصه او نچوړ دے. او دا یو امتیاز زما کتاب د نوږ کتابونو نه جدا کوي. مولیٰ کریم دے زما دا وړوکې شان کوشش په خپل دربار کښې قبول او منظور کړي او زما او زما د موریلار، استاذانو، خپل خپلوانو او ملگرو د پاره دے ئې د آخرت ذخیره او گرځوي. وما توفیقی الا بالله العلی العظیم

احمد علی مردانی

یونیورسټي روډ خوره بانډه مردان 9818511-0312

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پاک نسب

دا خبره لکه دنمر په شان رڼا او واضحه ده چې زمونږ د خوږ
نبی ﷺ نسب د دنیا په ټولو نسبونو کېنې اعلیٰ او اوچت دے
. اوله هر قسمه عیبونو نه پاک دے (1) . ددغې خبرې
اقرار د حضور ﷺ د بنمنانو او د مکې کافرانو هم کړې دے .
د حضور ﷺ نسب د والد محترم له طرفه دا دے .

سیدنا محمد بن عبدالله بن عبدالمطلب بن هاشم بن عبد
مناف بن قصی بن کلاب بن مره بن کعب بن لوی بن غالب
بن فهر بن مالک بن نضر بن کنانه بن خزيمه بن مدرکه
بن الیاس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان
د مور له طرفه نسب نامه ئې دا ده (2)

سیدنا محمد بن آمنه بنت وهب بن عبد مناف بن زهره بن کلاب .
د حضور ﷺ په دواړو نسبونو کېنې په کلاب سره
نسب نامه یوه شی . (3)

د حضور ﷺ د ولادت بیان

د حضور ﷺ ولادت مبارک د نمر ختلو نه مخکېنې او د
سحرراختلو نه وروستو شوې دے مؤرخین په دې خبره متفق
دی چې د ولادت ورځ د کابل و او اسلامی میاشت د ربیع الاول
وه . په تاریخ د ولادت کېنې اختلاف دے مشهور قول د
دولسم تاریخ دے (4) . مؤرخینو ، محدثینو اتهم تاریخ له

ترجیع ورکړې ده. (5) بعضي خلقونهم تاریخ ذکر کړې دي.

د ولادت د کال اهم واقعات

په دغه کال د اصحاب فيل مشهوره واقعه را پېښه شوې وه چې د کومې واقعې تفصيلي ذکر د سورت فيل په تفسيرونو کې راغلي دي. هم په دغه کال د کسري دمحل نه په زلزلي سره خلوارلس کانې راغړخيدلي وو. او هغه اور چې د زر کالونه د فارس سلطنت کې په يو عبادت خانه کې بليدلو يک دم مړ شولو. په بحيره ساوه (د فارس (موجوده ايران) يو دريا) کې اوبه وچې شولې. (6)

د حضور د والد محترم د وفات واقعه

حضور مبارك ﷺ لادغې دنيا ته تشریف نه وړاوپرې. په دغې زمانه کې د حضور ﷺ نيکه عبدالمطلب مديني منوري ته عبدالله (د حضور ﷺ والد محترم) لره د کهجورو راوپلو د پاره وليرلو. اتفاقاً په خه وجه په دغه سفر کې د حضور ﷺ د والد محترم د وفات واقعه را پېښه شوه. او حضور ﷺ دغې فاني دنيا ته دراتلو نه مخکې یتیم شو. (7) د والد محترم د وفات نه پنځه شپږ مياشتې وروستو حضور مبارك ﷺ دغې دنيا ته تشریف راوپلو

نوم او عقيقه

د ولادت په شپږمه ورځ عبدالمطلب د حضور ﷺ د پاره محمد ﷺ نوم خوښ کړلو. قریشو د عبدالمطلب نه تپوس وکړه اے

ابوالحارث! (د عبدالمطلب کنيت) تا داسې نوم ولې خوښ کړلو چې ستا په خاندان او مشرانو کېنې د چا نشته؟ عبدالمطلب وویل ما دا نوم په دې وجه حضور ﷺ لره ایښی دے چې ټول مخلوق د دوی صفت بیان کړی. (8) هم په دغه ورځ عبدالمطلب د حضور ﷺ عقیقه وکړه. (9)

د رضاعت زمانه

اول حضور ﷺ مبارك له خپلې مور بې بې وركړه. بيا څه ورځې ئې د بې بې ټوبې سره تير كړې. (ټوبه د ابولهب وښځه وه). له هغوی نه وروستو حضرت حلیمې بې بې سره پاتې شو. (10) د عربو عامه طریقه دا وه چې ماشومان به ئې د بدن د ودې او د ښه صحت د پاره مختلفو کلو ته لیږل. په دغه سلسله کېنې د حضور ﷺ دا لاندینې واقعه مؤرخینو نقل کړې ده. د حضرت حلیمې بې بې بیان دے چې زه (له طائف نه) د بنی سعد زنانو سره مکې مکرمې ته په دې نیت راغلم چې د څان سره یو ماشوم د پیو او تربیت په غرض بوځم. (چې د هغې په ذریعه زموږ د کور فقر وفاقه او تنگدستیا ختمه شی) دا زمانه د تنگدستیا او غربت زمانه وه. فقر وفاقه عام وه. زما سره په غیږه کېنې زما یو ماشوم زوی هم وه. د تنگدستا او د غربت د لاسه خورا کونه کم وو په دغې وجې د هغه د پیو خوارکي هم نه پوره کیده. د هغه د لوړې او ژړا د لاسه به مونږه شپې شوگیره کولې. مونږه یوه اوښه ساتلې وه. د هغې د کمزورتیا په وجه د هغې وجود کېنې پېي نه وه. ډیره په گرانه به مونږه وخت تیرولو. ډیره گرانه مونږه د نور وخلقو سره

یوځائے مکې مکر مې ته دغه سفر تر سره کړه. هریوې زنانه د مالدارو کورنو ته زور کولو د حضور ﷺ د یتیم والی په وجه زنانه د حضور ﷺ کور ته نه ورتلې. ځکه چې حضرت امنې بی بی نه ئې د زیاتو پیسو او دانعام او اکرام امید نه وو. زمونږ هریوې زنانه د مالدارو کورنو نه ماشومان ځان سره واغستل. د حضور ﷺ نه علاوه بل څوک پاتې نه شو. د حضرت حلیمې بی بی بیان دے چې ما خپل خاوند ته وئیل ماته ځان په دې بدې ښکاری چې له مکې مکرې نه (خپل کلي ته) خالی جولی لاره شم. د خالی تللو نه غوره او بهتره خبره دا ده. چې مونږه د ځان سره حضرت محمد رسول الله ﷺ بوځو. خاوند راله اجازت راکړه. بی بی حیلمه فرمائی: حضرت امنې بی بی مونږ ته حضور ﷺ حواله کړه. بیا مونږ ولیدل چې د حضور ﷺ په برکت سره زمونږه د سورلې رفتار تیز شو. او هغه اوښه چې د لشلو قابله نه وه د پیو ترې مونږ څه امید نه ساتلو هغې په ډیر زیات مقدار سره مونږه لره پسې راکول شورو کړه. بیا چې هر کله مونږ کور ته وورسیدلو نو د حضور ﷺ په برکت زمونږه د کور نه غریبی لاره. د برکتونو نزول شورو شو. (11) حضور ﷺ د حضرت حلیمې بی بی سره په کور کښې دوه کاله تیر کړل. بیا ئې خپلی مور ته د حواله کولو په نیت حضور ﷺ راوستلو دغه وخت په مکه مکر مه کښې د طاعون بیماری ښوره وه. له دې وجې حضور ﷺ حضرت حلیمې بی بی دوباره د ځان سره د مور په اجازت سره بوتللو. په دغه زمانه کښې د حضور ﷺ د شق

صدر واقعه راپيننه شوه . حضور ﷺ چې كله د حضرت حليمې بې بې سره په كور كښې ديره وو . دغه زمانه كښې حضور ﷺ به د خپل د پيو شريك ورور سره بهر تللو . يوه ورځ حضور ﷺ د خپل ورور سره بهر تله وه . دغه د پيو ورور شريك (عبدالله) په منډه منډه يريدلې (د حضور ﷺ د پيو شريك ورور) كور ته راغې او خپل والد محترم ته گويا شو . زما قريشي ورور دوه كسانو چې ئې سپينې جامې اغستې وې سملولو . بياني ورله سينه سيره كړه . ما هغه هم داسې حالت كښې پريښه دې او تاله راغله يم . د عبدالله والد محترم او عبدالله په منډه منډه په ويره حضور ﷺ لره څنگل ته لاړل . دوى د حضور ﷺ نه د دغې واقعي په باره تپوس وكړه . حضور ﷺ او فرمايل : دوه تنه سپينې جامو والا مالره خواله راغلل او زما سينه ئې سيره كړه . بياني ترينه څه لرې كړل خو هغه څه وود هغې ماته پته نشته . د دغې واقعي نه حضرت حليمې بې بې سره د دوى د ژوند فكر شو . مجبوراً ئې خپلې مور له راوستلو (12) او د حضور ﷺ والدي ته ئې مخكښې تير شوى حالات بيان كړل .

د حضور ﷺ اولنې خبرې

حضرت حليمهؓ فرمائي چې كوم وخت د حضور ﷺ د پيو زمانه ختمه شوه دغه وخت د حضور ﷺ په ژبه باندي دا الفاظ وو .

الله اكبر كبيرا والحمد لله حمدا كثيرا

وسبحان الله بكرة واصيلا . (13)

د حضور ﷺ د مور بی بی د وفات واقعہ

حضور ﷺ د ولادت په شپږم کال حضور مبارک ﷺ د خپلې مور سره د خټه غرض د پاره مدينې منورې ته تشریف یوړلو. حضور ﷺ د خپلې مور سره په مدينه منوره کښې یوه میاشت تیره کړه. بیا حضور ﷺ د خپلې مور سره د مدينې منورې نه راوېس شولو او ابواء نومې ځای ته چې راوړسیدل. نو په خټه وجه د حضرت آمنه بی بی انتقال وشو. عزیزانو هم هلته کښې ئې زمکې ته وسپارله. د حضرت آمنه بی بی د تدفین نه پس حضور ﷺ د ام ایمن سره مکې مکرمې ته تشریف راوړلو. ام ایمن د حضور ﷺ سره په دغې سفر کښې ملګرې وه. (ام ایمن د حضور ﷺ وینځه وه) (14) (دغې واقعې سره حضور ﷺ په ډیر لږ عمر کښې د مور پلار د سر د سیوري نه محرومه شو.

د عبدالمطلب انتقال

ام ایمن چې کله مکې مکرمې ته راغله نو حضور ﷺ ئې خپل نیکه عبدالمطلب ته حواله کړه. عبدالمطلب به د حضور ﷺ ډیر خیال ساتلو. هرځای ته به چې تللو نو حضور ﷺ به ئې د ځان نه نښه جدا کولو. حضور ﷺ د عبدالمطلب سره دوه کاله تیر کړه. کوم وخت چې د حضور ﷺ عمر مبارک اته (8) کاله شو نو عبدالمطلب هم د نبی علیه السلام نه جدا شو او د دې جهان نه بل جهان (آخرت) ته پرده اوکړه (15) د ام ایمن بیان دسې چې

کوم وخت عبدال مطلب وفات شو او د هغه جنازه اوچته شوه .
 نو ما ولیدل چې حضور ﷺ په جنازه پسې وروستو روان دے
 اوژاری . (16)

د ابوطالب په کور کښې

د مور پلار او د نیکه د انتقال نه وروستو حضور ﷺ د خپل
 سکه تره ابوطالب سره پاتې کیدل شو وکړه . کله چې د
 حضور ﷺ عمر مبارک دولس کاله او دوه میاشتې شولو . دغه
 وخت ابوطالب د تجارت په غرض شام د تللو اراده وکړه نو
 حضور ﷺ ئې هم په سفر کښې د ځان سره ملگرې کړه . په
 دغه سفر کښې په لاره تیماء نومې ځایه کښې یوه
 عجیبه واقعه راپېښه شوه .

د یهودیانو د عالم رښتیا خبره

کوم وخت چې حضور ﷺ د ابوطالب سره په تیماء نومې
 ځایه کښې دمه کوله اتفاقاً د یهودیانو یو لوی عالم چې په
 بحیرا راهب باندې یادیدلو دغې مقام سره خواته تیریدلو .
 هغه چې حضور ﷺ ولیدلو . نو د ابوطالب نه ئې تپوس وکړه
 چې دا هلك څوك دے ؟ ابوطالب ورته وویل چې دازما
 وراره دے . بحیرا ابوطالب ته وویه کله چرته ته د دوی (محمد
 ﷺ) خیر خوا ئې او د دوی سره ښه کول غواړې نو دوی شام
 ته مه بوځه . کله چرته دوی تاسو د ځان سره بوتلل . نو د شام
 یهودیان به دوی قتل (شهید) کړی . دوی ته به الله تعالی په
 راروان وخت کښې نبوت ورکوی . دا هغه نبی ﷺ دے چې د

يهوديانو دين به منسوخ كوي . دغه ټولې خبرې او دوی ټول اوصاف ما په خپل اسماني كتاب كښې ليدلي دي . (بحيراد تورات عالم وه د دوه دغه بيان در حقيقت د تورات ترجماني وه .) (17) ابو طالب چې د هغه راهب خبره واوريدله نو حضور ﷺ ئې مكې مكرمې ته واپس راوولي پرلو .

حرب الفجار كښې شركت

د عربو قبيلې به په وږه وږه خبره جنگ ته تياريدلې او بيا به هغه جنگ تر ډير وخته پورې جاري وو . په دغه جنگونو كښې مشهور جنگ د حرب الفجار په نوم ياديږي . حرب په عربي ژبه كښې جنگ ته وييلې شي . فجار د فجور نه جوړ شوي ټكې دے . دغه جنگ په هغه مياشتو كښې شوې وو چې په كومو مياشتو كښې قتال (جنگ كول) گناه ، منع او حرام وه . په دغې عظيم جنگ كښې حضور ﷺ د خپلو ترونو سره د هغوی په زور وړه مطالبه شريك شوي وو . حضور ﷺ په دغې موقع هم د قتال نه ځان لرې ساتلې وه . دغه وخت د حضور ﷺ عمر شريف څوارلس يا پنځلس كاله وه . د محمد بن اسحاق قول دے چې دغه وخت د حضور ﷺ عمر مبارك شل كاله وه . (18)

حلف الفضول

د عربيانو فطرت په لږه لږه خبره د يو بل سره جنگونه كول وو . بيا د هغې جنگونو اثر به تر ډير وخته پورې نه ختميدلو . د حرب (جنگ) فجار نه پس د عربو بعضي مشران د عبدالله

بن جدعان په کور کښې راجمع شو چې د حلف الفضول په
طریقه بیا یو عهد وکړو. چې د آخر وخته پورې به د مظلوم
مدد کوو. هغه کټه هرې یوې قبیلې سره تعلق لرې. په دغې
عهد کښې حضور ﷺ هم شریک شوي و. (19)
حضور ﷺ د دغې عهد متعلق فرمائي کټه چرته ماته د دغې
عهد په بدله کښې سره اوبنان (په اوبنانو کښې اعلى ترين
قسم) ملاویدم نو ما به نه وو خوښ کړی. او که د اسلام په
زمانه کښې ما څوک داسې عهد ته راوویلی نو زه به
خامخا ورله ورځمه.

د حضور ﷺ اخلاق

داؤد بن الحصین نقل کړی دی. فرمائي. د عامو خلقو وینا
ده. حضور ﷺ په داسې شان او کیفیت سره ځوانې ورسیدلو
چې په خپلې قبیلې کښې د ټولو نه زیات ښه اخلاقو والا، د
ګاونډیانو نه ځان خبر ساتلو والا، ډیر زیات حلم (برداشت) والا،
ریښتونې، امانت داره و. د هر قسمه جګهړو، کنځلو او بدو
خبرونه لرې و. په دې وجه ورته د خپلې قبیلې ټولو خلقو د
امین لقب ورکړ. (20) او بیا په دغې لقب سره په پوره
عرب او بیا په پوره دنیا کښې یاد شولو. حضور ﷺ د امین په
لقب د عربو په کوڅه کوڅه کښې یادیدلو. په دغې
وخت کښې دا خبر د حضرت خدیجې کور ته لاړلو.

شام ته دوباره سفر

حضرت خدیجه د مکې مکرمې یوه ډیره مالداره پاک دامنه

معززہ بنسخہ وۛ. د پاك دامني په وجه په طاهره (معني پاك دامنه) ياديدله. هغې ته چې د حضور ﷺ د اوصافو پته ولگيدله. نو هغې پاك دامني زنانه حضور ﷺ ته د خپل غلام په ذريعه دا پيغام واستولو چې كه چرې تاسو زما تجارتي مال شام ته يوسه نو زه به تاسو له د نورو خلقو نه زياته گټه (نفع) د تجارتي مال په گټه كښي دركړم. حضور ﷺ د خديجي خوا هڅه غاړه كېښوده او د هغوى د مال تجارت سره په شپاړسم ذى الحجه دمكې مكرمې نه ملك شام ته روان شولو. دغه سفر كښي د حضور ﷺ سره د حضرت خديجي غلام ميسره هم ملگري وۛ. په لاره كښي د ميسره ملاقات د يويهودى عالم سره وشولو چې نوم ئې نسطورا وۛ. هغه ميسره ته (د تورات په رڼا كښي) وويل چې دا انسان (حضرت محمد ﷺ) به (په راروان وخت كښي) د الله پيغمبر جوړېږي. (21)

د حضرت خديجي سره نكاح

حضرت خديجه د پيره هونښاره بنسخه وۛ. هغې د حضور ﷺ د سفر ټول حالات ورځه بن نوډل ته وويل. ورځه چې د حضور ﷺ متعلق دغه خبره واوريدله نو حضرت خديجي ته ئې اوږمائل : محمد ﷺ د دې امت پيغمبر دى. او ما ته ښه پته ده چې يويپغمبر راتلونكې دى چې د چا مونږ په انتظار يو. او هغه زمانه رانږدې ده. (22) حضرت خديجي چې د ورځه بن نوډل دغه خبره واوريدله. او د حضور ﷺ ظاهري او باطني كمالات ووليدل نو د حضور

ﷺ سره ئې د نکاح کولو خواهش پیدا شو. او حضور ﷺ ته
 ئې د یو قاصد په ذریعه د نکاح پیغام ولیږلو. حضور ﷺ د
 خپل تره ابو طالب په مشوره د حضرت خدیجې^{*} سره نکاح
 کولو ته تیار شولو. د نکاح دپاره ابو طالب او د هاشم خاندان
 خلق او دغه شان د مضر خاندان راجمع شول. دغه وخت ابو
 طالب د نکاح خطبه وویله او شل اوبنان مهر مقرر شو (سیرت
 ابن هشام) حافظ ابو بشر د ولایې فرمائی مهر دولس نیمې
 اوقیې مقرر شوې وو. یو اوقیه د خلویښتو درهمو برابر وی.
 په دې حساب مهر پنځه سوه درهمه مقرر شو. د نکاح په
 وخت د حضور ﷺ عمر مبارک پنځوشت کاله وه. او
 د حضرت خدیجې بی بی^{*} عمر مبارک خلویښت کاله وه.
 (23) (24)

د حضرت خدیجې^{*} سره ژوند

حضرت خدیجې بی بی د حضور ﷺ په نکاح خلیښت کاله
 پاتې شوې وه. دغه زمانه څه د نبوت د ملایدلو نه
 مخکېښې ده او څه د نبوت د ملایدلو نه وروستو وه. حضور
 ﷺ له د حضرت خدیجې نه الله تعالی دوه ځامن (قاسم او
 عبدالله چې په طاهر او طیب سره هم یادیدلو) او څلور
 لوریانې (حضرت زینب، حضرت رقیه، حضرت ام کلثوم،
 حضرت فاطمه) ورکړې وې. (د حضور ﷺ دریم څوئې چې
 نوم ئې ابراهیم وه. د هغوی پیدائښت د حضرت ماریه قبطیه
 نه شوې وه.) د حضور ﷺ ټول نارینه اولاد بلوغت ته د رسیدلو
 نه مخکېښې وفات شوې وو. د حضور ﷺ په لوریانو کېښې د

ټولونه مشره لور حضرت زینب^{*} وه . حضرت زینب^{*} پسي د حضرت قاسم^{*} پیدائش شوې وویا ورپسي ام کلثوم ، فاطمه ، رقيه او په آخر کښي د حضرت عبدالله ولادت شوې دے . د حضرت عبدالله ولادت حضور ﷺ ته د نبوت ملاویدونه پس شوي دے . په دې وجه عبدالله ته طيب او طاهر هم وئيلی شی . د حضور ﷺ له طرفه د حضرت خديجې^{*} ټولو لوريانو او ځامنو ته د صفيه وينځي سلمې پي ورکړي وو .

(25)

د بناتِ مصطفیٰ ﷺ د ژوند حالات

حضرت زینب بنت رسول الله ﷺ

دا د حضور ﷺ مشره لور ده . (26) د حضرت زینب^{*} نکاح د خپلې ترور ځوی حضرت ابوالعاص (نوم ئې لقيط) سره شوي وه . هاله د حضرت ابوالعاص^{*} مور وه . او د حضرت خديجې^{*} خور وه . د هجرت په ووم کال ابوالعاص اسلام قبول کړې وه . (27) د حضرت زینب^{*} د حضرت ابوالعاص نه یوه لور (نوم ئې امامه) اویو ځوې (نوم ئې علی) وه . د علی بن ابوالعاص^{*} انتقال په ماشوم والي کښي شوي وه . امامه بنت ابوالعاص^{*} لره الله تعالی ژوند ورکړې وه . اولنې نکاح ئې د حضرت علی^{*} سره شوي وه بیا د هغوی نه پس د حضرت علی^{*} د وصیت مطابق د حضرت مغیره^{*} په نکاح کښي راغله . (28) د حضرت زینب^{*} بنت حضرت محمد رسول الله ﷺ انتقال د هجرت په اتهم کال شوې وه . حضور ﷺ ورله خپلو

کپړو کښې کفن ورکړ او بیا په خپلو مبارکو لاسونو
ئې زمکې ته اوسپارله. (29)

حضرت رقیه بنت رسول الله ﷺ

حضرت رقیه^{*} د حضرت زینب^{*} نه درې کاله پس پیدا شوې وه
اولنې نکاح ئې عتبېه د ابولهب ځوئې سره شوې وه .
رخصتې لا نه وه شوی . کوم وخت چې حضور ﷺ د خپل
نبوت اعلان وکړه . او ابولهب دغه اعلان بد وکړه او د حضور
ﷺ په شان کښې ئې بې ادبې وکړله . نو په جواب کښې الله
تعالی سورت ﴿ تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ الْآيَةَ ﴾ نازل کړه . په
دغې موقع ابولهب خپل ځوئې ته مخامخ قسم وخورلو چې
تاسره ناسته پاسته خوراک سکاځ ترهغه وخته پورې په ما
حرام دے ترڅو چې تاد محمد ﷺ لورلره طلاق نه وی
ورکړی . عتبېه د پلار خبره اومنله او حضرت رقیه^{*} ته ئې
طلاق ورکړه. (30) بیا د دغې واقعې نه پس د حضرت رقیه^{*}
نکاح د حضرت عثمان^{*} سره اوشوه . حضرت رقیه^{*} لره الله
تعالی د حضرت عثمان^{*} نه یو ځوئې (عبدالله) ورکړی وه .
هرکله چې عبدالله بن عثمان^{*} شپږ کاله ته ورسیدلو . نویو
چرگ ورله سترگه زخمې کړه . هم د هغې د لاسه د هجرت په
خلورم کال په مدینه منوره کښې وفات شو. (31) د حضرت
عبدالله د مور حضرت رقیه بنت رسول الله ﷺ د وفات واقعه
د غزوه بدر په ورځ پیښه شوې وه . کوم وخت چې د بدر فتح
زیرې مدینې منورې ته راغی هغه وخت حضرت عثمان^{*} د
حضرت رقیه^{*} د تدفین نه فارغه شولو . د غزوه بدر په موقع

حضرت رقیه^{*} بیمار ه وۀ . د حضور ﷺ په حکم حضرت عثمان^{*}
د حضرت رقیه^{*} د خیال ساتلو د پاره مدینه منوره کنډې پاته
شوې وۀ . په دغه وجې د غزو ه بدر په مال غنیمت کنډې
د حضرت عثمان^{*} برخه هم وۀ . (32)

حضرت ام کلثوم بنت رسول الله ﷺ

د حضرت ام کلثوم^{*} اولنې نکاح د ابولهب د ځوئې سره شوي
وه . رخصتې لانه وه شوي . د حضرت رقیه^{*} په شان د ابولهب
ځوی عتیبه حضرت ام کلثوم^{*} ته طلاق ورکړۀ . بیا د هجرت
په دریم کال د حضرت عثمان^{*} په نکاح کنډې راغله . (33)
حضرت ام کلثوم^{*} شپږ کاله د حضرت عثمان^{*} په نکاح کنډې
وه . بیا د هجرت په نهم کال په شعبان کنډې وفات شوه . اسماء
بنت عمیس او صفیه بنت عبدالمطلب ورله غسل ورکړه . بیا
حضور ﷺ ورله جنازه وکړه . او قبر ته حضرت علی^{*} ، فضل بن
عباس^{*} او اسامه^{*} بن زید کوزه کړۀ . (34)

حضرت فاطمه بنت رسول الله ﷺ

د حضرت فاطمه^{*} ولادت حضور ﷺ ته د نبوت ملاویدونه
پنځه کاله مخکنې شوي دي . (35) حضرت فاطمه^{*} د
حضرت عائشې^{*} نه پنځه کاله مشره وۀ . (36) د دوی نکاح د
حضرت علی^{*} سره د هجرت په دویم کال درجب یا درمضان یا د
ذیقعد په میاشت کنډې شوي وۀ . په مهر کنډې حضرت
فاطمې^{*} ته څلور سوه مثقاله سپین زر ملاؤ شوي وو . (37) د
نکاح نه پس رخصتې ئې د ماسخوتن د مونځ نه مخکنې

شوی وۀ . (38) د حضرت فاطمې* نه د حضرت علي* شپږ
 بچي وو. درې ځامن حضرت حسن* ، حضرت حسين* ،
 حضرت محسن* او درې لورياني حضرت رقيه* ، حضرت ام
 كلثوم* او حضرت زينب* . (39) د حضور ﷺ د وفات
 نه شپږ مياشتي وروستو د دوی انتقال شوی دے . (40)

د ازواج مطهرات* د ژوند حالات

حضور ﷺ د حضرت خديجه* په ژوندون د بل چا سره نکاح نه
 وکړے. د هجرت نه درې کاله وړاندې چې کله حضرت
 خديجه* وفات شوه . او د رسول الله ﷺ عمر مبارک يو کم
 پنځوس کاله شولو . نو ډيرو زنانو د حضور ﷺ سره د نکاح
 کولو خواهش ظاهر کړلو . دغه زنانو کښې حضرت سوده
 بنت زمعه ، حضرت عائشه ، حضرت حفصه ، حضرت ام
 سلمه ، حضرت زينب بنت خديمه ، حضرت زينب بنت
 جحش ، حضرت جویریة ، حضرت ام حبيبہ ، حضرت صفیه
 او د حضرت میمونہ شاملې دی .

حضرت سوده رضی الله عنها

حضور ﷺ د حضرت سوده* سره نکاح د حضرت خديجې* د
 وفات نه يو څو ورځې پس کړے وۀ . دا هم د حضرت خديجې*
 په شان ډیره معززه قدر منده اعليٰ نسب والا وۀ . د حضرت
 سوده* نسب په لوی بن غالب سره د حضور ﷺ د نسب سره
 ملاوړی . د والدي نوم ئې شمس بنت قيس دے . اولني
 نکاح ئې د خپل ترۀ زوئي سکران بن عمرو* سره شوی وۀ .

حضرت سوده او حضرت سکران دواړو حبشي ته هجرت کړې وو. د حبشي نه واپسې کښې په لاره د حضرت سکران انتقال وشو. د حضرت سکران بن عمرو د انتقال نه پس د حضور ﷺ په نکاح کښې راغله. دمؤرخينو په دې خبره کښې اختلاف دے چې حضور ﷺ د حضرت عائشه او د حضرت سوده دواړو کښې د چاسره اول نکاح کړې ده. زيات علماء ددې قائل دي. چې حضرت سوده نکاح اول شوې وه بيا د هغې نه خه لږه موده پس د حضرت عائشه سره د حضور ﷺ نکاح شوې ده. (41) (42)

حضرت عائشه رضی الله عنها

د دوی د والد محترم نوم ابوبکر صدیق دے چې د حضور ﷺ په تکليف کښې ئې ملگرتيا کړې ده. د مورې بې نوم ئې زينب دے. حضرت عائشه د حضرت عبدالله بن زبير په نوم خپل کنيت ام عبدالله ايښې وه. د حضرت سوده نه پس حضور ﷺ د حضرت عائشه سره نکاح کړې وه. دغه وخت د حضرت عائشه عمر شپږ کاله وه. (43). بيا د هجرت په کال چې دغه وخت د دوی عمر نهه (9) کاله وه. د حضور ﷺ کور ته ئې (رخصتي وشوه) تشریف یوړلو. په کوم کال چې حضور ﷺ د دې دنيا نه پرده وکړله. په هغه کال د دوی عمر اتلس (18) کاله وه. حضرت عائشه نهه کاله د حضور ﷺ په زوجيت کښې پاتې شوې ده. د حضور ﷺ صحبت او ملگرتيا په دوی ډير زيات اثر پرېښې وه. د هغې اثر دا نتيجه وه چې لویو لویو اصحابو د دوی نه احاديث

نقل کړی دی. (44) (45)

حضرت حفصه رضی الله عنها

د دوی د والد محترم نوم حضرت عمر* دے چې د چاد ایمان راوړلو د پاره رسول الله ﷺ خصوصي دعا غوښتي وه. د حضرت حفصه* اولنې نکاح د انیس بن حذافه سره شوي وه. انیس بن حذافه ته په جنگ احد کښې شهادت ملاؤ شو. وو. (46) د دوی د شهادت نه پس د حضرت عمر* حضرت سیدنا صدیق اکبر* سره د حضرت حفصه* نکاح کول او غښتل. حضرت ابوبکر* ورله هیڅ جواب ورنکړه. نو بیاني حضرت عثمان* سره د حضرت حفصه* د نکاح په باره کښې خبره وکړه. هغوی ورته وویل چې سوچ به او کړم بیا به تاته ووايم. څه وخت پس بیا حضرت عمر* د حضرت عثمان* سره خبره وکړه. نو حضرت عثمان* ورته وویل چې زه د ساعت واده کول نه غواړم. حضرت عمر* لر غصه ورغله او حضور ﷺ ته ئې د دوی شکایت وکړه. حضور ﷺ ورته په جواب کښې افرمایل د حفصه* واده به د حضرت عثمان* نه غوره انسان سره کيږي او د عثمان* واده به د حفصه* نه غوره زنانه سره کيږي. بیا هم هغه شان وشو څنگ چې حضور ﷺ فرمائيلى وو د حضرت حفصه* سره حضور ﷺ په خپله نکاح وکړه او د حضور ﷺ خپله لور حضرت ام کلثوم* حضرت عثمان* ته په نکاح کړه. (47) کوم ساعت چې د حضور ﷺ سره د حضرت حفصه* نکاح شوي وه هغه وخت د حضرت حفصه* عمر شل کاله وه. او د حضور ﷺ عمر مبارک پنځه پنځوس کاله وه.

د نکاح دا واقعه د هجرت په دریم کال پیښه شوې وه. (48)

حضرت زینب بن خزیمه هلاله رضی الله عنها

د ام المساکین په لقب سره یادیدنکې دا هغه قدرمنده او عزمنده زنانه ده چې د دوی سره اولنې نکاح د طفیل بن حارث شوي وه. بیا د هغوی د طلاق نه وروستو حضرت عبیده* په نکاح واغستله. د حضرت عبیده* د شهادت نه وروستو بیا حضور ﷺ په نکاح کښې راغله. د حضرت عبیده* د شهادت واقعه په غزوۀ بدر کښې پیښه شوې وه او د حضرت زینب نکاح د حضور ﷺ سره د غزوۀ احد نه یوه میاشت مخکښې شوې وه. د بعضي علماء قول دا دی چې د دوی اولنې نکاح د عبداللہ بن جحش سره شوې وه. هغه عبداللہ بن جحش چې په غزوۀ احد کښې شهید شوې و. د هغوی د شهادت نه وروستو حضور ﷺ د حضرت زینب* سره نکاح وکړ. د حضرت زینب* انتقال د دیر شو کالو په عمر کښې شوې دی او حضور ﷺ ئې پخپله د جنازې مونځ ادا کړې دی.

(49) (50)

حضرت ام حبیبه رضی الله عنها

د ام حبیبه* اصل نوم رمله وه. ورته د لور دنوم په وجه ام حبیبه وئیلې شې. د پلار نوم ئې ابوسفیان (صخر) دی. د عبیداللہ بن جحش په نکاح کښې وه. او د هغه نه ئې یوه لور وه. بنځه خاوند دواړه مسلمانان شول او دواړو حبشي ته هجرت وکړلو. عبیداللہ بن جحش په حبشه کښې نصرانیت

اختیار کړه. دغه وخت حضرت ام حبیبه[ؓ] په خپل ایمان باندې کلکه ولاړه وه. حضور ﷺ ورته د نجاشي بادشاه په ذریعه یو خط ولیکلې او په هغې کښې ئې ورته ورسره د نکاح کولو اراده ظاهره کړه. د ام حبیبه[ؓ] سره د حضور ﷺ په نکاح کښې نجاشي بادشاه د حضور ﷺ له طرفه په مهر کښې ام حبیبه[ؓ] ته څلور سوه درهمه ورکړل. د نکاح دا واقعه د هجرت په شپږم کال راپېښه شوې وه.

حضرت ام سلمه رضی الله عنها

د ام سلمه نوم هند دے. اول د ابوسلمه په نکاح کښې وه. د دوی نه ئې شپږ بچي (عمر، سلمه، زینب، دره، محمد بن سلمه، ام کلثوم بنت ابی سلمه) وو. بعضې مورخینو ئې صرف د څلورو بچو ذکر کړی دے. ابوسلمه (عبداللہ بن عبداللہ بن عبد الاسد مخزومی د ام سلمه د تره زوئې) په غزوہ بدر کښې شریک شوې وه. بیا په غزوہ احد کښې زخمې شولې او له دغې زخم له وجې وفات شو. (51) د ابوسلمه د شهادت نه پس بیا په 4 هجری یا 3 هجری کښې د حضور ﷺ په نکاح کښې راغله. مشهوره ده چې په ازواج مهطرات کښې د ټولو نه وروستو د حضرت ام سلمه انتقال شوې دے. (52) (53)

حضرت زینب بنت جحش رضی الله عنها

د حضور ﷺ د ترور (امیمه بنت عبدالمطلب) لور وه. د دوی نوم بره وو. یوه ورځ حضور ﷺ ترینه د نوم ټپوس وکړه. نو

دې خپل نوم بره اوښودلو. حضور ﷺ ورته په جواب کښې
 ارشاد او فرمائیل ستا نوم بره نه دے زینب دے د هغه وخت
 دوی ته زینب وئیل شورو شو. (54) د دوی اولنې نکاح د
 حضور ﷺ په حکم باندې د حضرت زید بن حارثه سره شوي
 وه. تقریباً یو کال پورې دغه عقد برقرار و. د حضرت زینب او
 د حضرت زید په طبیعیت کښې د عدم مطابقت په وجه د
 حضور ﷺ د صلاح او مشورې نه حضرت زینب له حضرت
 زید طلاق ورکړلو. بیا حضور ﷺ حضرت زینب سره نکاح
 وکړله. دغه وخت د حضرت زینب عمر د یو قول مطابق
 پنځویش کاله او د بل قول مطابق پنځه دریش کاله وه. څلور
 سوه درهمه مهر مقرر کړی شوي وو. حضور ﷺ په دغه
 موقع صحابه لره دروټی انتظام کړی وو. د حضرت زینب د
 نکاح دا واقعه د هجرت په څلورم کاله باندې پیښه شوې وه.
 د حضور ﷺ حضرت زینب سره د نکاح کولو یوه وجه د
 حضرت زینب لره تسلي او ډاډگیرنه ورکول ووبل طرف د
 یو باطل رسم ختمول وه. په عربو کښې دا دستور وو چې چا
 به یو تن ته څوئې ووئیلو نو د هغه د زبانه سره به ئې پس له
 طلاق نه هم نکاح نه شوه کولې. او د هغه انسان سره به ئې د
 سکه څوی په شان تعلق ساتلو. (د زیات تفصیل د پاره فتح
 الباری، تفسیر احزاب مطالعنه وکړئ. (55)

حضرت صفیه بنت حیی رضی الله عنها

د پلار نوم ئې حیی بن اخطب او د مور نوم ئې ضره و. (56) د
 استیعاب مؤلف ئې د والدي نوم بره بن سموال ذکر کړی

دے . (57) پلار ئی د بنو بضیر قبیلې مشروءه . د دوی د نسب آغاز او ابتداء د حضرت هارون علیه السلام نه شوی ده . پرمېې نکاح ئې د اسلام بن مشکم قرظی سره شوی وه . بیا د طلاق نه پس ئې د کنانه ابن ابی الحقیق سره وتړله . کنانه ابن ابی الحقیق په غزوه خبیر مسلمانانو قتل کړه . په دغې غزوه کېنې مسلمانانو ته ډیر مال غنیمت په لاس ورغلو . په دغې مال غنیمت کېنې حضرت صفیه هم وه . حضرت صفیه د حضرت دحیه کلبی په حصه کېنې راغله . حضور ﷺ ته یو صحابی وویل چې دا خو د بنو قریظه اود بنو نضیر د سردار لور ده . دا خو ستاسو لائقه ده . چې ستاسو سره وی . حضور ﷺ حضرت دحیه کلبی راوغښتلو اود حضرت صفیه په بدل کېنې ئې ورلله بلله یوه وینځخه ورکړه . بیا ئې د حضرت صفیه سره نکاح اوکړه . (58)

حضرت جویریة بنت حارث رضی الله عنها

د پلار نوم ئې حارث بن ضرار دے چې په بنی المصطلق کېنې د خزاعی قبیلې مشروءه . د حضرت جویریة اولنې نکاح د خپل تره ځوی مسافع بن صفوان سره شوی وه . مسافع بن صفوان په غزوه مریسيع (بنو مصطلق) کېنې مسلمانانو ووژلو . حضرت جویره په جنگ کېنې قیدې جوړه شوه . بیا د حضور ﷺ په نکاح کېنې داخله شوه . د حضور ﷺ سره د نکاح په وجه د حضرت جویریة ټوله قبيله د قید نه خلاصه شوه . اود صحابه له طرفه د دغې قبیلې هر قیدی ته آزادی ملاؤ شوله . (59) حضور ﷺ سره د نکاح په وخت د

حضرت جویریہ عمر شل کالہ وۃ . د دوی د قید نہ د آزادی
قیمت (چہی خلور سوه درهمه وو) مهر وو . د دوی نوم
برہ وۃ . حضور ﷺ ورلہ جویریہ نوم ایسے وۃ . (60) (61)

حضرت میمونہ بنت حارث رضی اللہ عنہا
حضرت میمونہ بنت حارث ثقفی د رسول اللہ ﷺ د بعثت نہ
پنځوشت کالہ مخکنی پیدا شوی وه . نوم ئی برہ وۃ . بیا
وروستو میمونہ شولو . رومبی نکاح ئی مسعود بن عمر سرہ
شوی وه . د هغه د طلاق نہ وروستو د ابورهم په نکاح کنی
راغلہ ، بیا د هغه د وفات نہ وروستو د حضور ﷺ په نکاح
کنی داخله شوه . د دوی نہ وروستو حضور ﷺ د بل چاسرہ
نکاح نہ ده کړی . دا د حضور ﷺ اخیري زوجه محترمه ده .
د دوی نہ علاوه د حضور ﷺ سرہ د نوروزنانو هم دنکاح ذکر د
تاریخ په کتابونو کنی شته . په هغی زنانو کنی بعضی
زنانہ داسی وے چہی حضور ﷺ ورته دنکاح نہ پس د
رخصتی نہ مخکنی طلاق ورکړی وو . او بعضی د هغوی
نہ داسی وے . چہی ورسره دنکاح وعده شوی وه . د دوی سرہ
حضور ﷺ وخت نہ ووتیر کړی په دې وجه دلته
د هغه زنانو ذکر نہ دے راغلی . (62) (63)

د حضور ﷺ ترونه او تروریانی

د عبدالمطلب لس ثامن وو . حارث ، زبیر ، حجل ، ضرار ،
مقوم ، ابولہب ، عباس ، حمزہ ، ابوطالب ، عبد اللہ . په دوی
کنی عبد اللہ د حضور ﷺ والد محترم دے . دغه نور تول د

حضور ﷺ تر و نه دی . حضرت عباسؓ د ټولونه کسرو ه .
د حضور ﷺ شپږ تروریانې دی . امیمه ، ام حکیم ، بره ، عاتکه
صفیه ، اروی . (64)

تعمیر د کبعې شریفې

حضور ﷺ چې کله پنځه دیرش کاله ته وورسیدلو . د عرب
قریشو اراده وکړله چې بیت الله دویاره په ښه شان سره
جوړکړي . د بیت الله په دغه تعمیر کښې حصه اغستل
هریو سعادت گڼل . ځکه هریو په دغه تعمیر کښې پوره پوره
برخه واغستله . بیا چې کله د حجر اسود په خپل ځای
باندې د کیښودلو وخت راغې نو د هریو مشردا تمنا وه چې دا
سعادت هغه ته ملاؤ شی . خو د هریو دا تمنا نه شوه پوره
کیدل . د ښه سوچ نه وروستو ټول مشران په دې خبره متفق
شو . چې هر څوک اول د دغې مسجد حرم دروازي رادننه شو
د هغه په مرضې باندې به عمل کوؤ . هغه به زمونږ په دې
معامله کښې قاضی او منصف وی . او د هغه فیصله به ټولو
ته منظوره او قبوله وی . د مولی کریم له طرف نه فیصله شوې
وه . دغه وخت په دغه دروازه حضور ﷺ رانښکاره شو . خلقو
چې حضور ﷺ ولیدلو . نو ډیر خوشحاله شو او ټولو چغې
کړې . دا خو ډیر صادق (رینستونې) او امین (امانت داره) دے
دوی چې څه فیصله وکړه مونږه ټولو ته منظوره ده .
حضور ﷺ دوی لره نزدې ورغے . او یوه داسې فیصله ئې
وکړه چې ټولو ته د زړه سکون او اطمینان نصیب شو . حضور
ﷺ ورته اوفرمائیل مالره یو څادر راوړے . حضور ﷺ لره

خادر را ورپه شو. هغه خادر حضور ﷺ په زمکه بنور کړه. دغه وخت حضور ﷺ حجر اسود په خپلو لاسو د خادر مینځ کښې کښودلو. بیا ئې د هریو قبیلې مشر ته او فرمائیل چې د دې خادر طرفونه وونیسی. د هریو قبیلې مشر د هغې خادر طرفونه اونیول. بیا ټولو په شریکه د خادر په ذریعه حجر اسود خپل مقام ته یوځلو. له دې نه پس حضور ﷺ پخپله په خپلو لاسو مبارکو حجر اسود راوچت کړلو او په خپل مقام ئې کښودلو. د حضور ﷺ په دغې ښکلې فیصلې سره عرب د یوې لوئې جهگړې نه بچ شو. (65) (66) (67)

د وحی ابتداء

هرکله چې د حضور ﷺ عمر مبارک څلویښت کاله شول او الله تعالی ورته د نبوت تاج پسر کول او غښتل نو په غار حرا کښې ورته د جبرائیل امین په ذریعه د وحی ابتدا وشوله. دغه واقعه د وحی حضور ﷺ په اول ځل حضرت خدیجې بی بی ته بیان کړه. حضرت خدیجې حضور ﷺ لره تسلی ورکړه. بیا ئې د خپل تره ځوئې ورقه بن نوفل خواته بوتللو. ورقه ورته وویل چې دا د مولی هغه فرېښته ده. کومه چې به حضرت موسی له راتله. بیا ئې ورته او فرمائیل چې ارمان د دې خبرې کوم چې زه هغه وخت ښه طاقتور او روغ وم. کله چې به ستا قوم قبیلېه تالره د خپل کور کلی نه اووباسی. حضور ﷺ ترینه په تعجب سره تپوس وکړه چې داسې کیدې شی؟ ورقه ورته وویل چې د کومې خبرې سره تاسو راتله کړی دی د دې خبرې په وجه وړاندې پیغمبرانو سره هم دغه

کار شوي دے . د دې واقعې نه يو څو ورځې وروستو
ورقه وفات شولو. (68)

د اسلام تبليغ

د اولنې وحی نه پس حضور ﷺ لره د جبرئیل امین
په ذریعه بیا دا وحی راغله.

يَا أَيُّهَا الْمَدَّثِرُ * قُمْ فَانْذِرْ * وَرَبُّكَ فَكْبِرْ *

وَيَا بَيْتَكَ فَطَهِّرْ * وَالرَّجْزَ فَاهْجُرْ * (مدثر)

د دې آياتونو په نزول سره حضور ﷺ ته د تبليغ کولو او د
اسلامي تعليماتو رسولو حکم وشو. په حضور ﷺ باندې
اولنې ايمان راوړونکي ام المؤمنين حضرت خديجۀ وۀ. بيا
دهغې نه وروستو حضرت ابوبکر صديق ، حضرت علي او د
حضور ﷺ خاص خادم حضرت زيد بن حارثۀ اسلام قبول
کړۀ. بيا په پټه باندې حضور ﷺ به د حضرت ابوبکر صديق
سره خلق اسلام ته رابلل. د دغې تبليغ له برکته ډير خلق
مسلمانان شول. په دغه مسلمانانو کښې حضرت عثمان بن
عفان*، حضرت زبير*، حضرت عبد الرحمن بن عوف*،
حضرت سعد بن ابی وقاص* او حضرت طلحة* په خصوصي
توگه شامل دي. په مزه مزه د اسلام اثار ، انوار او برکات
د مکې مکرمې نه بهر هم خواره شول. (69)

په ښکارۀ تبليغ

درې کاله خو په پټه پټه د اسلام تبليغ کيدلو . خلق به پټه
مسلمانيدل او په پټه به ئې په اسلامي احکاماتو عمل کولو.

مسلمانانو به په پټه عبادت کولو. د دغې درې کالو نه وروستو بیا الله تعالی د اعلانیه تبلیغ کولو حکم راوولېږلو. حضور ﷺ ته امر وشو چې اوس خلق اعلانیه دین اسلام ته راووبلې. نبی کریم ﷺ د دغې حکم پوره کولو په وجه د صفا غونډې ته تشریف یوړلو او د قریشو د هرې یوې قبیلې نوم ئې اعلانیه په زوره زوره واغستلو او ورته ئې په دغه غونډې د راجمع کیدلو آواز وکړه. قریشو چې د حضور ﷺ آواز واوړیدلو نو په منډه منډه دغې غونډې ته راجمع شول. کله چې د قریشو ټولې قبیلې راجمع شوې نو حضور ﷺ ترینه په یو سوالیه انداز تپوس وکړه کټه چرته زه تاسو ته ووايم چې د دښمن لښکر په تاسو باندې راتلونکې د مړۍ او زرده چې تاسو باندې حمله وکړي. نو تاسو به زما خبره اومنی؟ ټولو په شریکه په یو آواز سره وویل چې یقیناً مونږ به ستا د خبرې نه انکار ونکړو (ځکه چې تاسو مونږ سره پاتې شوي ئې او تاسو په یو موقع هم دروغ نه دی وئيلي. حضور ﷺ چې قریشو دا خبره واوړیدله نو قریشو ته مخاطب شولو او ټولو ته ئې په جمع او فرمائیل: کټه چرته تاسو خپل غلط او باطل عقائد پرې نه بنسودل نو په تاسو باندې د الله تعالی عذاب راشي. دا چې څه (مراد دین اسلام او د دین احکام) ماتاسوله راوړي دی دنیا کښې یو انسان هم د خپل قوم قبیلې د پاره داسې اعلی او قیمتي ډالۍ نه ده راوړې. ماتاسو لره د دنیا او د آخر کامیابی راوړې ده. او ماته خپل رب امر کړې د مړۍ چې زه تاسو هغه یو ذات ته راووبلم. قریشو چې حضور ﷺ دغه

وینا واوریدله نو خفه شول او خپلو خپلو کورونو ته واپس شو. ابولهېب چې په دغې ټولګې کښې شامل وو. او د حضور ﷺ تره هم وو. هغه چې دا خبره واوریدله نو په غصه شو. او حضور ﷺ طرف ته ئې د یو کابې د وویشتلو اراده وکړه. د ابولهېب دغه فعل په مسلمانانو ډیر بد ولګیده. د ابولهېب د دغې فعل په جواب کښې الله تعالیٰ سورت ابی لهب نازل کړه. (70)

د اهل عرب مخالفت او دښمنی

هرکله چې اهل عرب ته پته ولګیده. چې د مکې مکرمي په زمکه یو بشر (یعنی حضرت محمد رسول الله ﷺ) د نبوت دعویٰ کړی ده او د هغوی د بتانو مخالفت کوی. او د هغوی رسم ورواج ته بد وائی. نو د اسلام د نور د ختمولو د پاره ئې مختلف قسمه تدبیرونه شورو کړه. دا لاندینې واقعه د هغوی (یعنی د کافرانو او مشرکانو) د کوششونو یوه کړې ده. د عربو یو ټولګې د جرګې په شکل ابوطالب (چې د حضور ﷺ تره وه) له راغی. هغې ټولګې ابوطالب ته وویل چې ته خپل وراره پوهه که. چې دا قسمه خبرې نه کوی. خو که هغه د دغې قسمه خبرو نه نه منع کیږی نو بیا ئې ته مرسته مه کوه. خو که چرته هغه هم هغه شان خبرې کوی او ته ئې مرسته هم نه پرېږدې. نو بیا به مونږ ټول عرب ستاسو مقابلي ته اودرېږو. او دا مقابله به تر هغه وخته پورې جاری ساتو. ترڅو چې یو ټولګې ختم شوې نه وی. ابوطالب چې د مشرکانو د ټولګې دغه خبره واوریده نو ورسره د حضور ﷺ نور زیات فکر پیدا شو. په دې وجې د حضور ﷺ سره ئې په

دې باره کښې خبره وکړه. نو حضور ﷺ ورته په جواب کښې
 اوفرمائیل چې اے زما خوږه تره! په رب مې دې قسم وی که
 چرته دوی زما په یو لاس کښې نمر او په بل لاس کښې
 سپوږمۍ کیږدی او دوی اُوغواړی چې زه دغه د رب کلمه
 مخلوق ته رسول پرېدم نو زه به هرگز دغې خبرې ته تیار
 نشم تر هغه وخته پورې به زما کوشش جاری وی چې د رب
 رېښتوني دین غالب شی یا زما وجود د دغې کار نه قربان شی.
 ابوطالب چې د حضور ﷺ دخپل کار سره مینه ولیدله نو په
 جواب کښې ئې ورته وویل اے وراره! ته دخپل
 دین کار جاری ساته، زه به تاسره په هر څائې کښې
 ملگرتیا کووم. (71)

د کافرانو کوشیشونه

هر کله چې قریش په دې خبره پوه شو چې بنی هاشم او بنی
 عبدالمطلب د حضور ﷺ مرسته نه پرېږدی. او ورځ په ورځ
 اسلام ترقي کوی. د اسلام نور د دنیا په طرفونو کښې ډیر په
 تيزې سره خورېږی. د حضور ﷺ خبرې خلق ځان ته لکه د
 مقناطیس په شان راکاږی. نو د اسلام دنور د ختمولو د پاره
 ئې سوچونه شوروکړه. د حضور ﷺ پیغام په حقیقت کښې
 اسلام پیغام وو. په زړونو ډیر زراثر غورځوی. قریشو د مکې
 مکرمې په مختلفو لارو او کوڅو کښې د دې مقصد د پاره
 خلق کینول چې د باهر نه مکې مکرمې ته راتلونکی مسافر
 میلمانه د حضور ﷺ خواله لاړ نشی. یو طرف ته قریشو دا
 تدبیر اختیار کړه. نو بل طرف د خلقو د حضور ﷺ سره د

ملاقات شوق نور هم زیات شو. د حج په موقع به حضور ﷺ د بهرنه راتلونکو کسانو ته د اسلام دعوت ورکولو. په دغې طریقه د اسلام نور خوریدل شورو شو. او د اسلام نور مختلفو کلو، قبیلو ته لاړو.

د مکې د کافرانو د مسلمانانو سره سلوک

د حضور ﷺ په کوشش او برکت سره د مکې مکرمې فضا هم د اسلام په نور سره مزه مزه ډکیدل شورو شو. خلقو ته چې د اسلام د حقانیت پته ولگیده. نو ډیرو خلقو اسلام قبول کړه. په دغه مسلمانانو کښې زیات تعداد د غریبانو او غلامانو وو. قریشو د اسلام په وجه په هغه مسلمانانو باندې ظلمونه شورو کړه. د اسلام په ترقی سره سره د کافرانو ظلمونه به هم زیاتیدل. د کافرانو دا خیال وو چې کیدم شی دغه ظلمونه مسلمانان د اسلام نه منع کړي او د محمد رسول الله ﷺ د رسالت انکار وکړي. د مکې مسلمانانو د کافرانو د ظلمونو بڼه په نره مقابله وکړه. ورځې شپې تیریدم او د کافرانو ظلمونه زیاتیدل. آخر کافرانو دا خبره محسوسه کړه چې د اسلام درنا ختمولو د پاره زور او طاقت نه علاوه بل څه تدبیر پکار دے. په دغې سلسله کښې یوه جرگه د عتبه بن ربیع په مشرۍ کښې د حضور ﷺ خواله راغله. دوی حضور ﷺ ته درې خبرې کیښودم. که تاسو د مکې مکرمې مشرۍ غواړی نو مونږ به درله د مکې مکرمې مشرۍ درکړو. یا که تاسو په یوه درنه (مالداره عزت داره) کورنۍ کښې واده کول غواړم نو مونږ دغې ته هم تیار یو. یا که تاسو ډیر مال او

دولت غواړې نو مونږ به درله ډیر مال او دولت را جمع کړو. خو کوم کار چې تاسو کوئ هغه پرېږدئ. حضور ﷺ ورته په جواب کښې د قرآن کریم یو څو آیاتونه ولوستل. عتبه بن ربیعہ چې د قرآن کریم دغه آیاتونه واوریدل نو زړه ئې په دریدو شو. بیا خپلو ملگرو قریشو لږه راغی او ورته ئې وویل محمد ﷺ چې څه لولی هغه نه شاعری ده او نه جادو دے. زما که منې نو زما خو دا رائے ده چې محمد ﷺ تاسو په خپل حال پرېږدئ. که چرې هغه برے او مندللو او په ټول عرب باندې ئې غلبه راغله. نو د محمد ﷺ برے او عزت زموږ برے او عزت دے. او که محمد ﷺ غلبه اونه موندله نو د عربو نور خلق به ئې وجود ختم کړی. قریشو د عتبه خبره اونه منله او په خپل ضد باندې برقرار پاتے شول. (72)

د حضور ﷺ د تبلیغ کولو انداز

حضور ﷺ به د اسلام تبلیغ د پاره یو یو کس له تللو او یو یو به ئې جدا جدا پوهولو. چا چې به خبره اومنله نو د هغه سره به ئې د خپلې مینې اظهار کولو. او چا چې به د حضور ﷺ خبره اونه منله نو چپ به ترینه پاتې شولو.

د حضور ﷺ یوه معجزه

د اسلام اولنې ورځے شپے وے مسلمانان د کافرانو د لاسه په مختلف قسمه تکلیفونو کښې گرفتار وو. کافرانو به نوې نوې طریقې مسلمانانو ته د تکلیف رسولود پاره پیدا کولے.

د مشرکانو نه به د مسلمانانو سره سره به حضور ﷺ ته هم
تکلیفونه رسيدل. د دغې تکلیفونود واقعياتو نه يوه
دا لاندینې واقعه هم ده.

يوه ورځ حضور ﷺ د کعبې سره خواته موندل وړو.
هرکله چې د قيام نه پس حضور ﷺ سجدې له لارو. نو
ابو جهل د يو لويې کانهې په ذریعه حضور ﷺ ته د تکلیف
رسولو اراده وکړله خو چې کله حضور ﷺ ته نژدې شونو يره
پرې راغله او کانهې ئې د لاسو نه پرېوتلو. رنگ ئې د ويرې د
لاسه زير او تختيدلو. بيا په منډه منډه خپلو ملگرو لره راغې
او هغه ټوله تيره شوې قصه ئې ورته تيره کړه. او ورته ئې
اووئيل زما خيال او اراده وه چې حضور ﷺ ته (د دغې کانهې
په ذریعه) تکلیف اوسوم خو ماته يو عجيبه اوبن رامنځ
شو خله ئې وازه کړې وه. داسې ښکاريډلو چې زما خوړلو
له راروان وي. داسې اوبن ما چرته نه ولیدلې. (73)

حبشي ته د هجرت اجازت

هرکله چې د مشرکانو ظلمونه په مسلمانانو باندې زيات
شول. او مسلمانانو لره په دين باندې تلل گران شو د حضور
ﷺ په حکم باندې مسلمانانو د مکې نه حبشي ته هجرت
وکړلو. دغه د مسلمانانو حبشي ته ورومېږي هجرت وو. د
رجب اسلامي مياشت وه. په دغه هجرت کونکو کښې
دولس تنه نارينه او زنانه شاملې وې. نجاشي بادشاه
مهاجرينو ته ډير په درنه سترگه وکتل. مسلمانانو په سکون
او اطمینان سره هلته کښې ورځي شپې تیرولې. قريشو ته

چې د دغې پټه ولگیده . نو عمرو بن عاص او عبدالله بن ربیعہ ئې د دوی د واپس راوستلو د پاره نجاشي بادشاه لره ولیږل . دوی نجاشي بادشاه ته وویل چې دا تاسو سره ستاسو په دې ملک کښې زموږ د علاقې دیره شوي خلق فساديان او شريره خلق دی . دوی د خپلې علاقې نه بهر کړې او موږ ته ئې حواله کړی . نجاشي بادشاه ډیر هوښیار سړي وو هغه ورته په جواب کښې وویل چې تر کوم وخته پورې چې ماصحیح تحقیق نه وی کړی دوی زه تاسو ته نه شم حواله کولې . بیا نجاشي د مسلمانانو نه د هغوی د مذهب او عقیدې تپوس وکړلو . د مسلمانانو له طرف ورته حضرت جعفر* په داسې طور او طریقه جواب ورکړه . حضرت جعفر* نجاشي ته وویل : موږه ناپوهه وو ، بتانو ته به موږ سجدې کولې ، زموږ خوراک مُردارې وې ، بې حیاسي عام وه ، موږه دیوبل د حقونو خیال نه ساتلو ، زموږ اخلاق تھیلک نه وو . طاقتور به کمزورې ختمولو . بیا الله تعالیٰ زموږ د قبیلې نه موږ ته یو پیغمبر را ولیږلو . موږه ئې دنسب پټه ده ، د هغه د صداقت ، امانت او پاک دامنې نه ښه خبریو . هغه موږ ته د دې خبرې تعلیم راکړه چې یو الله اومنو . او د هغه سره هېڅ څوک شریک اونه ساتو . راته ئې امر راکړې چې د بتانو عبادت پرېږدې ، رښتیا وائې ، خپلوانو سره ښه سلوک کومې ، د گاونډیانو خیال ساتی دغه رنگ د حرام کارونو نه دیوبل د قتلولو نه ، د دروغو ویلونو او د یتیم د مال د خوړلو نه ئې منع کړو . موږ ته ئې د مونځ کولو ، روژې نیولو او د زکوٰۃ او

حج ادا کولو حکم راکړې دے . مونږ چې ترینه دغه خبرې واوریدلې . نو مونږه اسلام قبول کړه او د هغوی خبره مو اومنله . نجاشی چې دغه بیان واوریدلو . نو د قریشو داوړه کسان ئې خالی لاس د حبشی نه مکې مکرمې ته واپس ولېږل . او پخپله مسلمان شولو . مسلمانانو په حبشه کښې تقریباً درې میاشتې په امن وسکون سره تیرې کړې . بیا واپس مکې مکرمې ته راغلل . دغه وخت حضرت عمر* اسلام قبول کړې وه . د نارینه مسلمانانو تعداد دغه وخت سلوینستو تنو ته نزدې شوې وه . دغه وخت یوولس زنانه مسلمانانې شوې وې . د حضرت عمر* په اسلام کښې داخلیدو سره مسلمانانو ته ډیر عزت او طاقت ملاؤ شولو . هغه د دین اعمال چې مخکښې به پټه باندې کیدل په ښکاره مسلمانانو کول شورو کړل . (74)

د قریشو ناجائزه مطالبه او معاهده (۷ نبوی)

دین اسلام رورو ترقي کوله او د اسلام رڼا په ملک عرب کښې په مزه مزه بنوړیدله . قریشو چې د اسلام او د مسلمانانو قوت او غلبه ولیدله نو ټولو قریشو په جمع د بنی عبدالمطلب او بنی هاشم نه د حضور ﷺ د حواله کولو مطالبه وکړله . . او ورته ئې وویل چې که چرې تاسو حضرت محمد ﷺ مونږ ته حواله نه کړه نو مونږ به تاسو ټولو سره هر قسمه تعلق ختم کړو . بنو عبدالمطلب د قریشو د مطالبې د منلو نه انکار وکړه . دغه وخت ټولو قریشو په جمع یو تحریر تیار کړه . په هغه تحریر (عهد نامه) کښې ئې

ولیکل چې بنو هاشم او بنی عبدالمطلب سره د هره قسمه تعلقات ختم کړي شی او د دوی سره هره قسمه رسته داری (د نکاح او داسې نورې رشتې) او تجارت (د دوی نه اغستل او دوی باندې خرڅول) د هره بند کړي شی. دغه عهد نامه په بیت الله (کعبه) کېنې زوړنده کړي شوه. د غرونو په مینځ کېنې حضور ﷺ د خپلې قبیلې سره په دغه یوه مخصوصه حصه کېنې بند شولو. د ابولهب نه علاوه د بنو هاشم او بنی عبدالمطلب ټول خلق (هغه که کافروه او که مسلمانان وو) په دغې څائې کېنې بندې جوړ شو. بنو هاشم او بنی عبدالمطلب د ژوند په دغې حصه کېنې ډیر زیات تکلیفونه تیر کړي دي. دلوري د لاسه به خلقو پانې خوړلې. (75) (76) (77) (78) (79)

حبشي طرف ته دویم هجرت

حضور ﷺ په داسې حالاتو کېنې په دغې موقع یو ځلې بیا مسلمانانو ته حبشي طرف ته د هجرت کولو اجازت ورکړه. دغه وخت د هجرت کونکو شمیر ډیروو. مؤرخینو د هجرت کونکو نارینو تعداد درې اتیا او د زنانو تعداد دئې دولس نقل کړي دي. بیا د دغې قافلې سره په لاره کېنې د یمن مسلمانان هم ملگري شو. په دغې هجرت کېنې د مسلمانانو سره حضرت ابو موسیٰ اشعري هم ملگري وو. (80)

د قید او مصیبت نه نجات

په شعب ابی طالب کېنې بنو هاشم او بنی عبدالمطلب تقریباً

درې کاله پورې بنديوان وو. دغه وخت حضور ﷺ ته د وحی په ذریعه الله کریم خبر ورکړه چې کومه معاهده قریشو لیکلې وه هغه معاهده د الله تعالیٰ د نوم نه علاوه ټوله یوه چينجی خوړلې ده. صرف د یو الله نوم پکښې معجزانه شکل کښې پاتې شوی دی. د دې خبرې چې خلقو ته پته ولگیدله او په دغه سلسله کښې معلومات وکړې شو. نو د حضور ﷺ فرمان ټکي په ټکي صحیح وو. هم هغه شان حقیقت وو. څنگ چې حضور ﷺ بیان کړې وو. هر کله چې معاهده پاتې نه شوه. نو په بنو هاشم او بنی عبدالمطلب باندې لگیدلې پابندې هم پاتې نه شوې. د بنو هاشم او بنی عبدالمطلب نه هر قسمه پابندې او چټې شوې. په دغه موقع بنو هاشم او بنی عبدالمطلب د آرام او سکون ساه واغستله. او د دنیا د سختو او تکلیفونو نه په آرام شول. (81)

د طفیل بن عمرو دوسی اسلام قبلوول

په دغه زمانه کښې حضرت طفیل بن عمرو دوسی لره خدای تعالیٰ د ایمان دولت ورکړه. هغه د خپل قوم مشر وه. د هغه لاسه برکته د هغه په قوم قبیلې کښې ډیر خلق مسلمانان شو. (82)

د غم کال

د قید او بند نه وروستو د نبوت په لسم کال د حضور ﷺ تره ابوطالب چې د حضور ﷺ سره ئې په هره لاره مرسته او ملګرتیا کړې وه وفات شو. د ابوطالب د انتقال نه درې ورځې

وروستو حضرت خدیجهؓ وفات شوه. د دې دوؤ واقعاتو په وجه حضور ﷺ دغې کال ته د غم کال وئیلے دے. (83)

طائف ته سفر

د ابو طالب د وفات نه پس قريشو حضور ﷺ ته ډيرزيات تکليفونه رسول شورو کړه. حضور ﷺ د هر قسمه تکليف په بڼه او ښکله طريقه سره مقابله وکړه. د تکليف او آزمائش په دغې ورځو کښې حضور ﷺ د حضرت زيد بن حارثه سره د اسلام د دعوت و تبليغ په سلسله کښې طائف ته تشریف يوسلو. د دغې سفر مقصد دا وه چې ممکنه ده د مکې خلقو خو اسلام نه مخ اړولے دے کيدے شی چې دوی ته د اسلام رڼا نصيب شی. کيدے شی چې دوی ايمان راوړي يوه مياشت پرله پسې حضور ﷺ د طائف خلق اسلام ته راووبلل. خو يو کس ته پکښې هم د ايمان دولت نصيب نه شو. هغې ظالمانو هغه مهربانه هستی جناب محمد رسول الله ﷺ په کانو گټو وويستلو. د هغې خلقو د دغې بد سلوک او بداخلاقی په وجه د حضور ﷺ پښې مبارکې د وينو نه ډکے شوے. حضور ﷺ د طائف د خلقو د بد سلوک په وجه په وينو کښې لت پت وو. حضرت زيد* چې په دغې سفر کښې د حضور ﷺ سره ملگرې وو. د حضور ﷺ د بېج کولو په کوشش کښې ئې خپل سر زخمی کړلو. حضور ﷺ د دغې زخمونو سره د طائف نه راوېس شو. د حضور ﷺ په ژبه په دغې موقع د بد دعا په ځائے د دعا الفاظ وو: اے الله! تاته شکايت کوومه څه د خپلے کمزوري او بے

وسى او په خلقو کښې د ذلت اورسوائى . اے ارحم الراحمين ! ته د ضعيفان ورب ئې او ته زما پروردیگار ئې . ته ما چاته حواله کوئ . اجنبى او پردى ته چې ما اووښى تندې تريو کړې . يا چا دښمن ته چې هغه ته تا په ما قابو ورکړه . اے الله ! که چېرې ته زمانه ناراضه نه ئې نو ماته د هيچا پرواه نشته . ستا حفاظت ماله بس دے . زه ستا د مخ په رڼا په وسيله په کومې سره چې د دينا او آخرت ټول کارونه سميرې ، د دې خبرې نه پناه غواړم چې په ما باندې دے ستا غصه وي يا ته مانه خفه ئې . ستا راضى کول تر هغه وخته پورې ضرورى دى ترڅو چې ته راضى شوئ نه ئې . ستا نه علاوه بل طاقت او قوت نشته .

د حضور ﷺ د دې دعانه پس سمدست (فوراً) جبرئيل امين حضور ﷺ لره راغے . د سلام نه پس ئې حضور ﷺ ته عرض اوکړه . الله تعالى ستا د قوم هغه خبرے چا تاسره اوشوئ ، واوريدلے او د هغوى جوابونه ئې هم واوريدل ، او يوه فرېښته ئې چې د هغې متعلق د غرونو خدمت دے تاسو لره رالېږلے ده . چې تاسو څنگه غواړئ نو دې ته حکم ورکړئ . دې نه پس هغې فرېښتې سلام اوکړه او عرض ئې اوکړه څه چې تاسو ارشاد فرمائئ څه د هغې تعميل ته ولاړه يم . که چېرته ستا سو حکم وي . نو د دواړو طرفونو غرونه به يو ځائي کړم چې په هغې کښې به دا ټول په مينځ کښې چيخښى شى . او که نوره څه سزا تاسو ورله ورکول غواړئ . تاسو د هغې دپاره حکم اوکړئ . حضور ﷺ ورته په جواب کښې او فرمائيل . زه

د الله تعالى نه امید لرم که چرې دوی مسلمانان نه شو نو د
دوی په اولاد کښې به داسې خلق راپیدا شی چې د
الله تعالى بندگی او عبادت به کوی. (84)

د معراج واقعہ

حضور ﷺ د ابوطالب او د حضرت خدیجې^{*} وفات سره ډیر
زیات غمژنه وو. بیا د طائف واقعي هغه زخمونه نور هم
راتازه کړل. په دغې موقع د الله تعالى د حضور ﷺ د
خوشحالیو د پاره حضور ﷺ د اسمانونو نه بره لامکان ته د
ملاقات د پاره راوویللو. دغې واقعي ته په کتابونو کښې د
معراج واقعہ وئیلے شی. د معراج واقعہ مؤرخینو دارنگ
نقل کړې ده. یوه شپه حضور ﷺ کعبې سره خواته حطیم
کښې آرام کولو. ناگاهانه جبرائیل^{*} اومیکائیل^{*} فریښتي
راغلے. هغوی حضور ﷺ د ځان سره په سورلې (چې ورته
براق وئیلے شی) کینولو. بیا ئې حضور ﷺ د حطیم نه
مسجد اقصی ته بوتلو. مسجد اقصی کښې حضور ﷺ د
انبیاء علیهم السلام امامت وکړه. د امامت نه پس حضور ﷺ د
معراج په ذریعه اسمانونو ته تشریف یوړلو. په اولني آسمان
کښې د حضور ﷺ سره د حضرت آدم علیه السلام ملاؤ
شولو، بیا په دویم کښې د حضرت عیسی علیه السلام او
حضرت یحی علیه السلام سره ملاؤ شولو. په دریم آسمان
کښې د حضرت یوسف علیه السلام او په څلورم آسمان کښې
د حضرت ادریس علیه السلام سره ملاؤ شولو. بیا په پنځم
آسمان کښې د حضرت هارون علیهم السلام سره ملاؤ شولو.

په شپږم اسمان کښې د حضرت موسیٰ علیه السلام او په ووم
اسمان کښې د حضرت ابراهیم علیه السلام سره ملاؤ شولو.
بیا حضور ﷺ د اسمانونو نه وروستو سدرۃ المنتهی ته
تشریف یوسلو. په لاره کښې حضور ﷺ لره حوض کوثر
مخې لره راغی بیا جنت ته ور داخل شولو. په جنت کښې
رسول الله ﷺ هغه عجیب و غریب څیزونه (نعمتونه) ولیدل
چې انسان د هغې تصور هم نه شي کولای. جنت پسې
حضور ﷺ ته دوزخ رامنځ کېږي شو. چې له هر قسمه
عذابونو او تکلیفونو نه ډک وه. دغه ځای کښې رسول الله
ﷺ یوه ډله ولیدله چې مرداره (مردار ځناور) خوری. حضور
ﷺ تپوس وکړلو چې دا څو ډک دی؟ جبرئیل امین ورته وویل
دا هغه خلق دی چې د خلقو غوښې خوری (یعنی غیبت
کوی). بیا د دوزخ دروازه بنده کېږي شوه. له دې نه پس
حضور ﷺ نور هم مخکښې لاړلو او یو داسې مقام ته
وورسیدلو چې د هغې نه مخکښې جبرائیل علیه السلام ته د
تلو اجازت نه وو. حضور ﷺ د هغې مقام نه یواځې درب
ملاقات لره لاړو. او الله تعالیٰ ته ډیر زیات نزدې شولو. د
دغې قرب د حقیقت نه پوره پوره مولی کریم خبر دے. په
دغې موقع د الله تعالیٰ له طرفه حضور ﷺ ته پنځوس
مونځونه چې بیا پنځو ته راکم شو. حضور ﷺ ته د ډالې په
طور ورکړي شو. حضور ﷺ د دغې ډالۍ سره بیا لاندې
زمکې ته تشریف راوړلو. او د براق په ذریعه د بیت المقدس نه
مکې مکرمې ته راغی. د سحرختلو نه مخکښې دا سفر

تمام شولو . د معراج په دغه سفر کښې په لاره د رسول الله ﷺ سره د قريشو د دریو قافلو ملاقات هم شوې وو . کله چې سحر شولو نو رسول الله ﷺ د دغې سفر په باره کښې قريشو ته خبر ورکړه . دا خبره چونکه د عقل نه به او اوچته وه . ځکه قريشو ډیر په تعجب سره د حضور ﷺ نه مختلف قسمه تپوسونه شورو کړل . حضور ﷺ د قريشو د هر تپوس پوره پوره جواب ورکړه . تردې چې ټول قريش مطمئنه شو . د قريشو ځنې کسان حضرت ابوبکر صدیق لره راغلل . او ورته ئې د معراج واقعه بیان کړه . حضرت ابوبکر صدیق ورته په جواب کښې وفرمائیل : زه ئې د دې نه لوئې لوئې خبرې منم او فوراً ئې د حضور ﷺ د خبرې تائید وکړه . د دغې تصدیق په وجه د حضور ﷺ له طرفه حضرت ابوبکر ته صدیق لقب ورکړی شو . (85) (86) (87)

د قريشو سوالونه او د هغې جوابونه

قريشو د حضور ﷺ نه تپوس وکړه . که چرته تاسو دا سفر کړی وی نو تاسو به دا خبره هم معلومه وی چې زمونږه هغه قافله چې شام طرف ته تلې ده اوس به کوم ځایه کښې وی ؟ رسول الله ﷺ ورته وفرمائیل د فلانکې قبیلې یوه تجارتی قافله (ډله) دروځا (د ځای نوم) سره نږدې وه . زه (په دغې سفر کښې) د هغوی سره خواته تیریدم د هغوی نه یو اوښ وړک شوې وو . هغوی ټول هغه اوښ پسې ووتی وو . زه د هغوی سامانونو لره ورغلم نو ما هلته هیڅ څوک اونه لیده . بیا ما دیولوڅي (کوزې) نه چې د اوبو دپاره وو . اوبه

اوڅکلې . د دغې واقعي نه پس زۀ د فلانکې قبيلې د يوې قافلې (ډلې) سره خواته تير شوم چې د تجارت په نيت سفر ته راووتې وه . د هغې قافلې اوبنانو چې براق وليدلو نو د ويرې د لاسه يو خوا بل خوا په منډه شو . يو ترينه د ويرې د لاسه بيهوشه شو . د دغې قافلې نه پس زۀ يوې دريمې قافلې ته ورنزدې شوم دغه تجارتی قافله د فلانکې قبيلې وه . يو ښې اوبن ترينه مخکښې روان وو . او زرده چې دغه قافله تاسو ته رابښکاره شی . (يعنی زرده چې مکې مکرمې ته به دغه قافله راوورسي) . د مکې خلقو په تعجب سره د حضور ﷺ نه تپوس وکړۀ چې د کله پورې به دغه قافله دلته راشي ؟ حضور ﷺ ورته د شورو ورځ ياده کړه . بيا هم هغه شان اوشول څنگ چې حضور ﷺ فرمائيلی وو . د شورو په ورځ هغه يوه قافله مکې مکرمې ته راوړسیدله . د دغې ښکاره معجزاتو باوجود قريشو د حضور ﷺ دين اونه منلو او حضور ﷺ ته ئې د کينې بغض او حسد په وجه (معاذ الله) جادوگر ، مجنون شاعروئيل شورو کړه . (88)

د اسلام نور په مدينه کښې

لس کاله پرله پسې حضور ﷺ د مکې مکرمې په خلقو محنت وکړه . په دغه ورځو کښې به حضور ﷺ د عکاظ او ذی المجاز په بازارونو کښې خلق اسلام ته رابلل . د عکاظ او ذی المجاز بازارونو ته به خلق د مختلفو علاقو نه راتلل . د دوی تعلق به د مختلفو قبيلو سره وو . حضور ﷺ يوه ورځ د دغې بازارونو نه يو بازار کښې د اوس قبيلې څۀ کسانو ته د

اسلام دعوت ورکړه. د اوس قبيله په مدينه منوره کښې آباءه
وه. د حضور ﷺ په دعوت د دغې قبيلې دوه تنه اسعد بن
زراره، او ذکوان بن عبد قيس مسلمانان شو. بيا څه لږه زمانه
پس شپږ يا نهه تنه د اسلام په نور سره منوره شو. د دوی ټول د
مدينې منورې اوسيدونکي وو. حضور ﷺ دوی ته
اوفرمايل: آيا تاسو به د دين په کار کښې زما ملگرتيا وکړئ؟
هغوی عرض وکړه. اے د الله پيغمبره! ﷺ نن صبا ز مونږ په
خپلو (اوس او خزرج) کښې څه اختلافات دی جنگ
جهگړې شور و دی. تاسو که مونږ ته لږ مهلت راکړه. نو
راروان کال کيدې شي چې دا اختلافات ختم شوی وی او ټول
په شريکه د اسلام نور ځان سره واخلی او ستاسو په لاس
بيعت وکړي. حضور ﷺ ورسره دراروان کال نيته کينودله او
هغوی خپلې علاقې (مدينې منورې) ته لاړل. مولی کریم
ته منظوره وه په دغې کال د اوس او خزرج قبيلې اختلافات
ختم شو. بيا د وعدې مطابق د دغې قبيلو نه دولس تنه د
حضور ﷺ په خدمت کښې حاضر شول. په دغې دولسو
کسانو کښ لس تنه د خزرج د قبيلې وو او د دوو تنو تعلق د
اوس قبيلې سره وو. دوی ټولو اسلام قبول کړلو. او د
حضور ﷺ په لاس ئې بيعت وکړه. دا لاس نيوه (بيعت)
چونکه د يو غټ کانږې سره شوي وو په دغه وجه دې بيعت
(لاس نيوه) ته بيعت عقبه اولی وئيلی شي (دا د مدينې
منورې د خلقو اولنې بيعت وو ځکه ورته اولی يعنی اولنې
وئيلی شي). د دغه دولسو تنو له برکته د مدينې منورې هر

کورته د اسلام رڼا ورسیدله . (89) او په هریو کور کښې د حضور ﷺ او د اسلام تذکرې شورو شوې . د دمدینې هریو تن دا غوښتله چې د اسلام او د اسلام د تعلیماتو نه ځان خبر کړي . په دې وجه د اوس او د خزرج د قبیلې مشرانو حضور ﷺ ته خط ولیکلو چې زموږ خلق د اسلام سره پیره مینه ساتي د اسلام نه ځان خبرول غواړي . موږ لره یو داسې مسلمان مدینې منورې ته راوړې چې موږ ته قرآن او بنائې او د اسلام د تعلیماتو نه موږ خبر کړي . او زموږ د ټولو امام جوړشي . حضور ﷺ ته چې کله دغه خط ملا و شولونو رسول الله ﷺ مصعب بن عمیر* ته دغه لویه ذمه داری ورپه غاړه کړه . حضرت مصعب بن عمیر* د حضور ﷺ په امر سره مدینې منورې ته لاړولو او هلته ئې خلقو ته قرآن ښودل شورو کړه . هم له دې نه په مدینه منوره کښې د یو اسلامي ادارې بنیاد کیښودلې شو . یو کال پس بیا د حج د ادا کولو په ورځو کښې یوه لویه قافله د مدینې منورې نه د حضور ﷺ په خدمت کښې حاضره شوه . په دغې قافله کښې اویا سپری او دوزنانه وې . حضور ﷺ ئې استقبال وکړه او په یوه غونډې باندې ئې د ملاقات وعده ورسره او کړله . د وعدې مطابق ټول د نیمې شپې په هغه مخصوص ځای باندې را جمع شو . د حضور ﷺ سره د رسول الله ﷺ تره حضرت عباس* هم دغه موقع دغه ځای ته تشریف یوسلو . دغه وخت حضرت عباس* اسلام نه و و قبول کړې . کوم وخت چې ټول را جمع شو . نو حضرت عباس* دغې ډلې ته مخاطب شو . ورته ئې او فرمائیل

(اے د مدیني خلقو!) دازما وراړه (محمد ﷺ) په خپله
قبيله كښې هميشه په عزت او په امن سره پاتې شوې دے
.تاسو دوى لره د ځان سره مدیني ته بوتلل غواړي .تاسو ښه
سوچ وكړي د دوى سره د دوى وعده به تاسو پوره كړې شے ؟
او د ښمنانو نه به ئې حفاظت وكړې شے ؟ كه د دې دوو
خبرو تاسو ذمه اخلي نو بيا خو تهليك ده . خو كه چرې تاسو د
دې خبرو ذمه نه شے اغستلے نو بيا ئې په خپل حال په خپله
قبيله كښې پرېږدے . د مدیني منورې يو مشر چې په دغې
ځائے كښې په دغې ټولگي كښې ناست وو هغه ووئيل چې
بېشكه د دې خبرو مونږه ذمه اخلو اوز مونږه د ژوند مقصد
هم دغه دے چې ستاسو سره شوي وعده پوره كړو. حضرت
اسعد بن زرارہ چې يو پوه او هوښيار سړے وو پاسيدلود
مدیني منورې خلقو ! ته مخاطب ! شو ورته ئې او فرمائيل :
اے د مدیني وسيدنكو خلقو ! لږ صبر وكړي او ښه سوچ
وكړئ . چې تاسو نه د كوم څيز په باره كښې بيعت اغستلے
كېږي ؟ تاسو دا خبره ياده ساتې چې دا بيعت د ټول عرب اود
عجم د مخالفت يو عهد دے ، كه چرته تاسو دغه پوره كولے
شے نو بيعت وكړئ او كه تاسو ئې سرته نه شے رسولے . نو
بيا بيعت مة كوي . ټولو په جمع ووئيل چې مونږه به په يو
حالت كښې هم د دغې بيعت نه نه وروستو كيږو. بيا
حاضرينو عرض وكړه چې كه چرته مونږه دغه عهد پوره كړلو
نو مونږه به به په دغې څه اجر ملا وېږي ؟ حضور ﷺ ورته
او فرمائيل د الله تعالى رضا او جنت به ستاسو ځائے وي . د

حضور ﷺ د بیان نه پس ټولو په یو آواز ووئیل چې مونږه راضی یو. تاسو لاس راوړندې کړئ مونږه بیعت کوو. حضور ﷺ لاس مبارک وړاندې کړلو او ټولو حاضرینو بیعت وکړلو. دغه وخت د بیعت کونکو نارینو تعداد درې اویا او د زنانو تعداد دوه وو. دغې بیعت ته بیعت عقبه ثانیه وئیلې شی. بیا د بیعت نه پس د دغې ټولو مشری دولسو تنو ته حواله شوه. (90)

مدینې منورې ته د هجرت ابتدا

هرکله چې د دغې بیعت (د لاس نیو) نه قریش خبر شو. نو هریو قریشی باندې د غصې اور بل شو. په مسلمانانو کې د مخکښې نه زیات ظلمونه شورو کړه. دغه وخت رسول الله ﷺ مسلمانانو (صحابه) ته مدینې منورې طرف ته د هجرت کولو اجازت ورکړه. صحابه پټ په پټه یو یو دوه دوه د مکې مکرمې نه مدینې منورې ته روان شو. او په لږه موده کې ډیرو مسلمانانو د مکې مکرمې نه مدینې منورې ته هجرت وکړلو. څه لږ هغه کسان پاتې شو. چا چې د غریبې په وجه د هجرت کولو طاقت نه لرلو او یا هغه غلامان پاتې شو. چاته چې د هغه آقا مدینې منورې ته د تللو اجازت نه ورکولو. د دغې مسلمانانو نه علاوه د حضور ﷺ سره حضرت ابوبکر صدیق* او حضرت علی* هم پاتې وو. او د هجرت کولو د پاره ئې د الله د حکم انتظار کولو. د هجرت په دغې ورځو شپو کې د هجرت کونکو سره حضرت سیدنا ابوبکر صدیق* هم د هجرت نیت کړی وه. دوی خپله اراده حضور

ﷺ ته ښکاره کړه نو حضور ﷺ ورته وفرمائیل . اے صدیقه ! تر هغه وخته پورې ایسا رښه ترڅو چې ماته اجازت نه وي ملاؤ شو. حضرت سیدنا ابوبکر صدیق د حضور ﷺ سره د هجرت کولو د حکم په انتظار وو. د دغې سفر د پاره حضرت ابوبکر صدیق دوه اوښه تیاره ساتلې وې.

د کافرانو سازش او منصوبه

قریشو ته چې د دغې حالاتو او واقعاتو پته ولگیده . نو د حضور ﷺ خلاف د مشورې د پاره په دارالندوه کښې راغځېد شو. دارالندوه په مکه مکرمه کښې د کافرانو د مشورې یو ځای و. د دغې ځای په دغې ځای کښې به د اسلام خلاف سازشونه کیدل . کله چې قریش دارالندوه ته را جمع شو . نو د حضور ﷺ خلاف قدم اوچتولو د پاره ئې غور فکر وشو وکړه . د دغې سازش د پاره د مکې مکرمې غټ غټ کافران را جمع شوی وو . هر یو دا سوچ کولو چې په دې موقع د حضور ﷺ خلاف کوم قدم اوچت کړو . بعضې مشرانو په دغه موقع د حضور ﷺ د (معاذ الله) قتل مشوره ورکړه . بعضې مشرانو رائه د قید کولو وه . بعضې مشرانو غوښتله چې حضور ﷺ په خپل وطن پریښودو باندې مجبوره کړي . د هریو مشر په مشوره ښه غور او فکر وکړی شو . ټولو ووئیل چې د خپل وطن مکې مکرمې نه ووېستل په دې وجه ښه نه دی . که چرته حضور ﷺ بل ځای ته لاړو نو د حضور ﷺ ملگری به د حضور ﷺ د اخلاقو په وجه نور هم زیات شي . دغه شان د قیدی کولو مشوره په دې وجه ښه نه ده او غلطه ده که چرته

حضور ﷺ مونږه قیدی جوړ کړه . نو د حضور ﷺ ملگری به
 ئې زموږ نه په زور زبردستي سره آزاد کړی . د بدبخت
 ابوجهل مشوره د حضور ﷺ (معاذ الله) د قتل وه . د ټولو په
 دغه مشوره اتفاق راغی . بیا په مشوره ئې د حضور ﷺ د
 قتل د پاره ئې د هرې یوې قبیلې نه یو یو تن مقرر کړه . دا د دې
 مقصد د پاره چې د حضور ﷺ په قتل کښې (معاذ الله) د
 هرې قبیلې برخه ووشي . بیا که چرته بنی عبدمناف (د
 حضور ﷺ قبيله) بدله اغستل او غواړی نو بدله اغستل ورته
 گران وی . نو مجبوراً به بنی عبدمناف دیت اغستلو ته تیار
 شی او ټولو قبیلو لره په شریکه باندې دیت ادا کول به گران کار
 نه وی . دوی ټولو یوه مقرر شوي کسان د دغې کار د پاره مقرر
 کړه . یو خوا کافرانو دا مشوره وکړه بل طرف ته الله تعالی
 حضور ﷺ ته د وحی په ذریعه د دغې مشورې په باره کښې
 خبر ورکړه . او ورسره د مولی کریم نه حضور ﷺ ته د مکې
 مکرملې نه مدینې منورې ته د هجرت کولو حکم راغی .
 کومه شپه چې د مکې کافرانو د حضور ﷺ د قتلولو د پاره
 مقرر کړی وه هم په هغه شپه حضور ﷺ د هجرت کولو
 اراده او کړله . د حضور ﷺ په حکم باندې حضرت علی د
 حضور ﷺ په بستره کښې سملاستلو . بیا حضور ﷺ
 مدینې منورې ته خپل سفر شورو کړه . کوم وخت چې
 حضور ﷺ د خپل کور نه بهر راوتلو دغه وخت حضور ﷺ د
 سورت یسین په تلاوت کښې مشغوله وو . بهر د قریشو یو
 لوی جماعت ولاړ وو . په دې انتظار چې حضور ﷺ سحر د

مونځ د پاره بهر راووخی نو مونږ ټول به ئې شریکه (معاذ الله) قتل کړو. قریش دمکې مشرکان په خپل مقصد کښې ناکامه پاتې شو. حضور ﷺ د کافرانو د مخې نه راتیر شو. دغه وخت حضور ﷺ د قرآن کریم آیت فاغشینهم فهم لا یبصرون * بار بار لوستلو. د کافرانو په سترگو پردې راغلی. حضور ﷺ ترینه صحیح سلامت د سیدنا صدیق اکبر* کور ته تشریف یوسلو. حضرت سیدنا صدیق اکبر* د مخکښې نه د هجرت د سفر تیارۍ کړې وې. د حضور ﷺ ئې په خوشحالي سره استقبال وکړه او د حضور ﷺ سره مدینې منورې ته روان شولو. (91,92,93,94)

په غار ثور کښې دمه

کافران د حضور ﷺ د کور نه بهر د حضور ﷺ دراوتلو په انتظار ولاړ وو. بل طرف ته حضور د معجزې په ذریعه د مشرکانو د شر نه په ښه کامل حفاظت سره د سیدنا صدیق اکبر* کور ته وورسیدلو او د هغه ځای نه بیا مدینې منورې ته روان شو. په لاره کښې د دمي او د مشرکانو د شر نه د حفاظت په غرض یو غار ته وردننه شو. دغه غار ته غار ثور وائی. کوم وخت چې حضور ﷺ غار ثور ته ورداخل شو د الله تعالی په امر هغه وخت یو جولاگی د دې غار په څله د خپل بدن نه تارونه راښکله د کوم دپاره چې جولاگان مشهور دی. ورسره دغه وخت د مولی کریم په حکم د څنگل نه یوه کمتره راغله او د غار په څله کښې ئې ځان له جاله جوړه کړه. بل طرف ته قریشو ته چې پته ولگیده چې حضور د خپل کور نه تشریف

ورپے دے. هغوی د حضور ﷺ په تلاش کښې خواره شول.
 بعضې دهغوی نه د حضور ﷺ د قدمونه د اثارو په ذریعه د
 غار ځلې ته راغلل. خو چې د جولاګی تارونه او د کمترې جاله
 ئې ولیده. نو د غار د خلۀ نه واپس شول. دغه وخت سیدنا
 ابوبکر صدیق ته د حضور ﷺ د حفاظت فکر ولګیدلو.
 حضور ﷺ سیدنا ابوبکر صدیق ته ووکتل نو د مخ د اثارو نه
 پرې پوهه شو نو ورته ئې او فرمائیل: غم فکر مه کوه الله
 تعالیٰ زموږ ملګرې دے. په دغه غار کښې حضور ﷺ د
 سیدنا صدیق اکبر سره یو څائے درې شپې ورځے تیرے
 کړے. په دغې ورځو شپو کښې به حضرت عبدالله د
 سیدنا ابوبکر صدیق څوئے دغه غار ته د قریشو خبرونه
 راوړلو لره راتللو. حضرت اسماء بنت صدیق اکبر ته دروټې
 انتظام ورپه غاړه شوې وو. دوی به حضور ﷺ لره او خپل والد
 محترم صدیق اکبر لره روټې وورله. په دغې ورځو شپو
 کښې حضرت عبدالله بن صدیق خپل غلام ته وئیلی وو چې
 هره ورځ د غار شور په لاره چیلې بوځه او راوله چې
 ورسره زموږ د قدمونه نخې نخانې ختمیږي. (95)

د سلو اوښانو انعام

قریش چې د حضور ﷺ په نیولو پسې ستړی شو. او یو
 طرف ته ئې هم حضور ﷺ اونه موندلو. نو د حضور ﷺ په
 په نیولو ئې د سلو اوښانو انعام وټړلو. د دغې انعام په لالچ ډیر
 کسان د حضور ﷺ د نیولو په تکل په مختلفو طرفونو خواره
 شو. په دغه کسانو کښې یو نوم د سراقه بن مالک دے.

د سراقه بن مالک قصه

سراقه بن مالک هم د انعام په لالچ د حضور ﷺ د نیولو د پاره
 گرځیدلو. ناگاهانه ئې حضور ﷺ ځان ته مخامخ په تللو
 ولیدلو. د سراقه دا خیال وو چې انعام خو ماوگتېلو خو کوم
 وخت چې حضور ﷺ ته ورنزدې کیدلو نو اوس په زوره یو
 تیندک وخورلو او سراقه ترینه لاندې راگزار شو. هغه بیا په
 اس سور شولو او دوباره ئې د حضور ﷺ د نیولو اراده وکړه.
 بیا هم هغه شان اوشو سراقه چې حضور ﷺ ته ورنزدې شو
 نو داس خپې ئې د پندو پورې په زمکه کښې خښې شوې.
 سراقه ترې په زمکه راگزار شو. هغه پاسیدو چې داس خپې
 په زمکه کښې خښې شوې. سراقه کوشش اوکړه چې داس
 خپې په څه چل د زمکې نه رابهر کړي. هغه ډیر کوشش
 وکړه خو په خپل کوشش کښې ناکامه شو. مجبوراً ئې د نبی
 کریم ﷺ نه مدد وغښتلو. د حضور په برکت سره د هغه اس
 خپې د زمکې نه رابهر شوې. سراقه دغه وخت په خپلو
 سترگو ولیده چې زمکې د کومې حصې نه داس خپې
 راوتې وې د هغه ځای نه لوگې خپړې. په دې لیدلو سره
 هغه نور هم وریږدلو او حضور ﷺ ته ئې خپل خوراک او دغه
 شان نور څیزونه وړاندې کړه. حضور ﷺ د هغه څیزونو د
 قبلیدو نه انکار وکړه او سراقه ته ئې او فرمائیل چې ته اسلام
 نه قبلوې نو زه دغه څیزونه نه شم قبلولې. بس ته صرف
 دومره وکړه چې زموږ په باره کښې ستانه څوک تپوس کوی
 . نو زموږ خبر پټ اوساته. بیا د حضور ﷺ نه سراقه

رخصت واغستلو او مکې مکرمې ته روان شو. او حضور ﷺ د ابوبکر صدیق^۳ سره مدينې منورې ته سفر شورو کړه. (96)

د حضور ﷺ يوه معجزه

د حضور ﷺ دغه سفر جاری و. په لاره کښې د يوې زنانه د کور خواته تیریدلو. هغې زنانه يوه چيلۍ ساتلې وه خو لا تراوسه ئې پۍ ورکول نه وو شورو کړې. حضور ﷺ په دغه چيلۍ خپل لاس مبارک راښکلو او چيلۍ پۍ ورکول شورو کړل. حضور ﷺ ترینه پخپله هم پۍ اوڅکل او خپلو ملگرو ته ئې هم وړاندې کړل. بيا حضور ﷺ د دغې څائې نه رخصت شو. د حضور ﷺ د رخصت کیدو نه پس د هغه کور خاوند چې خپل کور ته راغی او خپلې بۍ بۍ ورته تیره شوې ټوله واقعې بيان کړه. نو د کور مالک ووئيل معلومېږي داسې چې داد مکې مکرمې هغه نیک انسان دے. او په يو بل روايت کښې داسې راغلی دی چې ددې واقعې نه پس دغې دواړو (ښځه، خاوند) هجرت وکړلو او په مدينه منوره کښې ئې اسلام قبول کړه. (97)

په قبا کلی کښې ناسته او دمه

حضور ﷺ چې کله قبا ته ورسیدلو (قبا مدينې ته نژدې يوه علاقه ده) په دغه مقام انصارو ښه په مینه محبت او ډیر په ښه انداز د حضور ﷺ استقبال وکړه. رسول الله ﷺ د خپلو ملگرو سره څوارلس ورځې په قبا کښې مقيم و. په دغې وخت کښې حضور ﷺ د يو جمات تيگه (بنياد) هم

ایڅې وه . دغه جمات ته د اسلام اولنې جمات وئیلې شی .
 د حضرت علي هجرت او د حضور ﷺ سره ملاقات
 هر کله چې حضرت علي د خلقو ټول امانتونه خلقو ته واپس
 کړل . نو مدینې منورې ته را روان شو . د قبا په مقام د
 حضور ﷺ سره یوځای شولو . بیا د حضور ﷺ سره یوځای
 مدینې منورې ته روان شو . (98)

مدینې ته داخله

د ربیع الاول میاشت وه او د جمعي مبارکه ورځ وه . حضور ﷺ
 د قبا نه مدینې منورې ته سفر شورو کړ . د مدینې منورې
 انصار ترینه گیر چاپیره وو او د حضور ﷺ د سورلي سره
 څوک په سورلو سواره او څوک پیاده روان وو . د مدینې منورې
 د هریو کس دا تمنا وه . چې حضور ﷺ د هغوی سره پاتې شی
 . د بنی سالم بن عوف آبادۍ سره د جمعي دمونځ وخت شو .
 حضور ﷺ د خپلې سورلي نه را کوز شولو او د صحابه سره
 ئې هلته د جمعي مونځ ادا کړلو . بیا په سورلي سور شولو او
 مدینې منورې ته روان شو . کوم وخت چې د حضور ﷺ د
 مور له طرفه د خاندان کورونه راوړ سیدل د حضور ﷺ اوښه
 هغه کورونو سره خواته کیناستله . حضور ﷺ د خپلې
 سورلي نه را کوز شو . او د حضرت ابویوب انصاري* په کور
 کېنې دیره شو . یو څو ورځې شپې حضور ﷺ په دغه
 کور کېنې دیره وو . (99,100)

د مسجد نبوی ﷺ تعمیر

په مدينه منوره كښې د جمات انتظام نه وو. بس كوم څائې چې به د مونځ وخت شولو هلته به مونځ ادا كيدلو. حضور ﷺ هغه څائې په كوم څائې كښې چې د اوښې ناسته شوې وه. په پيسو واغستلو. هغه څائې د دوؤ تيمانانو وو. هغوى د قيمت اغستلو نه انكار وكړه. خو حضور ﷺ ئې بيا هم قيمت ادا كړه. هغه څائې كښې د مسجد نبوی ﷺ بنياد كينودلې شو. دا په مدينه منوره كښې اولنې جمات وه. ديوالونه ئې د كچه ښختو نه جوړ وو، د كهجورو وونې پكښې د ستنو په څائې لگيدلې وې. او چټت ئې د كهجورو د پانو نه جوړ كړې شوې وې. د جمات سره خواته دوه كورونه هم تيار كړي شول، هغه كورونو كښې يو د حضرت عائشې بې بې د پاره وه. او بل كورد حضرت سوډه د پاره وه. د مسجد نبوی د جوړېدلو او د دغې كورونو د ودانيدلو نه وروستو حضور ﷺ د مكې مكرمې نه خپل تېر (يعنې د كور خلق) راووغستل. بل طرف ته د خپل والد محترم په حكم حضرت عبد الله بن صديق اكبر د خپل كور خلق د څان سره مدينې منورې ته راوستل. د دوى په هجرت سره په مكه كښې يو څوكسان چې ډير زيات غريبانان وه او د هجرت كولو ئې طاقت نه لرو پاتې شو. (101)

د جهاد حكم او سريه حمزه

هر كله چې په مسلمانانو باندې د مشركانو له طرفه ظلمونه

زیات شو. نو د رب کریم له طرفه مسلمانانو ته د جهاد کولو اجازت ملاؤ شولو. په اسلام کښې اولنې جنگ په سریه حمزهؓ باندې یادیږي. چې د هجرت نه اووه میاشتې وروستو په میاشت د رمضان کښې شوې دے. حضور ﷺ د قریشو د یوې قافلې د مقابلې د پاره د حضرت حمزهؓ په مشرې کښې د مهاجرینو مسلمانانو یو لښکر ولیږلو. د دغې لښکر مشر ته حضور ﷺ یوه سپینه جهنډا ورکړه هرکله چې دغه لښکر په لاره د سیند غاړې ته ورسیدلو. په دغه مقام دوی ته د قریشو ټولگې رامخامخ شو. مقابله شورو شوه. دغه وخت مجدی بن عمرو جهنی دغه جهگړه د صلح په ذریعه ختمه کړه.

په غزوات او سریو باندې سرسري نظر

★ د هجرت په اولنې کال د حضور ﷺ په امر دوه سریې روانې شوې وے.

★ سریه حمزه* ★ سریه عبیده*

★ د هجرت په دویم کال پینځه هغه جنگونه (غزوے) شوي وے چې په کومو جنگونو کښې حضور ﷺ پخپله شریک شوي و. هغه نگ چې پکښې حضور ﷺ پخپله شرکت کړې وی هغې ته غزوه وئیلے شی.

★ غزوه ابوا، دغه غزوه په غزوه ودان هم یادیږي

★ غزوه بدر کبریٰ ★ غزوه بواط ★ غزوه بنی قینقاع

★ غزوه سويق

او په دغې کال درې سریې روانې کړې شوې وے.

★ سریه عبدالله بن جحش، سریه عمیر*، سریه سالم

د ہجرت پہ دریم کال درې غزوے (جنگونہ) شوے وے .

★ غزوۂ غطفان ★ غزوۂ احد ★ غزوہ حمراء الاسد

او پہ دغې کال دوه سريے روانه کړے شوے وے .

★ سريه محمد بن مسلم ★ سريه زيد بن حارث

★ د هجرت په څلورم کال دوه غزوے شوے وے .

★ غزوۂ بنی نضير ★ غزوۂ بدر صغری

او څلور سريے ليدلای شوے وے .

★ سريه ابو سلمه ★ سريه عبد الله بن انيس

★ سريه منذر ★ سريه مرثد

★ د هجرت په پنځم کال څلور غزوے شوے وے .

★ غزوۂ ذات الرقاع ★ غزوۂ دومة الجندل

★ غزوۂ مريسيه دغې غزوے ته غزوۂ بنی المصطلق

هم وئيلے شی . ★ غزوہ خندق يا احزاب

★ د هجرت په شپږم کال درې غزوے شوے وے .

★ غزوۂ بنی لحيان ★ غزوۂ غابه دغې غزوے ته ذی قرد

هم وئيلے شی . ★ غزوہ حديبيه

او په دغې کال يوولس سريے روانې کړے شوے وے .

★ سريه محمد بن مسلمه قرطاً طرف ته ★ سريه عکاشه

★ سريه محمد بن مسلمه ذی القصد طرف ته ★ سريه علي

★ سريه زيد بن حارثه بنو سليم طرف ته ★ سريه کرز بن جابر

★ سريه عبد الله بن عوف ★ سريه زيد بن حارثه ام قرفه طرف

ته . ★ سريه عبد الله بن عتيك ★ سريه عبد الله بن رواحه

★ سريه عمر الضمری

★ د هجرت په وؤم (۷) کال یوه غزوۀ شوۀ ده چې ورته غزوۀ خیبر وئیلے شی . په دغې کال پینځه سړی روانه کړے شوے وے .

★ سړیہ ابوبکرؓ ★ سړیہ بشیر بن سعد ★ سړیہ غالب بن عبد الله ★ سړیہ بشیر ★ سړیہ اجزم ★ د هجرت په اتهم کال څلور غزوے شوے وے .

★ غزوۀ موتہ ★ فتح مکہ ★ غزوۀ حنین ★ غزوۀ طائف

اوپه دغې کال لس سړیہ روانه کړے شوی دی .

★ سړیہ غالب بنو الملوخ طرف ته ★ سړیہ غالب فدک طرف ته ★ سړیہ شجاع ★ سړیہ کعب ★ سړیہ عمرو بن العاص ★ سړیہ ابوعبیده بن الجراح ★ سړیہ ابوقتاده ★ سړیہ قطبہ ★ سړیہ خالد چې ورته سړیہ غمیصا هم وئیلے شی . ★ سړیہ طفیل

★ د هجرت په نهم کال یوه غزوۀ چې ورته غزوۀ تبوک وئیلے شی . واقع شوے ده . په دغې کال درے سړیہ روانه کړے شوے وے .

★ سړیہ علقمه ★ سړیہ علیؓ ★ سړیہ عکاشه

★ د هجرت په لسم کال د غزوے نوبت نه دے راغلے .

په دغې کال دوه سړیہ روانه کړے شوے وے .

★ سړیہ خالد بن ولیدؓ نجران طرف ته .

★ سړیہ علیؓ یمن طرف ته

سړیہ عبیده بن الحارثؓ

بیاد دغې سړیہ حمزهؓ نه وروستو د شوال میاشت کښي

حضور ﷺ حضرت عبیده بن الحارث[ؓ] ته د شپیتو کسانو مشری حواله کړه . اود ابوسفیان مقابلې دپاره ئې ولېږلو . په دغه سريه کښې سعد بن ابی وقاص[ؓ] په کافرانو باندې د غشي گزار کړې وه . دغه اولنې غشي وه چې د اسلام د ترقی د پاره کافرانو طرف ته گزار شوې وه . (102)

د قبلي بدليدلو حکم

د هجرت په دویم کال د وحی په ذریعه حضور ﷺ ته حکم وشو چې خپل مخ د بیت المقدس نه بیت الله ته (کعبې) راواړه وه . دغه حکم سره په راروان وخت کښې د مسلمانانو قبله کعبه وگرځیده . له دې نه مخکښې په مدینه منوره کښې د مسلمانانو قبله بیت المقدس وه . هم هغه طرف ته به مسلمانانو مونځونه کول . په دې حکم سره مسلمانانو خپل مخونه کعبې طرف ته راواړول . اود حضور ﷺ د زړه یو خوا هڅه چې د قبلي د بدليدلو ووپوره شو . (103)

سريه عبدالله بن جحش[ؓ]

په دغه کال رسول الله ﷺ د دولسو مهاجرينو يوه ډله د حضرت عبدالله بن جحش[ؓ] په مشرۍ کښې د قريشو د يوې قافلې د مخ نيوي د پاره روانه کړه . مياشت د رجب المرجب وه . مسلمانان د قريشو قافلې ته د رجب په اولنې تاريخ باندې مخامخ شول . دغه وخت د مسلمانانو خيال دا وو چې گنې د جمادى الثانيه د يرشم تاريخ دے ځکه چې د عرب په گوټ گوټ کښې په رجب المرجب کښې د عام قتل و قتال ممانعت

وو. (رجب المرجب په ثلورو میاشتو کښې یوه میاشت ده چې په هغې کښې د عربو ټولو قبیلو د یوبل سره جنگ جهگړۍ نه کولې) د مشورې نه پس مسلمانانو د هغې قافلې سره مقابله وکړه . په هغه قافله کښې د قافلې مشر ژوبل شو او دوه کسان د هغه قافلې بندې جوړ شو . نور وټولو تیخته وکړه . مسلمانانو مال غنیمت راجمع کړه او بیا وروستو هغه د شریعت موافق تقسیم شولو . دغه جنگ په رجب کښې شوی ووله دې وجې مشرکانو د عربو د حضور ﷺ متعلق دا خبره مشهوره کړه . چې حضور ﷺ د حرمت په میاشت کښې هم قتل او قتل روا کړلو . . د قریشو د دغې اعتراض جواب د پاره مولیٰ کریم په قرآن کښې ایت ﴿ یسئلونک عن الشهر الحرام ﴾ نازل کړلو . په دغه ایت کریمه کښې د عربو د اعتراض پوره پوره جواب پروت وو .

(104 , 105 , 106)

غزوة بدر

بدر د یو کوهی نوم دی هم په دغه نوم ورسره خواته یو کلي آباد دی . دغه کلي او کوهی د مدینې منورې نه اتیا میله لرې دی په دغه ځای کښې د اسلام اولنې عظیم الشانه غزوه شوې ده . چې د تاریخ په صفحو کښې په غزوه بدر سره یادېږي . د یو خبر راوړونکي په ذریعه حضور ﷺ ته معلومه شوه چې د قریشو یوه لویه قافله سره د سامانه د شام له طرفه د مدینې په طرف راوانه ده . حضور ﷺ د رمضان په دولسم تاریخ په دویمې هجري کښې د درې سوو او دیارلسو انصارو او

مهاجرینو سره روحا طرف ته روان شولو. (روحاً د مدینې منورې نه څلویښت میله لرې د یوڅائې نوم دے) بل طرف ته د قریشو د قافلې مشر ته چې پته ولگیده. چې حضور ﷺ هغوی ته په لاره کښې په انتظار ولاړ دے. نو د قافلې مشر هغه لاره پرېښودله او په بدله لاره ئې قافله روانه کړله او ورسره ئې د قافلې نه مخکښې په تیز رفتاری سره یو قاصد مکې مکر مې ته روان کړلو چې د مکې مکر مې قریش د دغې حالاتو باندې خبر کړی. قریشو ته د قاصد په ذریعه چې د دغې حالاتو پته ولگیدله. نو هغوی له نوره هم غصه ورغله او ډیر زیات فکر مند شو او په تادی سره ئې د مسلمانانو د مقابله د پاره یو لوی لښکر تیار کړلو. د لښکر د نهه نیم سوو کسانو وو. بعضې خلقو دا تعداد زر لیکلې دے. په دغه لښکر کښې د قریشو سره سل اسونه او اووه سوه اوبښان وو. بل طرف ته چې مسلمانانو ته پته ولگیده چې د کومې قافلې په تکل هغوی د مدینې منورې نه راوتی وو هغه قافله ترینه په یوه بله لاره تلې ده. او د دوی د مقابله د پاره د مکې مکر مې نه د قریشو او د اهل مکې یو لوی لښکر را روان دے. دغه وخت حضور ﷺ د صحابو سره مشوره وکړه. هریو صحابې خپل ځان د قربانۍ د پاره پیش کړه. د خزرج قبیلې مشر سعد بن عبادہ وویل که چرته تاسو حکم وکړئ نو مونږ سیند ته تپ کیدو ته هم تیار یو. حضرت مقداد وویل اے د الله پیغمبره! ﷺ مونږ به ستانه مخکښې وروستو ښې او کس طرف ته جنگیږو. د صحابه دغې جذبې

سره حضور ﷺ ډیر خوشحاله شو. او د مقابلې د پاره ئې د مخکښې د تگ حکم جاری کړه. مسلمانان د هغې مقام نه روان شو او بدر ته ورسیدل. د بدر په میدان حضور ﷺ او مسلمانانو ته پته ولگیده. چې د دې میدان په بل طرف قریش د مخکښې نه ډیره شوې دی. بل طرف ته هغه قافله چې د ابوسفیان په مشرې کښې د شام نه راروانه وه د مسلمانانو نه ډیره مخکښې تلې ده. اوس داوخت یو طرف ته د بدر په میدان کافران ډیره وو بل طرف ته د مسلمانانو لښکر د جنگ د پاره تیار ولاړ وو. ابو جهل چې قریشو د لښکر ئې مشری کوله. هغه خپلو مشرکانو ملگرو ته وویل چې نن به په هره طریقه چې وی د مسلمانانو سره به داسې جهگړه کوو چې د هغوی نومې نخانې پاتې نشی. د بدر په میدان کښې د مسلمانانو لښکر په هغه ځایه ولاړ وه. کوم ځایه چې د اویو کمې وه. هر طرف ته شگې وې. قریش دغه وخت د جنگ د پاره په یوښه خاورینه زمکه ډیره شوی وو. چې په هغې تلل هم آسان وو. او ورسره په دغه ځایه کښې اوبه هم وې. دغه وخت مولیٰ کریم د آسمانه باران وکړلو. چې دهغې په وجه هغه خاورینه زمکه خټه شوله. او هغه شگلنه زمکه د گرځیدو قابله شوه. دغې باران سره یو طرف ته مسلمانانو ته سهولت پیدا شو نو بل طرف ته دمکې قریش په تکلیف او مصیبت کښې گرفتاره شو. د جنگ شور وکیدو کښې لږ وخت وو. حضور ﷺ په دغې موقع د مولیٰ کریم نه د مسلمانانو د کامیابي د پاره ډیرې دعاګانې وغښتلې. مولیٰ

کریم هغه ټولې دعاگانې قبولې کړلې او حضور ﷺ ته ئې دوحی په ذریعه د قریشو د ذلیلۍ کیدو زیرمې ورکړه . د جنگ بدر په میدان یو طرف ته حضور ﷺ د مسلمانانو صفونه سمول ، بل طرف ته ابو جهل ملعون د غرور نه ډک د مشرکانو صفونوله ترتیب ورکوؤ . دا جنگ د یوې وړې ډلې (چې تعداد ئې درې سوه او دیارلس وه) د یو لوښي جمات (چې په شمیر سره زر تنه وو) سره وه . د بدر میدان وو . صفونه تیار شو . اول نه د یو یو مقابلې شورو شوه . د قریشو د لښکر نه درې تنه (عتبہ ، شیبہ ، ولید) راووتل . د دوی مقابلې حضرت علی ، حضرت حمزہ او حضرت عبیدہ بن الحارث وکړه . درې واړه مشرکان قتل شو . بیا یو عظیم الشان جنگ شورو شو . د جنگ په آخر کښې مشرکانو تیخته وکړه او مسلمانانو کامیابی اوموندله . د بدر په دغه جنگ کښې د مسلمانانو نه خوارلس تنه شهیدان شو او د کافرانو اویا تنه مردار شول . اویا تنه د مشرکانو نه بندی جوړ شو . او ډیر زیات مال غنیمت مسلمانانو ته په لاس ورغی . کوم وخت چې د بدر د قیدیانو سره د مسلمانانو قافله مدینې منورې ته ورسیده . حضور ﷺ د بدر قیدیان د نور مال غنیمت سره په مسلمانانو کښې تقسیم کړل . او ټولو ته حضور ﷺ دا امر وکړه . چې د بدر قیدیانو سره ښه سلوک او رویه ووساتی . د حضور ﷺ د دغې فرمان په وجه صحابہ په خپله په کهجورو گزاره کوله او د بدر قیدیانو لره به ئې ښه روتی ورکوله . بیا د حضور ﷺ په مشوره سره د بدر ټول قیدیان د فدیې په عوض پرېښودلی

شو. په دغه قیدیانو کښې د حضور ﷺ تره حضرت عباس* او د حضور ﷺ څوم ابوالعاص* هم وود حضرت ابوالعاص* په نکاح کښې حضور ﷺ مشره لور حضرت زینب* وه. دوی (حضرت عباس* او حضرت ابوالعاص*) هم د نورو قیدیانو په شان د فدیې په بدله کښې پرېښودلې شو. دا واقعه د اسلامي مساوات یوه بهترینه نمونه وه. حضرت عباس* مالداره وه. هغه نه د نورو مالدارو په شان زیاته فدیې واغستلې شوه. او د ابوالعاص* د فدیې دپاره د مکې مکرمې نه حضرت زینب* خپل امیل چې ورته خپلې مورد واده په موقع ورکړې وه. د حضور ﷺ لره راوولېږلو. حضور ﷺ ته چې هغه امیل مخامخ شو نو بې اختیاره ئې دسترگو مبارکو نه اوښکې روانې شولې او صحابه* ته ئې وفرمائیل که چرته تاسو ټول راضی ئې نو دا امیل به حضرت زینب* ته واپس کړو. څکه چې دا ورسره د خپلې موریو نښه پاتې ده. صحابو* په یو اواز اووئیل چې مونږ ټول راضی یو. بیا حضرت زینب* ته هغه امیل واپس کړې شو. او د آزدي دپاره ئې ابوالعاص* نه لوظ واغستلو چې ته به حضرت زینب* لره مدينې منورې ته رالېږې. ابوالعاص* ته چې کله ازادي اومندله او مکې مکرمې ته راغې. نو د حضور ﷺ د لوظ مطابق ئې حضرت زینب* مدينې منورې ته روانه کړه. ابوالعاص* یو لوئې سوداگرو. په یوه بله موقع بیا دوی مسلمانانو ته په لاس ورغلل. په دغه موقع چې کله راخلاص شو او مکې مکرمې ته راغې. نو اول ئې د ټولو قریشو

امانتونه واپس کړل او بیا ئې د اسلام د قبلیدلو اعلان وکړلو. د بدر بعضي قیدیان ډیر زیات غریبانان و. چې د فدیې ورکولو طاقت ئې نه لرلو. خو د لیکلو او لوستلو هنر ورسره و. هغوی ته ووئیلی شو چې تاسوله دا فدیة ده چې تاسو د مسلمانانو لاسو تنو ته لیکل او لوستل وبنائې. حضرت زید بن ثابت[ؓ] په دغه موقع لیکل زده کړی و. (107, 108, 109)

غزوة غطفان

د غزوة بدر نه وروستو د عسور د یولنکر سره (چې څلور سوه تنه وو) په مدینې منورې باندې د حملې کولو اراده وکړه. هر کله چې حضور ﷺ ته نژدې شولو نو د لښکر ټول کسان ترینه وتختیدل. او غرونو کښې ئې پناه واغستله. حضور ﷺ چې میدان صفا ولیدلو نو واپسی ئې وکړله. دغه وخت مولی کریم ﷺ د آسمانه باران راوړولو چې په هغې سره د حضور ﷺ کپرې لمدې شولې. رسول الله ﷺ خپلې کپرې د وچولو دپاره په یوه ونه کښې زوړندې کړلې او په خپله د هغه ونې په سیوري کښې آرام کولو په نیت سملاستلو. بل طرف ته د عسور دا منظر دلرې نه لیدلو. هغه چې ولیدل چې حضور ﷺ د هغه نه ناخبره ملاست دے. هغه وخت په تیزې سره هغه د حضور ﷺ سر مبارک ته نژدې راغے توره ورسره په لاسو کښې وه. حضور ﷺ ته ئې ووئیل اوس به تاسو مانه څوک خلاصوی ؟. حضور ﷺ بڼه په اطمینان سره جواب ورکړه. زما الله به ماتانه خلاصوی. د عسور چې د

حضور ﷺ د خله مبارک دغه کلمات واوریدل . نو ویره پرې راغله . توره ئې د لاس نه گزار شوه . هغه توره چې د دوشور د لاسو نه پریوتی وه بڼه په اطمینان سره حضور ﷺ راوچته کړه او د دوشور نه ئې تپوس وکړه اوس ته او وایه چې تابه زما نه څوک خلاصوی ؟ . دوشور په عاجزې سره وویل : زما خلاصولو والا هیڅ څوک نشته . حضور ﷺ چې د دوشور عاجزی او محتاجی ولیده نو بې له انتقامه ئې معاف کړلو . دوشور باندي ددغې واقعي دومره ډیر اثر ووشو . چې وروستو په خپله هم مسلمان شولو او د خپل قوم د پاره یو لوئی مسلمان مبلغ جوړ شولو . (110) دا د حضور ﷺ د اخلاقو یوه نمونه وه . داسې واقعات د سیرت په نورو کتابونو کښې ډیر زیات لیکلی شوی دی .

د حضرت حفصه[ؓ] او زینب[ؓ] سره نکاح

د هجرت په دریم کال د شعبان په میاشت کښې حضرت حفصه بنت عمر[ؓ] د حضور ﷺ په نکاح کښې راغله او بیا د رمضان المبارک په میاشت کښې حضور ﷺ د حضرت زینب بنت خزیمه[ؓ] سره نکاح وکړله . (111)

غزوه احد

دا هل علم په دې خبره اتفاق دی چې د احد جنگ (غزوه) د هجرت په دریم کال د شوال په میاشت کښې شوې ده . کوم وخت چې مشرکان د بدر د شکست خوړلو نه وروستو مکې مکرمي ته لاړل . نو هغوی د بدر د انتقام اخستلو دپاره په

ډيرزيات اهتمام سره تيارۍ شورو کړه . هم په دغه نيت ئې يو
 لوئي لښکر تيار کړلو . په دغه لښکر کښې درې زره کسانو
 سره دوه سوه اسونه ، درې زره اوبڼان وو . او څلوار لس زياته د
 دې مقصد دپاره وې چې که چرته دوی تيخته کوی نو ورته به
 د بدر جنگ رايادوی او د جنگ نه په تيخته به ورته غيرت
 ورولی . حضرت عباس* چې په پټه ئې اسلام قبول کړی وو او
 لاتراوسه ئې هجرت نه وو کړې . هغوی حضور ﷺ ته د
 مکې مکرمي د مشرکانو حالات وليکل او د يو تير رفتار
 قاصد په ذريعه ئې دغه ليکل حضور ﷺ ته وليږل . حضور
 ﷺ ته چې پټه ولگيدله نو د پوره حقيقت معلومولو دپاره ئې
 دوه کسان د مدينې منورې نه مکې مکرمي ته روان کړل .
 چې د قريشو پوره پوره حالات حضور ﷺ لره راوپړي . هغې
 دوؤ تنو حضور ﷺ ته خبر ورکړه چې د قريشو لښکر د مکې
 مکرمي نه راوان شوي دي او مدينې منورې ته نژدې
 رارسيدلي دي . حضور ﷺ د دغه قاصدانو د خبر په رڼا
 کښې يوڅو تنه څوکيداران د مدينې منورې نه گير چاپيره په
 اهمو ځايونو باندې مقرر کړل . بيا حضور ﷺ د صحابه نه
 مشوره واغستله . د مشورې نه پس حضور ﷺ سحروختي د
 زرو تنو سره د مدينې منورې نه بهر ووتلو . په دغه زرو تنو
 کښې د رئيس المنافقين عبدالله بن ابی منافق درې سوه
 ملگري هم وو . رئيس المنافقين عبدالله بن ابی اود هغه
 ملگري د اسلامي لښکر نه په لاره کښې جدا شو . اودا بهانه
 ئې وکړه چې د هغوی مشوره نه ده منلې شوې . ځکه دوی

په جنگ کښې حصه نه اخلي. د منافقینو د اسلامي لښکر نه په جدا کیدو سره د اسلامي لښکر تعداد صرف اووه سوه پاتې شو. حضور ﷺ د مدینې منورې نه بهر تشریف یوړلو او د اسلامي لښکر ټي په خپله معائنه وکړه. د معاینې په وخت حضور ﷺ بعضې واړه واړه هلکان وليده چې د جهاد له شوقه په صفوفونو کښې ولاړ دي. حضور ﷺ هغه هلکان مدینې ته واپس ولېږل. په دغې هلکانو کښې رافع بن خدیج* هم وه. کوم وخت چې هغه ته وویل شو. چې ته لا ماشوم ټي او د جهاد کولو طاقت نه لرې په دې وجه مدینې منورې ته واپس لاړ شه. هغه د پښو په ګوتو او دریدلو. حضور ﷺ چې د هغه هغه شوق او جذبه وليدله نو ورله ټي په اسلامي لښکر کښې د شاملولو اجازت ورکړه. سمره بن جندب* چې وکتل. چې په وجود کمزوري رافع* ته په اسلامي لښکر کښې د شاملولو اجازت ملاؤ شو. نو هغه حضور ﷺ ته وویل چې زه د رافع* نه په وجود کښې تکړه یم. څنگه چې هغه ته اجازت ورکړې شوې دې دغه شان دې ماته هم په اسلامي لښکر کښې د شاملیدلو اجازت راکړې شي. حضور ﷺ د امتحان په غرض دوی یو بل لره په پرځونو وروستل. سمره* په دغه موقع رافع* لره په زمکه ځملولو. حضور ﷺ ولیدل چې سمره* د رافع* نه مضبوط او تکړه دې. نو د رافع* سره سره ټي سمره* ته هم په اسلامي لښکر کښې د شاملولو اجازت ورکړه. د مسلمانانو صفونه حضور ﷺ پخپله تیار کړل. حضور ﷺ د پنځوسو تنو یوه ډله د اُحدد غریه څوکه کینوله چې د بنمن د

وروستو نه په مسلمانانو حمله ونکړي . ورسره ئې هغې
جومات ته دا امر هم وکړه . چې تاسو به خپل ځایونه نه
پرېږدئ . مسلمانان که بری مومي او که ورته شکست رسي
. بیا یو ډیر لویې جنگ شورو شو . شورو شورو کښې د
مسلمانانو تلۀ درنه وه . او مسلمانان په گټه کښې روان وه .
قریشو تیخته کول غنیمت گڼل . مسلمانانو د قریشو نه پاتې
مال غنیمت راټولول شورو کړل . هغه پنځو سونتو (چې د
مسلمانانو د ځوکیدارۍ د پاره د احد د غرد پاسه حضور ﷺ
کینولی وو) چې دغه منظر ولیده . نو هغوی خپل ځای له
دې وجې پرېښودلو چې د حضور ﷺ فرمان د دې وخته پورې
وه . د هغوی مشر عبدالله بن جبیر* ورته ډیر په تاکید سره بار
بار وویل چې د حضور ﷺ فرمان دې چې دا ځای به تاسو
په هیڅ حالت کښې نه پرېږدئ . هغوی وویل چې مسلمانانو
ته فتح نصیب شوی ده اوس دلته د پاتې کیدلو څه ضرورت
پاتې نه شو . د حضرت عبدالله بن جبیر* سره صرف یو څو تنه
په دغه مقام باندې پاتې شو . خالد بن ولید (چې لا تراوسه ئې
ایمان نه و راوړی) چې دغه ځای خالی ولیده نو د وروستو
نه ئې په مسلمانانو حمله وکړه . عبدالله بن جبیر* او د هغه
ملگرو ډیر په ښۀ انداز سره د هغوی مقابله وکړه . ولې د تعداد
د کم والی په وجه خالد بن ولید او د هغه لښکر ئې رامنځ ته
کړی شو او دوی ټول د خالد بن ولید او د هغه لښکر سره په
مقابله کښې شهیدان شو . د حضرت عبدالله بن جبیر* او د
هغه د ملگرو په شهادت سره خالد بن ولید ته لاره صفا شوه .

او په اسلامي لښکر کې د وروستو نه يوه زورداره حمله وکړه .
 بل طرف ته چې قریش په تیخته وو هغوی هم راوپس شو .
 دغه وخت ټول مسلمانان د کافرانو د دوو ډلو په مینځ کښې
 راگیر شو . یو طرف ته د خالد بن ولید لښکرو ته او بل طرف ته د
 قریشو لښکرو ته . مسلمانان دغه وخت یو عجیبه امتحان
 کښې وو . مصعب بن عمیر* چې د حضور ﷺ سره په صورت
 مبارک کښې یو شان ښکارېدلو په دغه موقع شهید شولو نو
 دا خبره ګډه شوه چې حضور ﷺ شهید شولو . د مسلمانانو
 غوږونو ته چې کله دغه خبره وورسیدله . نو بې حوصلې
 شو . او دا خیال کول ئې شورو کړه چې د حضور ﷺ نه بغیر د
 دنیا د ژوند به څه خوند کوی . دغه وخت د قریشو د لاسه ډیر
 مسلمانان شهیدان شو . ډیر صحابۀ ژویل شو . ناګهانه د
 حضرت کعب بن مالک* نظر په حضور پریتلو او د
 خوشحالی نه ئې یوه چغنه کړه . چې راشی مسلمانانو
 حضور ﷺ صحیح سلامت دے . صحابو* چې د حضرت
 کعب بن مالک* اواز واوریدلو نو ټول د حضور ﷺ طرف ته را
 په منډه شول . دغه وخت مشرکانو ډیر زور ولگولو چې
 حضور ﷺ شهید کړی او پرله پسې ئې په حضور ﷺ باندي
 حملې وکړلې . صحابۀ د حضور ﷺ مخې ته د یو ډال پشان
 ولاړ وو . او د کافرانو مشرکانو د هرې حملې جواب به ئې په
 ښۀه طریقه ورکولو . حضرت طلحه* دغه وخت د خپل وجود (جسم)
 په ذریعه د مشرکانو گزارونه منع کول ، د جنگ نه
 وروستو د هغوی په جسم او یا زخمونه جوړ شوی وو . دغه

موقع وه چې حضور ﷺ وفرمائيل څوك دى چې زمانه څان
 قربان كړي؟ حضرت زياد[ؓ] سره د څلورو ملگرو حضور ﷺ لره
 نژدې راغې او د كافرانو سره په مقابلې كېنې شهيدان شول.
 په دغه موقع د قريشو د يو تن عبدالله بن قميه د لاسه د
 حضور ﷺ مخ مبارك زخمى شو. هغه په حضور ﷺ باندي د
 تورې گزار وكړلو چې د هغې په وجه د مخ د تپې نه دوه كړې
 د حضور ﷺ مخ مبارك ته وردننه شولې. په دغې گزار سره د
 حضور ﷺ يو غاښ مبارك هم شهيد شولو. حضرت سيدنا
 صديق اكبر[ؓ] اراده وكړه چې د حضور ﷺ د مخ د زخم نه دغه
 كړې لرې كړي خو حضرت ابو عبيده[ؓ] ورته د دغې سعادت
 حاصلولو د پاره منت وكړلو. حضرت ابو عبيده[ؓ] چې د
 حضور ﷺ د مخ مبارك نه د خدې په ذريعه دغه كړې
 اوويستلې نو ورسره ئې خپل دوه غاښونه هم پريوتل. دغه
 غزوه كېنې حضور ﷺ يوې كندې ته وغرځيدلو. هغه كنده
 مشركانو د ايمان خاوندانو ته د نقصان رسولو د پاره جوړه
 كړې وه. په دغه غزوه كېنې دوه ويشت، يا درې ويشت تنه د
 كافرانو نه مردار شوي وو. او د مسلمانانو نه اوياتنه شهيدان
 شوي وو. په دغه شهيدانو كېنې د حضور ﷺ تره حضرت
 حمزه[ؓ] هم وه. چې د هغوى په شهادت حضور ﷺ ته ډير
 تكليف رسيدلې وو. هنده چې لا تراوسه ئې ايمان نه ووقبول
 كړې او د ابوسفیان كور والا وه. هغې د حضور ﷺ تره
 حضرت حمزه[ؓ] سره د هغه د شهادت نه پس ډير بد سلوك
 كړې وه. د دغې جنگ په موقع مسلمانانو خپل بچي او

زنانه په مختلفو قلعو کښې د یهودیانو نه د حفاظت دپاره بندې کړې وې. صرف هغه زنانه په میدان کښې موجود وې چا چې د مسلمانانو مرسته او علاج کولې شو. حضرت فاطمې په دغې موقع د خپل والد محترم د زخمونو علاج ته تیاره ولاړه وه. حضرت عائشه، حضرت ام سلیم او حضرت أم سلیمه زخمیانو لره په مشکونو کښې اوبه راجلولې. حضرت صفیه چې د حضرت حمزه خور او د حضور ﷺ ترور ده. هغې ته چې پته ولگیده چې مسلمانانو ته په جنگ کښې ډیر زیات نقصان رسیده دې نو د مدینې منورې نه په تیزی سره را روانه شوه. او د احد میدان ته راغله. حضور ﷺ ته چې د ترور دراتگ پته ولگیده نو حضرت زبیر ته ئې وفرمائیل د حضرت حمزه د وجود ټکري راغوندي کړه خور ته ئې پته اونه لگي. د دغې خبرې خبر چې حضرت صفیه ته اوشو نو هغې وفرمائیل. زه د خپل د ورور نه خبر شوی یم د الله په لاره کښې دغه قربانی خه لویه قربانی نه ده. د دغې وینا نه پس حضور ﷺ خپلې ترور له د حضرت حمزه د لیدلو اجازت ورکړه. هغې چې خپل ورور ولیده نو انا لله وانا الیه راجعون ئې وویل او دې امت ته ئې د صبر کولو یوه بهترینه نومونه په پښتو وده.

دغه جنگ کښې د یو انصاری زنانه پلار، ورور او خاوند شهیدان شوي وو. پرله پسې د یو یو د شهادت خبر چې دغې زنانه ته راغی نو هغې زنانه به د هر خبر راوړونکي نه دا تپوس کولو چې حضور ﷺ څنگه دې؟ حضور ﷺ خو روغ

دے کنه؟ ورته به وويلى شو چې حضور ﷺ صحيح سلامت دے. نو درت شکر به ئې اوياسلو. بيا هم د خان د تسلي د پاره د حضور ﷺ په ديدن پسې گرځيدله. هر کله چې ئې په حضور ﷺ باندې نظر پريوتلو نو درت شکر ئې ادا کړه او چغه ئې کړه چې تاسو سلامت ئې نو نور مصيبتونه مصيبتونه نه دی. د دغې واقعي نه پس د مسلمانانو زمکې ته د سپارلو (تدفين) وخت راغی نو مسلمانانو سره د غريبې په وجه دومره کپړه نه وه چې د دغې شهيدانو ترينه کفن جوړ شي. د حضرت مصعب بن عمير جنازه تياره وه. خود کفن د پاره ئې کپړه نه وه. په کپړې سره سربې ئې ورله پتولو نو خپه به ئې ښکاره کيدے او که خپه به ئې ورله پتولے نو سربې ئې ښکاره کيدلو. بيا د حضور ﷺ په امر سره سر مبارک ئې پټ کړے شو او په خپو ئې ورله وابسته واخلول. دا هغه منظر او هغه وخت وو چې مسلمانانو ته به کله هم ورپه ياد شو نو ژړا به ورتله. د جنگ احد شهيدان بغير له غسله (لامبولو) په هغه وينو کښې لت پت د جنازو نه پس خپلو خپلو قبرونو ته او سپارلے شو. په دې جنگ کښې مسلمانانو ته ډير زيات نقصان رسيدلے وو. قریش مکې مکرمې ته روان شوی وو. خود دې خبرې يره وه چې کيدے شي قریش په مسلمانانو دوباره حمله وکړي. ځکه رسول الله ﷺ د اوياتنو يوه ډله چې پکښې حضرت ابوبکر* او حضرت زبير* هم وو. د ابوسفیان* او دهغه لښکر پسې وروستو روانه کړے وه. ابوسفیان* په لاره کښې بيا په

مسلمانانو باندې د حملي کولو اراده لرله خو د خزاعه قبيلې مشر معبد چې پټ پټه د مسلمانانو سره ملګرې وو. هغه ابوسفیان ته وویل ته د مسلمانانو سره د مقابلې کولو طاقت نه لرې. زه د یو خبر راوړونکي په ذریعه خبر شوې یم چې محمد ﷺ تاسره دوباره مقابلې کول غواړي او یو لښکر ئې ستا د مقابلې د پاره تاپسي ورسو راروان کړې دے. بنه خو داده چې صحیح او روغ ځان مکې مکرمې ته وورسې. ابوسفیان چې د معبد خبره واوریدله نو خپله اراده ترینه هیره شوه او مکې مکرمې ته روان شو. حضور ﷺ ته چې د ابوسفیان او دقریشو د لښکر پټه ولګیده چې مکې مکرمې ته ورسیدل نو مسلمانانو بنه په اطمینان سره د حمراء نموي علاقې نه مدینې منورې ته واپسې وکړه.

(112 , 113)

د یهودیانو مخالفت

د مدینې منورې فضا د مسلمانانو د پاره بنه وه. خو دلته هم د اسلام دښمنان وو. چې د تاریخ په کتابونو کښې په یهود سره یادېږي د یهودیانو درې قبيلې وې. بنو نضیر، بنو قینقاع، بنو قریظه. په شورو کښې د دوی سره حضور ﷺ یوه د امن معاهده کړې وه چې ورته میثاق مدینه وائی. د دې معاهدې مقصد دا وو چې د مدینې خلق د باهر دښمن سره په شریکه مقابلې وکړي. دغه یهودیان په شورو شورو کښې د مسلمانانو ملګري وو او دوی به د مسلمانانو سره په شورو شورو کښې ملګرتیا کوله ځکه چې کومه خبره به مسلمانانو کوله. نو د

هغې خبرې په ذریعه به دوی د خپلې خبرې (چې د اسماني کتاب سره به ئې تعلق وه) تائید حاصلولو. د یهودیانو دا خیال وه چې د مسلمانانو په ذریعه به د دوی په سلطنت کښې وسعت او زیات والې راشي. خو یهودیان په دغې مقصد او اراده کښې کامیابه نه شو. په رو رو د وخت تیریدو سره یهودیانو ته پته ولگیده چې د کوم مقصد د پاره دوی د مسلمانانو سره مرسته او ملګرتیا کووې. هغه مقصد دوی ته نه حاصلېږي د هغې مقصد نه دوی لرې روان دی. په مزه مزه یهودیان په دې هم پوهه شو. چې د مسلمانانو عقیده زموږ د عقیدې نه ډیره زیاته بدله ده. په دې وجه ئې پټ په پټه د مسلمانانو مخالفت شورو کړه. د دغې ځائې نه یهودیانو د مسلمانانو سره دښمنی شورو کړه. د یهودیانو په زړونو کښې د مسلمانانو د پاره د محبت په ځائې کینه بغض حسد را پیدا شو. یهودیانو د مسلمانانو د ویرې د لاسه ئې دغه دښمنی نه ښکاره کوله. بیا هم هغه کارونه به ئې کول چې په کومو کارونو اسلام او مسلمان بدنام شي او په څه طریقه اسلام او مسلمان ته نقصان ورسې. اوس او خزرچ چې د اسلام په نور راجمع شوی وو او د یوبل سره ئې دښمنی ختمه شوې وه. د یهودیانو دا کوشش وو چې دغه دښمنی بیا راتازه کړي. په دوی کښې بیا شرفساد ښور کړی. خود اسلام په وجه دوی ته خپل مقصد حاصلول ډیر گران وو. له دې وجې له پټې نه ښکاره مخالفت ته راغلل. او هغه معاهده ئې ماته کړه کومه چې د مسلمانانو او د یهودیانو تر مینځه

شومے وه . ددغي شرابتدا د بنوقينقاع نه اوشوه .

بنوقينقاع سره جنگ

په اسلامي مياشتو کښې د شوال مياشت وه او د هجرت دويم کال وه . يوه مسلماننه زنانه د خه کار د پاره د بنوقينقاع محلي ته لاړه . هلته ئې د يو دکان نه خه اغستل . د هغه دکان مالک دغي مسلمانې زنانه ته په غلط نيت لاس واچولو . دغه خائې يو بل مسلمان ولاړ وو هغې چې وليدل چې د يو مسلمانې زنانه عزت پاتې نه شولو نو کوم يهودي چې دغه حرکت کړې وو . هغه ئې مردار کړه . بيا يهوديانو د يهود په بدله کښې مسلمان شهيد کړه . حضور ﷺ ته چې ددغي واقعي پته ولگيدله نورسول الله ﷺ د دوی سره د مقابلې کولو مسلمانانو ته د تيارې کولو حکم وکړه . بنوقينقاع ته چې معلومه شوه چې رسول الله ﷺ د مسلمانانو سره دوی طرف ته راوان دے او په دوی حمله کوونکې دے . نو دوی خان په يوه قلعه کښې بند کړه . حضور ﷺ ترينه گيره تاؤ کړه او پنځلس ورځې ئې د دوی په انتظار د دغي قلعي نه بهر تيرې کړې . بنوقينقاع ته پته ولگيده چې مسلمانان خود دې خائې نه دتلو نوم نه اخلي . نو د قلعي نه بهر راوتو ته مجبوره شو . او ټولو ووئيل چې حضور ﷺ د دوی په حق کښې خه فيصله وکړه . نو هغوی ته به منظوره وې . حضور ﷺ د عبدالله بن ابی په سفارش (چې د مسلمانانو حليف وه) دوی ته د خپل وطن نه د وتلو اجازت ورکړه . دوی خپلې زمکې او کورونه پرېښودل او شام طرف ته لاړل .

(114,115,116)

د اویا (۷۰) قاریانو واقعه

د اسلام نور روږ وروښوریدلو . په دغه زمانه کښې د کلاب قبیلې مشر د حضور ﷺ په خدمت کښې حاضر شو . او حضور ﷺ ته ئې درخواست وکړلو چې تاسو ماسره څه مسلمانان ملگری کړی چې زما قوم قبيله اسلام ته راووبلی . او د اسلام رڼا سره د هغوی زړونه منوره شی . حضور ﷺ ورته وویل د نجد خلق د بهر وښې خلق نه دی . هغه وویل چې د دغې خبرې زه ضامن جوړېږم . حضور ﷺ د هغه سره اویا تنه ملگری کړل چې د قرآن کریم بهترین لوستونکی وو . دوی چې کله د بنو سلیم علاقې معونه ته ورسیدل . او هلته ئې دمه کوله . دغه وخت د دغې علاقې مشر عامر بن طفیل د دوی نه گهیر چاپیره څه کسانو گهیره واچوله . او دوی ئې ټول قتل کړل . صرف یو صحابی عمرو بن امیه ؓ ئې پرېښودلو . چې د چاپه ذریعه د مدینې منورې خلقو د دغې مظلومو قاریانو واقعه واړوله . (117)

د رجیع مقام شهیدان

په دغه ورځو کښې د عضل او د قاره قبیلې څه تنه حضور ﷺ لره راغلل او درخواست ئې وکړه چې زموږه قبيله د اسلام په نور سره منوره شوې ده . تاسو موږ لره هغوی ته د اسلام سبق ښودلو دپاره یو څو کسان را کړئ . حضور ﷺ دوی سره لس تنه ملگری کړل . دوی چې کله رجیع ځای ته

ورسیدل نو دغې ظالمانو خپله وعده هیره کړه . د بنی لحيان دوه سوه کسان غشي ویشتونکي د دوی نه گهيړ چاپیره شو . دغه لس تنه مسلمانان د حفاظت دپاره يو غرته وختل . او د دوو تنو نه علاوه ټول شهيدان شو . هغه دوو کسانو کښې د يو نوم حبيب او د بل نوم زيد وه . دغه مشرکانو حضرت زيد او حضرت حبيب مکي مکرمي ته راوستلو . حضرت زيد ئې په يوقريشي مشرک باندې خرڅ کړه . هغه حضرت زيد په دې نيت واغستلو چې د مکي مکرمي خلق دده د قتل تماشا وويني . هرکله چې قاتل د تورې سره حضرت زيد ته مخامخ راغی نو دغه وخت ابوسفیان (چې لا ايمان ئې نه ووراوړی) حضرت زيد ته وويل . اے زید ! رښتيا ووايا که چرته نن ستا په بدله کښې محمد ﷺ (معاذ الله) قتل شوې وې نو ته به خوشحاله شوې وې ؟ حضرت زيد وويل . زما دې په رب باندې قسم وی چې د رسول الله د خپو تلي د غنو نه د بچ کولو دپاره که چرته زما دا وجود قربان شوې وې نو دا به زما نیک بختی وې . د دغې فقرې وئيل وو چې قاتل د حضرت زيد سر مبارک د تن نه جدا کړلو او حضرت زيد ته د شهادت لويه مرتبه ملاؤ شوه . بل طرف ته حضرت حبيب د حارث بن عامر ځامنو واغستلو . دا هغه حارث دې چې دا حد په کښې جنگ کښې د حضرت حبيب د تورې د لاندې راغلی وه او مردار شوي وه . هرکله چې حضرت حبيب لره د پهنسې څای ته بوتللی شو . نو دغه وخت حضرت حبيب د دوه رکعتہ نفل ادا کولو اجازت اوغښتلو . مشرکانو ورته د

نوافلو ادا کولو اجازت ورکړه . د هغې نه وروستو
حضرت حبیب* ته پهانسی ورکړې شوه. (118 , 119)

د بنو نضیر قبیلې سازش

بنو نضیر د مدینې منورې د یهودیانو دویمه غټه قبیله وه . د
دوی د مسلمانانو سره یوه معاهده شوې وه . چې کټ د دغې
قبیلې (بنی نضیر) نه یو کس په غلطې سره مړې وکړی . نو
د هغه مړ کس دیت به مسلمانان او یهودیان دواړه فریقه په
شریکه ادا کوی . هم دغه شان کټ چرته د یو مسلمان نه په
غلطې سره مړې وشی . نو د هغې مړې دیت به هم په شریکه
مسلمانان او یهودیان ادا کوی . په دغه زمانه کښې د بنی
عامر دوه کسان د یو مسلمان د لاسه په غلطې سره قتل شو . د
مقتولینو سره د حضور ﷺ له طرفه د امن ملا ویدلو یوه
چهیټې پرته وه . د دغه معاهدې مطابق د دغې دوو تنو
(مقتولینو) دیت په مسلمانانو او په یهودیانو (بنو نضیر)
دواړو راتللو . مسلمانانو د بنی نضیر نه په دغه دیت کښې د
هغې حصې مطالبه وکړه . او د دغې مقصد د پاره حضور ﷺ
د بنو نضیر محلي ته هم لاړلو . په ظاهره خو دوی د حضور
ﷺ خبره اومنله ، خو د دننه نه دوی دیت ورکولو ته تیار نه وو
حضور ﷺ ئې په دغه سلسله کښې د یو دیوال سره خواته
کینولو . ورسره ئې دغه منصوبه هم جوړه کړه چې دغه دیوال
سره د بره نه به یو لوئی کانې په حضور ﷺ راگزار کړو . (د
هغې د لاسه به حضور ﷺ شهید شی نو نه به حضور ﷺ
پاتې شی او نه به دیت مطالبه وی) . حضور ﷺ ته د وحی په

ذریعه د دغې سازش پته ولگیده . سمدست د هغه څائې نه
 پاسیدلو او مدینې منورې ته روان شو . بنو نضیر ته چې د
 حضور ﷺ د تللو خبر وشو د هغوی یو تن د حضور ﷺ خوا
 لره مدینې منورې ته ولیږلو . او ورته ئې دا پیغام ورکړه . چې
 حضور ﷺ ته ووايه . چې تاسو هم دیرش تنه راوړئ او مونږ به
 هم د خپل پوهه دیرش کسان راجمع کړو بیا که چرته زموږ د
 دین پوهه خلقو ستاسو خبره وومله نومونږ به ترینه هم انکار
 ونکړو . د هغوی په منلو سره به بیا مونږ ته څه اعتراض نه
 وي . حضور ﷺ ورته خبر واستولو چې ترڅو تاسو یو کلک
 عهد نه وی لیکلې . زه په تاسو بهروسه نه شم کولې .
 د عهد راتازه کولو د پاره حضور ﷺ د بنو قریظه ته هم یو
 قاصد ولیږلو هغوی په خوشحالی سره خپل هغه زور عهد
 راتازه کړلو . بنو نضیر اول انکار وکړه بیا ئې عهد تازه کولو ته
 سر کیښودلو . او حضور ﷺ ته ئې خبر ورکړه چې تاسو د درې
 تنو سره راشئ چې دغه عهد تازه کړو . حضور ﷺ چې کله
 هغوی طرف ته روان شولو . نو په لاره کښې ورته معلومه
 شوه چې بنو نضیر د تورو سره (د جگهرې په نیت) په لاره
 کښې د حضور ﷺ او د مسلمانانو انتظار کوی . د هغوی
 منصوبه دا وه . چې دغه څائې ته د راتلو سره په حضور ﷺ
 باندې حمله وکړي او (معاذ الله) حضور ﷺ شهید کړي .
 حضور ﷺ دوباره د لارې نه راواپس شولو . او د مسلمانانو د یو
 لښکر سره ئې د بنو نضیر د علاقې نه گیره تاؤ کړه .
 بنو نضیر په ځان پسې د قلعو دروازې بندې کړې . بنو نضیر

پنځلس ورځې د مسلمانانو په گیره کښې وو. آخر په دې شرط د خپلو قلعو نه راوتلو ته تیار شو. چې څومره سامان مونږ د ځان سره په اوبانو وړې شو هغه به د ځان سره واخلو او دا ځائ به مسلمانانو ته پرېږدو. حضور ﷺ د هغوی خبره وومنله او هغوی چې د ځان سره څومره مال په سورلو وړلې شو د ځان سره اوچت کړه او خیبر ته نورو یهودیانو لږه لارل بیا هم هلته دیر شو. دغه وخت د بنو نضیر په دغه مشرانو کښې غم غم یهودیان لکه ابورافع سلام بن ابی الحقیق، کنانه بن الربیع او حُیسی بن اخطب هم وو. په دې طریقه د مسلمانانو قوت او طاقت نور هم زیات شو. (120)

د خندق یا د احزاب جهگړه

کوم وخت چې بنو نضیر د مدینې منورې نه بهر ووتل او په خیبر کښې دیر شو. د هلته نه هغوی په جمع د مسلمانانو د ختمولو سازشونه شورو کړل. او په دغه مقصد کښې ئې د ځان سره د عربو نوري قبیلې هم شاملې کړې. له دې دجې دغې جهگړې ته د احزاب (د ډیرو ډلو) جهگړه وئیلې شې. احزاب په عربی ژبه کښې ډیرو ډلو ته وائی. چونکه په دې جهگړه کښې د عربو ډیر قبائل د مسلمانانو خلاف رایو ځائې شوی وو. ځکه دې جنگ ته د احزاب جنگ وئیلې شې. د مسلمانانو په دغې مخالفینو کښې د بنو نضیر سره ملگرو کښې په خصوصی توگه د قبيله بنی غطفان، قبيله بنو اسد، اود قریشو نوم اغستلې شې. دوی ټولو د لس زرو لښکریو تیار کړلو او مدینه ته را روان شو. حضور ﷺ ته چې کله ددغې

حالاتو پته ولگیدله نو مسلمانان ئې راجمع کړل او د هغوی نه
 ئې د دغې لښکر (مشترکه د بنمن) په باره کښې مشوره
 واغستله . هریو صحابې خپله رائې وړاندې کړه . حضرت
 سلمان* چې د فارس (موجوده ایران) سره ئې تعلق لرلو هغه
 وویل چې د مدینې منورې درې طرفونه په کورونو او د
 کهجورو په باغو نو سره محفوظ دی . صرف یو طرف داسې
 دے چې نۀ پکښې کورونه شته او نۀ دغه څائے څه نور د
 حفاظت سامان شته . دا وخت پکار دا دی چې په دغه مقام
 باندې یو خندق (کنده) وکنستلے شی . چې د کافرانو مدینه
 ته د راتگ لاره بنده شی . حضور ﷺ د حضرت سلمان* رائے
 خوښه کړله او په هغې باندې ئې د عمل کولو حکم ورکړلو .
 حضور ﷺ د درې زرو صحابو* سره دغه خندق کسنتلو . هریو
 صحابې ډیر په اخلاص سره په دغه خندق کښې کار کولو . دا
 گران کار په ډیر محنت سره شلو ورځو کښې سرته ورسیدلو
 . په دغه موقع یو خبر راوړونکې دا خبر راوړلو چې د کافرانو
 لښکر مدینې منورې ته رانزدې شوی دے . منافقینو ته چې
 پته ولگیدله نو په مختلفو حیلو او بهانو ئې ځان د مسلمانانو
 د لښکر نه جدا کړلو او خپلو کورونو ته لاړل . د مسلمانانو
 سره په مدینه کښې د یهودیانو یوه قبیلہ پاتے کیدله
 . مسلمانانو ته د دغې قبیلې نه هم خطر وه . په دغې وجه د
 دغې قبیلې دپاره دوه سوه تنه جدا کړے شوی وو چې په دوی
 باندې نظر ساتی . بنو قریظه قبیلې لاتراوسه پورې د
 مسلمانانو مخالفت نۀ کولو په ظاهره ئې د کافرانو ، مشرکانو

ملگرتیانہ کولہ . پہ پتہ پتہ دوی ہم د کافرانو ملگری وہ خود د
 دی خبری نہ ویریدل چہی کٔہ چرتہ مونہ د دغہ کافرانو او
 قریشو ملگری شو . صبا خو بہ دوی لار شی او مونہ تہ بہ
 مدینہ کنہی پاتی کیدل گران شی . بنو قریظہ تہ حی بن
 اخطب د بنو نضیر مشرپیغام ولیرلو کٔہ چرتہ تاسو نن د
 مسلمانانو خلاف زمونہ مرستہ او ملگرتیا وکٔہ . نو زمونہ د
 مسلمانانو خلاف دغہ جنگ گٔہل بہ یقینی شی ٚکٔہ چہ
 نن د عرب ٔولہ قبیلہ د مسلمانانو د ختمولو د پارہ د مدینہ
 نہ بہر را جمع شوی دی . د حی بن اخطب پہ سازش سرہ
 بنو قریظہ قبیلہ خپل عہد چہی د نبی کریم ﷺ او د
 مسلمانانو سرہ ئی کرے وو ہیر کړلو او د مسلمانانو خلاف
 پہ دغہ جنگ کنہی د قریشو د او د نورو کافرانو ملگری شو .
 قریش او دغہ رنگ نور کافران د مدینہ منورہ نہ بہر
 دیر شوی وو . او دیو داسی ٚخائے پہ تالاش کنہی وو چہ د
 ہغی پہ ذریعہ مدینہ منورہ تہ دننہ شی . او د مسلمانانو
 سرہ مقابلہ وکړی .. خو داسی یو ٚخائے ئی ہم او نہ موندلو
 چہ د ہغی پہ ذریعہ د کافرانو دغہ لښکر پہ مسلمانانو حملہ
 وکړی . پہ دغہ حالت او کیفیت کنہی قریشو او نور کافرانو د
 مدینہ منورہ نہ بہر شل ور ٚخے تیر کړے . د مدینہ
 منورہ د مسلمانانو او پہ د مکہ مکرمہ د کافرانو پہ مینځ
 کنہی بس دیو خندق فاصلہ وہ . دغی خندق سرہ کافرانو د
 مسلمانانو خوالہ نزدی نشو تللے . مسلمانانو د کافرانو د شر
 او حملہ نہ پہ دغی خندق سرہ بیچ وو . عمرو بن ؤہ چہ

دقریشو یو ډیر زیات بهادر سړی یادیدیو هغه د خندق (کنده) نه بل طرف ته د پورې وتلو کوشش وکړه. خو د مسلمانانو له طرفه حضرت علي[ؑ] د هغه کوشش ناکامه کړه. کافرانو به هره ورځ په مسلمانانو باندې د کانړو او غشو یو باران جوړوو. مسلمانان دلته په دغه تکلیف او مصیبت کښې وو. ورسره بل طرف ته د مسلمانانو زنانه چې په کومه قلعه کښې پاتې کیدلې هغه قلعه د بنو قریظه د آبادې سره خواته وه. یو یهودی د دغې قبیلې نه دغه قلعه ته نژدې شو او قلعي ته د ورننوتلو په کوشش وو دغه وخت حضرت صفیه[ؑ] چې دنورو زنانو سره په دغې قلعه کښې وه. د مسلمانانو زنانو د حفاظت د پاره توره په لاس تیاره ولاړه. هغې د هغه یهودی سر د تن نه په تورې سره جدا کړلو. اونورو یهودیانو ته ئې د عبرت اخستلو د پاره په یو میدان کښې وروغرځولو. بنو قریظي قبیلې چې دغه حالت او کیفیت ولیده. نو وریدله او دا خیال او گمان ئې وکړه چې گنې په قلعه کښې د مسلمانانو د لښکر یوه حصه د قلعي د حفاظت د پاره موجوده ده. مسلمانان په دغه آزمائش او امتحان کښې وو. یو طرف ته د مدینې منورې یهودیان وو چې د مسلمانانو پټ په پټه ډیر زیات مخالف وو. بل طرف ته دقریشو اود نورو ډیرو قبیلو هغه لښکر وو. د دغې حالت او کیفیت په وجه د مسلمانانو تکلیفونه ورځ ترورځه زیاتیدل. بل طرف ته کافران او د مکې مکرمې قریش په خیمو کښې په زیات دیره کیدلو سره تنگ شوی وو. دغه وخت وو چې د غطفان قبیلې

يو کس چي په پټه ئې ايمان راوړه وو قريش ته ورغلو او قريش ئې د نورو کافرانو نه ئې بد ظنه کړل . بيا نورو قبيلو ته ورغلو او هغوي ئې د قريشو نه بد ظنه کړل . په دغه طريقه د قريشو او د نورو قبيلو په مينځ اختلاف جوړ شو . دغې اختلاف سره سره په دوی د شپې يوه تيزه سيلې راغله . هغې طوفان او سيلې د کافرانو خيمې په هوا کړې د کافرانو لوبڼې د يو څائې نه بل څائې ته لاړو . دغې حالت او کيفيت قريش او نورې قبيلې دې خبرې ته مجبوره کړې چې خپلو خپلو کلو ته لاړ شي . اول بنو قريظه ميدان خالي پرېښودلو او کورونو ته لاړل بيا ورپسې نورو کافرانو هم د ميدان نه تيخته وکړه او نمبر په نمبر خپلو خپلو کلو ، علاقه ته روان شو . د کافرانو په تلو سره مسلمانانو ساه واغستله . او د مولی کریم ئې ډير ډير شکر ادا کړه چې د يو لوي آزمائش او امتحان نه بچ شو . (121, 122)

د بنو قريظه د عهد شکنې انجام

هر کله چې مسلمانان د قريشو او نورو قبيلو د شر او فساد نه په کوم وخت چې د عربو قبيلو او قريشو د مدينې منورې نه گهيړه او چته کړه او مسلمانانو د بهر د هر قسمه خطري نه په امن کښې شو . نو حضور ﷺ د مسلمانانو سره د بنو قريظه نه د عهد ماتولو بدل اغستلو دپاره د بنو قريظې د قلعو نه گيره تاو کړله . بنو قريظه تريو مياشتې پورې په خپله قلعه کښې بند وو . آخر کار تنگ شو او د راوتلو دپاره ئې حضور ﷺ ته درخواست وکړه . حضور ﷺ د بنو قريظه نه د عهد ماتولو

د بدل اغستلو د پاره چې زمونږ فیصله دې د اوس د قبیلې مشر حضرت سعد[ؓ] بن معاذ[ؓ] وکړي . هغه چې خه فیصله وکړه . مونږ ته به منظوره وي . حضرت سعد[ؓ] چې د خندق په جهگړه کښې زخمې شوي وه او ډیر په تکلیف او مصیبت کښې وه . د دغې تکلیف باوجود حضرت سعد[ؓ] د فیصلې کولو د پاره دغې مقام ته تشریف راوړلو . د حضرت سعد[ؓ] قبیلې غوښتل چې د بنو قریظه سره نرمې وشي او هغوی ته د هغوی غلطی معاف کړي شي . خو حضرت سعد[ؓ] او نه منل او فیصله ئې وکړه چې په بنو قریظه کښې څو ک چې د جنگ کولو قابل دي هغوی دے قتل کړي شي . زنانه او ماشومان دې بندي (قیدیان) جوړ شي . او د دوی مال او زمکې دې په غریبانو مسلمانانو کښې تقسیم کړي شي . د حضرت سعد[ؓ] په دغه فیصله باندې عمل وکړي شو او په دې طریقې د بنو قریظې مخ نیوه وشوه . (123 , 124)

د حدیبی راضی نامه

د مسلمانانو د ډیر وخت نه دا آرزو او تمنا لرله چې د الله تعالی د ښکلی کور طواف او دیدن وکړي . خو د مشرکانو او کافرانو د لاسه مسلمانان د دغې نعمت نه تر ډیر وخته پورې محرومه پاتې شوي وو . هم دغه تمنا د حضور ﷺ په زړه کښې وه په دغه زمانه کښې حضور ﷺ یو خوب ولیدلو . چې د عمرې د ادا کولو د پاره حضور ﷺ د څو تنو صحابه سره مکرمې مکرمې ته سفر کړي دے او بیا د عمرې د ادا کولو نه وروستو هغوی کښې بعضي کسانو سرونه خړولي دي او بعضو ترینه

د سرڅه وېښته اغستی دی . دغه خوب چې د حضور ﷺ د خلی مبارکۍ نه صحابه ته بیان شولو نو د هغوی جذبه او شوق نور هم راوچست شولو . په دغې وجه حضور ﷺ د خلو اړسو سوو (بعضې روایتونو کښې تعداد کم او بعضې کښې زیات هم بیان شوې دے) تنو سره د عمرې د ادا کولو په نیت د مدینې منورې نه مکې مکرمې ته د تللو اراده وکړه . دا ساعت د ذی القعدې رومې تاریخ وه او د هجرت شپږم کال وه . د ذوالحلیفه نه حضور ﷺ احرام وتړلو او بسر بن سفیان ئې د قریشو د حالاتو د معلولو د پاره د ټان نه مخکښې مکې مکرمې ته روان کړلو . د حضور ﷺ د اسفرد جنگ کولو د پاره نه وو په دې وجه د غې قافله سره وسله (د جنگ کولو څیزونه) نه وه . حضور ﷺ مکې مکرمې ته روان وو په لاره وو په لاره کښې یو خبر راوړونکې حضور ﷺ لره خبر راپلو چې قریشو ته د مسلمانانو د راتللو پته لگیدلې ده او هغوی ټول د دې خبرې د پاره راجمع شوی دی چې حضور ﷺ او صحابه به په هېڅ شکل کښې مکې مکرمې ته دا خلیدو ته نه پرېږدو . اود قریشو یو لښکر چې پکښې دوه سوه کسان دی د خالد بن ولید په مشرې کښې د مسلمانانو د مقابلې د پاره را روان کړې شوې دے . او په غمیم کښې دیره دے . حضور ﷺ ته چې پته ولگیده . نو رسول الله ﷺ هغه لاره پرېښودله او په بله لاره حدیبې ته وورسیدلو . حدیبیه کښې د حضور ﷺ اوبڼه (قصوې) کیناستله . دغه ساعت حضور ﷺ مکې مکرمې ته د تللو اراده وکړله او اوبڼه ئې پاسوله خو اوبڼه

پاسيدلو ته تياره نه شوه . خلقو ډير كوشش وكړه خو هر كوشش صرف كوشش پاتې شو . بعضي خلقو اوئيل چې قصوي (اوښه) سترې شوې ده . حضور ﷺ او فرمايل چې قصوي (اوښه) سترې شوې نه ده . دلته ورته دالله له طرفه د پاتې كيدلو حكم دے . بيا حضور ﷺ او فرمايل زما دے په هغه ذات باندې قسم وي چې د چا په په لاس (اختيار) كښې چې زما دا ژوند دے نن كه قريش زما نه داسې خيز مطالبه وكړي چې پكښې د شعائر الله تعظيم وي نوزة به د هغوي هغه مطالبه منمه . بيا حضور ﷺ په حديبيه كښې د پاتې كيدلو اعلان وكړلو . د گرمې موسم وه . سخته گرمې وه . په دغې وجه مسلمانانو سره د خلكو اوښه په مزه مزه په ختميدلو شولې او ډير په كم مقدار د خلكو اوښه پاتې شولې . دغه وخت د حضور ﷺ د معجزې په ذريعه د اوبو يو ډيره لويه ذخيره مسلمانانو ته ملاؤ شوله چې ورسره د ټول لښكر تنده ماته شوه او بيا ئې ترينه خپل خپل لوبښي هم ډك كړل . بيا حضور ﷺ حضرت عثمان[ؓ] لره مكې مكرمې ته وليږلو چې قريشو ته اطلاع وكړي چې د حضور ﷺ اود مسلمانانو اراده د عمري د ادا كولو ده بله خه اراده ئې نشته . هر كله چې حضرت عثمان[ؓ] مكې مكرمې ته لاړو نو مشركانو د ځان سره ايسار كړلو . بل طرف ته په مسلمانانو كښې دا خبره گډه شوه چې حضرت عثمان[ؓ] د مكې كافرانو شهيد كړلو . دا خبر چې حضور ﷺ واوريدلو نو د يو كيكرونې د لاندې حضور ﷺ كينساتلو او د حضرت عثمان[ؓ] د بدل اغستلو دپاره ئې د

صحابه نه بيعت (لاس نيوه) اغستل شورو کړه او په لږ وخت کېنې ټول لښکر د حضور ﷺ په لاس باندې بيعت وکړلو. دغې بيعت ته بيعت رضوان وئيلے شی. مولیٰ کریم د دغې بيعت ذکر په قرآن کېنې هم راوستے دے. د بيعت نه وروستو پته ولگيدله چې د حضرت عثمان[ؓ] د شهادت خبر غلط وو، حضرت عثمان[ؓ] په مکه مکرمه کېنې صحيح سلامت دے. هرکله چې قريشو ته د دغې بيعت پته ولگيدله نو ډير زيات فکر مند شو او ويره پرې راغله. نو د راضي نامې کولو کوشش ئې شورو کړه. په دغه راضي نامه کېنې د قريشو له طرف سهيل بن عمرو د قريشو نمائنده وو. هرکله چې هغه مسلمانانو ته رامخامخ شولونو حضور ﷺ وفرمائيل چې اوس ستاسو کار آسان شو. سهيل بن عمرو د راضي نامه په باره کېنې د حضور ﷺ سره ډيرې خبرې وکړلے. بيا په يو څو شرطونو سره راضي نامه وشوله. هغه شرطونه په ظاهره د مسلمانانو خلاف کيښودلے شوي وو بيا هم دغې راضي نامې ته په قرآن کېنې لويه گټه (فتح) وئيلے شو دے ده. د دغې په باره کېنې د سورة فتح اياتونه نازل شوي دي. حضور ﷺ حضرت علي[ؓ] ته حکم وکړه چې دغه راضي نامه په يو تحريري شکل کېنې وليکي. حضرت علي[ؓ] دغه تحرير د بسم الله الرحمن الرحيم نه شورو کړه نو سهيل بن عمرو اعتراض وکړه چې زه خودغه ټکي نه پيژنم. په دغه وجه په تحرير کېنې د بسم الله الرحمن الرحيم په ځائے باسمک اللهم وليکلے شو. دغه ټکي به عربيانو په

عامو خطونو کښې په ابتداء کښې لیکلو. بیا حضور ﷺ حضرت علي ته وویل چې ولیکله چې دا راضي نامه ده چې په دې سره محمد ﷺ چې د الله رسول ﷺ دے راضي شو دے دغه وخت سهیل بیا اعتراض وکړه. اعتراض دا وه چې د الله در رسول ﷺ دا ټکي دے ترینه ختم کړي شي ځکه چې مونږ ورته د الله رسول نه وايو. حضور ﷺ حضرت علي ته حکم وکړه چې دغه ټکي ترینه وروان کړه. او د دغې په ځایه محمد بن عبد الله وليکله. حضرت علي ته د هغه ټکي وړانول گران وو په دغې وجه حضور ﷺ پخپله هغه ټکي وړان کړلو. بیا د راضي نامې لاندینې شرطونه وليکله شول.

★ لس کاله به په خپلو کښې جنگ جهگړه نه کوو.

★ مسلمانان دے اوس واپس لاړ شي

★ راروان کال به عمره ادا کوي خوپه مکه کښې به صرف درې ورځې به تیروي.

★ د ځان سره به وسله (د جنگ سامان) نه راوړي.

★ د مکې اوسیدونکي مسلمانان به د ځان سره نه بوځي.

★ که یو مسلمان په مکه کښې پاتې کیدل غواړي نو هغه ته

به د مسلمانانو له طرفه څه رکاوټ نه جوړېږي

★ بل طرف ته که یو تن (مسلمان) د مکې مکرمې نه

مدینې منورې تلل غواړي او مدینې ته لاړ شي نو هغه به د

مکې مکرمې خلکو ته واپس کیږي. او که یو تن (اسلام نه

پس مرتد شي او بیا) د مدینې منورې نه مکې مکرمې ته

راشي نو د مکې مکرمې خلق به هغه د مدینې خلکو ته

نه حواله کوي.

* د عربو نورو ټولو قبيلو ته د دې اختيار ورکړې شې چې د چا سره ملګرتيا يا تعلقات ساتل غواړي هغوی سره دې ملګري شې. د دغې عهدنامې په رڼا کېنې بنو خزاعه د مسلمانانو ملګري شو او بنو بکړد قريشو ملګرتيا خوښه کړه. راضي نامه لا په ليکلو سره پوره شوې نه وه. دغه وخت د سهيل څوئې ابو جندل* چې د قريشو سره د اسلام قبلولو په وجه بندي وو د قيد نه ئې په څه چل ځان را خلاص کړلو او د حضور ﷺ په خدمت کېنې د پناه اغستلو د پاره راغې. سهيل چې ابو جندل وليده نو سمدست ئې ووييل چې د عهدنامې مطابق دا اولنې کس دې. چې زمونږ نه تاسو لره درغلي دې. تاسو دې مونږ ته حواله کړې. د ډيرو خبرواترو نه پس حضور ﷺ ابو جندل* سهيل ته حواله کړلو. بيا ورته حضور ﷺ تسلي ورکړه او د صبر کولو نصيحت ئې ورته وکړه. بيا په هغې عهدنامې باندې فريقينو دستخطونه وکړل. د راضي نامې نه پس حضور ﷺ صحابه* ته د قربانې کولو او د سربېرولو امر وکړلو. بيا په خپله ئې قربانې وکړله او په سر ئې اُستره راښکله. صحابو* چې حضور ﷺ وليده نو هغوی هم قربانې وکړلې او سرونه ئې ونيول. څه لږه موده پس حضور ﷺ د دغې مقام نه مدينې منورې ته سفر شو وکړلو. په لاره کېنې د سورة فتح اياتونه نازل شول. امام زهري ليکي چې دغه واقعه د مسلمانانو د پاره يوه ښکاره گټه (فتح) وه. چې ددې په وجه د

مسلمانانو او کافرانو په مینځ کښې جهگړۍ ختمې شولې
او هر طرف ته د امن فضا جوړه شوه. او هغه خلق چې
مخکښې به ئې اسلام پټولو هغوی خپل اسلام ښکاره کړلو
. د نفرت هواگانې ختمې شوې. یو بل سره د خبرو موقع
ملاؤ شوه. اهل عرب قرآن کریم په غور سره واوریدلو. او
دهغې د اسرار او برکات نه خبر شول. په دغې وجه دغه راضی
نامه د انجام په اعتبار سره د ټولو مسلمانانو د پاره یوه لویه
فتحه (گټه) وه. بیا په مزه مزه رسول الله ﷺ مدینې منورې
ته ورسیدلو. ابوبصیر* چې د مشرکانو سره بندی و. هغه د
مشرکانو د قید نه په څه چل ځان راخلاص کړلو. او مدینې
منورې ته راغللو. قریشو د ابوبصیر* د گرفتاری د پاره دوه تنه د
مکې مکرمې نه مدینې منورې ته راوولېدل. چې د حضور
ﷺ نه د ابوبصیر* د واپسې مطالبه وکړي. دغه دواړه تنه د
حضور ﷺ په خدمت کښې حاضر شو او د ابوبصیر* د واپس
کولو مطالبه ئې وکړه. حضور ﷺ ورته د عهد نامې مطابق
ابوبصیر* حواله کړه. کوم وخت چې ابوبصیر* د حضور ﷺ نه
جدا کیدلو هغه وخت حضور ﷺ ابوبصیر* ته د صبر کولو
تلقین وکړه او ورته ئې او فرمائیل زرده چې الله تعالی به ستا
دپاره د نجات یوه لاره راپیدا کړي. ابوبصیر* د قریشو دغه دوو
کسانو سره د مدینې منورې نه مکې مکرمې ته روان شو.
کوم وخت چې دوی ذوالحلیفه ته ورسیدل نو د آرام کولو
دپاره او د کهجورو او دم (د قربانی ځناور) اغستلو د پاره ئې
هلهته کښې دمې ته ودریدل. دغه موقعه وه چې یو د هغه دوو

تنو (مشرکانو) نه خپله توره په لاسو کښې نیولې. وه. ابو بصیر ورته وویل چې دا خو ډیره اعلیٰ ښکاری. او اجازت ئې ترینه د کتلو د پاره وغښتو. هغه قریشی مشرک ورله هغه توره د کتلو د پاره ورکړه. ابو بصیر ته چې توره لاس له ورغله نو سمدس ئې د هغه دوو تنو نه په یو تن د تورې گزار وکړه. په هغه گزار سره د هغه مشرک سرد تن نه جدا شولو. د هغه ملگری چې دغه حال ولیده نو په منډه منډه مدینې منورې ته لاړو. بیا د هغه نه وروستو ابو بصیر دوباره مدینې منورې ته لاړو. خو چې هغه ته محسوسه شوه. چې د عهدنامې موافق به بیا زه د قریشو لاسو ته ورځم. نو د مدینې منورې نه بهر د یو سیند خواته ډیره شو. دده په دغه ځایه کښې ډیره کیدلو سره دده نه د مکې مکرمې نور مسلمانان خبر شول هغوی ته هم د پناه ځایه ملاؤ شولو. هغوی یو یو د ابوبصیر ملگری کیدل. په دغه ورځو کښې ابو جندل هم د ابوبصیر خواله راغی. په مزه مزه په دغه ځایه کښې د مسلمانانو تعداد اویا ته ورسیدلو. د قریشو چې کومه یوه قافله به هم د دوی سره خواته تیریدله نو دوی به د هغې قافلې نه گهیره راتاووله بیا چې څومره مال به د هغې قافلې سره وو. هغه به ئې ترینه په زوروه اغستلو. دغه سامان او دغه طریقه کار د دوی د ژوند د تیروولو یوه ذریعه وه. په دغې طریقه سره د دوی ورځې شپې تیریدلې. د دوی په دغې طریقه کار سره د مکې کافران دغې خبرې ته مجبوره شو. چې په دغې مقام څومره مسلمانان پاتې کیږي حضور ﷺ

دے ئي ٿان ته راووبلی . حضور ﷺ د قريشو په مطالبه د يو خط په ذريعه ابوبصير* اود هغه ملگري ټول ٿان ته راووبلل . هرکله چې د حضور ﷺ خط مبارک ابوبصير* ته ملاؤ شولو هغه وخت د ابو بصير* د زنکدن وه . ابو جندل په هغه ټائے کښي د ابوبصير* د تدفين انتظامات وکړه او هم هلته ئي قبر ته وسپارلو . بيا د حضور ﷺ په حکم د نورو مسلمانانو سره د هغه ټائے نه مدينې منورې ته راغے .

(125,126,127,128)

د شاهانو په نومونو خطونه

هرکله چې حضور ﷺ د قريشو د شراوفساد نه په امن کښي شونو اراده ئي اوکړه چې دغه دين اسلام د دنيا گوټ گوټ ته ورسى . په دغې نيت حضور ﷺ د مختلفو علاقو د بادشاهانو په نومونو خطونه وليکل . حضرت عمرو بن اميّه ئي نجاشي (د حبشي بادشاه) بادشاه ته وليرلو . هغه د حضور ﷺ خط مبارک په خپلو سترگو باندې کيښودلو (دغه د خط د خکلو يو صورت دے) . بيا د خپل تخت نه راکوز شولو او په خوشحالي سره اسلام قبول کړلو . د دغې بادشاه نوم مؤرخينو اصمحه ليکلي دے . اود حضور ﷺ په دغې مبارکو وختونو کښي وفات شو . دغه شان دحيه کلبی* د حضور ﷺ د قاصد په حيثيت هرقل بادشاه له لارلو . هغه ته هم د اسلام د حقانيت پته ولگيدله خو د خپلې قبيلې اود ملک د خلقو د ويرې د لاسه د اسلام د نعمت نه محرومه پاتے شو . د حضور ﷺ په دغه قاصدانو کښي يو عبدالله بن

حذافه* وه . هغه د حضور ﷺ د قاصد په حیثیت کسری
 خسرو پرویز ته تلې وه . دغې بدبخت خسرو پرویز د حضور
 ﷺ خط مبارک وشلولو . او تېکړې ته تېکړې ئې کړلو . کله چې
 حضور ﷺ ته د خسرو پرویز د دغې عمل پته ولگیدله نو
 حضور ﷺ ورته بددعا وکړه . حضور ﷺ اوفرمايل : اے الله
 ! څنگ چې دۀ (خسرو پرویز) زما خط تېکړې ته تېکړې کړې
 دے هم دغه شان د دۀ ملک تېکړې ته تېکړې کړې . د حضور
 ﷺ د بددعا اثر وولې وخت پس خسرو پرویز د خپل ځوی د
 لاسه مردار شو . د حضور ﷺ په قاصدانو یو نوم د حاطب بن
 ابی بلتعۀ هم دے . حضور ﷺ دوی لره د مصر او اسکندریه
 (مقوقس) بادشاه په نوم خط ورکړې وه . دوی هم د اسلام او د
 اسلام د تعلیماتو نه ډیر متاثره شو . د ډالۍ په شکل دوی
 حضور ﷺ لره د نورو ډیرو څیزو نوسره یوه وینځه او سپین
 خر (چې ورته د ډیرې مینې د وجې دلدل وئیلے کیدو)
 راوولېرلو . د دغې وینځې نوم ماریه قبطیه وه . حضرت عمرو
 بن العاص* د حضور ﷺ د قاصد په حیثیت د عمان بادشاهانو (
 جعفر او عبدالله) ته لیږلے شوے وو . دوی ته هم د دلائلو په
 ذریعۀ د اسلام د حقانیت پته ولگیدله . دوی دواړو
 اسلام قبول کړه او د زکوٰۃ په نیت ئې د مال یوه حصه
 حضرت عمرو بن العاص* ته حواله کړه . (129)

غزوه خیبر

رسول الله ﷺ چې کله د حدیبې نه واپس شولو او په لاره
 کښې د سورت فتح نزول وشولو . په دغه آیت کښې د الله

تعالیٰ د مسلمانانو سره او بیا خاص د دغه بیعت کوونکي صحابه سره دا وعده وه چې دوی ته به په راروان وخت کښې ډیر زیات مال غنیمت او فتوحات ملاوېږي . غزوه خیبر دهغي وعدي تکمیل وو . خیبر د مدینې منورې سره نژدې یو څائے وة . په دغه مقام یهودیان ډیره شوی وو . دوی د مسلمانانو د ختمولو د پاره د غزوه خندق (جنگ احزاب) په موقع د عربو نورې قبیلې راغندي کړې وې . د غزوه احزاب (غزوة خندق) سبب او باعث یهودیان وو . دغې یهودیانو مسلمانانو ته ډیر تکلیفونه رسولی وو . د محرم الحرام میاشت وه . رسول الله ﷺ ته د وحی په ذریعه حکم وشو چې د خیبر د یهودیانو نه د بدل اغستلو د پاره د هغوی سره مقابله وکړي . حضور ﷺ د خلو اړلس سوؤ و پیاده مسلمانانو او د دؤ و سوو سواره کسانو سره خیبر ته روان شو . دغه وخت د منافقینو خواهش او تمنا وه . چې دوی ته هم په اسلامي لښکر کښې د شاملیدلو اجازت ملاؤ شی . (د دوی په اسلامي لښکر کښې د شمولیت مقصد صرف د مال غنیمت حاصلول وو) . مولی کریم رسول الله ﷺ ته د وحی په ذریعه حکم راوولېږلو . چې دغه منافقین د ځان سره مة بوځه . حضور ﷺ خیبر طرف ته روان شو . په ازواج مهطرات کښې حضرت ام سلمة په دغه سفر کښې د حضور ﷺ سره ملگرې وه . اسلامي لښکر په لاره کښې رجیع (دیو څائے نوم) نومې څائے کښې او دریدلو . رجیع د خیبر او غطفان په مینځ کښې یو څائے دے . په دغه مقام غطفان قبیلہ آباده وه . په رجیع کښې د او دریدلو مقصد

دا وو . چي د غطفان قبيلي يهوديان ويرپري او د مسلمانانو خلاف د خيبر د يهودو مدد اونكري . د ثخه لږ ساعت دمې نه پس مسلمانان خيبر طرف ته روان شو . مسلمانان چي خيبر ته اورسيدل . نو د شپي تياره لگيدلې وه . د حضور ﷺ عادت مبارك په دښمن باندې د شپي د حملې كولو نه وو . په دې وجه رسول الله ﷺ د سحر كيدو په انتظار شو . سحر چي تياره لاړه او د خيبر كلي نه د بانگو آوازونه رانه غلل . نو رسول الله ﷺ صحابه ته په خيبر باندې د حملې كولو د پاره د ځان تيار ساتلو حكم وكړه . (د بانگو آواز نه راتلل دا دې خبرې علامه وه چي په دغې علاقه كښي مسلمانان نشته) دلته يو طرف ته مسلمانانو په خيبر باندې حملې ته ځان تيار كړه . بل طرف ته د خيبر يهوديانو ته پته ولگيده چي حضور ﷺ د دوي سره د مقابلې د پاره خيبر ته تشریف راوړې دې نو د ويرې د لاسه ئې په ځان پسې د قلعي دروازي بندې كړې . خيبر كښي يهوديانو د خپل حفاظت د پاره ډيرې قلعي جوړې كړې وې . د هرې يوې قلعي فتح كول ضروري وو . حضور ﷺ اول د مسلمانانو د لښكر په ناعم قلعه باندې حمله وكړه . او ډير زړ ئې په هغې قبضه واچوله . قلعه ناعم په خيبر كښي د يهوديانو اولني قلعه وه چي د يهوديانو د لاسو نه مسلمانانو ته ورغله . بيا قموص قلعه باندې مسلمانانو قبضه واچوله . بيا د دغې قلعي نه ورستو صعب بن معاذ قلعه مسلمانانو ته په لاس ورغله . بيا حصن قله قلعه د يهوديانو د لاس نه ووتله . په دغه طريقه يوه يوه

قلعه د یهودیانو د لاسونه وتله او د مسلمانانو په قبضه کښې راتله. آخر کار مسلمانانو په ټول خیبر باندې قبضه وکړه. (130, 131, 132, 133)

د فدک فتح کیدل

د فدک خلقو ته چې پته ولگیدله چې د خیبر علاقه مسلمانانو ته په قبضه ورغله نو ورسره دخپلو ځانونو ویره پیدا شوه او حضور ﷺ ته ئې پیغام واستولو چې مونږ هر څه پرېښودلو ته تیار یو. خو مونږ ته امان راکړئ. حضور ﷺ د هغوی خبره اومنله. او د فدک علاقه بغیر څه جنگه او بغیر څه کوششه حضور ﷺ ته په قبضه کښې ورغله. په دې وجه د فدک زمکه او نور څیزونه حضور ﷺ سره تراخروخته پورې وو. د خیبر مال په مسلمانانو کښې تقسیم شولو او هر شریک ته د مال غنیمت یوه مقرره حصه ملاؤ شوه. د خیبر په دغه جنگ کښې پنځلس یا څوارلس تنه د مسلمانانو نه شهیدان شوی وو. او د کافرانو نه ووه کم سل تنه (۹۳) مردار شوی وو. (134)

د حضرت صفیهؓ سره د حضور ﷺ نکاح

د خیبر په قیدیانو کښې حضرت صفیه هم شامله وه چې د حی بن اخطب لور وه او د حضرت هارون علیه السلام د خاندان سره ئې تعلق لرو. کله چې قیدیان جمع کړې شونو حضرت د حیه حضور ﷺ ته دراختواست وکړه چې ماله یوه وینځه راکړه. حضور ﷺ ورته اوفرمائیل چې ځان له خوښه کړه.

حضرت دحیه حضرت صفیه ته گوته و نیوله . صحابو
 حضور ﷺ ته و وئیل چې دا خود یو دیهودیانو دیو مشر
 سردار لور ده . بنه دا ده چې تا تاسو سره وی . په دې حضور ﷺ
 حضرت دحیه لره د حضرت صفیه په بدل کښې بله وینځه)
 چې د حضرت صفیه د تره لور وه (ورکړه او حضرت صفیه
 ئې د ځان سره ایساره کړه . بیا څه وخت پس حضور ﷺ ورسره
 نکاح وکړه . د انکاح د حضرت صفیه د آزادولو نه پس وه .
 (135)

قضا شوې عمره

په صلح حدیبیه کښې کښې دا لیکل شوی وو چې حضور
 ﷺ د مې اوس واپس مدينې منورې ته لاړ شی بیا راروان کال
 د مې د عمرې د پاره راشی . او د عمرې ادا کولو نه پس په درې
 ورځو کښې دننه دننه دې د مکې مکرمې نه مدينې منورې
 ته واپسی وکړی . حضور ﷺ د هغه عهدنامې مطابق د
 ذیقعدې په میاشت کښې د هغې عمرې د ادا کولو اراده
 اوفرمائله . او هغه ټول صحابه ئې په دې سفر کښې د ځان
 سره ملگری کړل چا چې په صلح حدیبیه کښې برخه
 اغستې وه . حضور ﷺ سره په دې سفر کښې د صحابه یو
 لوئی تعداد وو . د قربانې د پاره اویا او بنان اغستلې شوی وو .
 حضور ﷺ د ذوالحلیفه نه د نورو مسلمانانو (صحابه) سره د
 عمرې د ادا کولو د پاره احرام وتړلو . او بیا د بیت الله (کعبې)
 په طرف روان شولو . حضور ﷺ او صحابه تلبيہ وئیله . اول
 مسلمانانو د بیت الله طواف وکړه بیا ئې په صفا مروی کښې

سعی و کړه د سعی نه پس ئې قربانی وکړه. بیا ټولو مسلمانانو خلق یا قصر وکړه او د عمرې په مکمل کیدلو سره حلال شو. د عمرې د ادا کولو نه پس درې ورځې حضور ﷺ په مکه مکرمه کښې تیرې کړې. په دغه ورځو کښې د حضور ﷺ سره د حضرت میمون^ه نکاح اوشوه. بیا په مزه مزه د مسلمانانو قافله د مکې مکرمې نه مدینې منورې ته روانه شوه. مسلمانان د ذی الحجې په میاشت کښې مدینې منورې ته وورسیدل. (136, 137)

بنو سلیم ته د اسلام دعوت ورکول

د هجرت ووم کال و. په اسلامی میاشت ذی الحجې کښې حضور ﷺ پنځوس تنه بنو سلیم ته د تبلیغ په سلسله کښې ولیږل. هغوی اسلام ته سپک وکتل او په هغه پنځوسو (۵۰) تنو ئې د غشو باران جوړ کړه. په دغې غشو سره د یوتن نه علاوه نور ټول مسلمانان شهیدان شو. هغه یو مسلمان چې بنو سلیم په مړو کښې شمیر کړې و. د زخمونو د لاسه خوزیدونته شو. څه لږه موده پس مولیٰ کریم ورله صحت ورکړلو بیا د مدینې منورې په طرف را روان شولو او د صفر په میاشت کښې مدینې منورې ته را وورسیدلو. دغه صحابی په اخرم نوم سره یادېږي. (138)

سریه غالب بن عبدالله لیشی^ه

د هجرت په اتم کال د صفر په میاشت کښې حضور ﷺ یو لښکر د غالب بن عبدالله^ه په مشرې کښې بنی الملوح طرف

ته وليرلو . مسلمانانو په بنی الملوخ باندې د شپې حمله وکړه . اود اوبسانو په شکل ئې ترینه مال غنیمت حاصل کړه . بیا مدينې منورې ته ئې واپسی اوشوه . (139)

د موته جنگ

په کوم کال چې حضور ﷺ د بادشاهانو او د لویو لویو مشرانو په نومونو خطونه لیږلي وو . په دغه خطونو کې یو خط د شرحیل بن عمرو غسانی په نوم و. شرحیل د قیصر له طرفه د شام مشرو. د حضور ﷺ خط د حارث بن عمیر* په ذریعه شرحیل بن عمرو غسانی ته ورسیدلو . شرحیل چې د حضور ﷺ خط ولیدلو نو په غصه شو او د حضور ﷺ قاصد حارث بن عمیر* ئې شهید کړلو . حضور ﷺ ته چې د خپل قاصد حضرت حارث بن عمیر* د شهادت پته ولگیدله نو د شرحیل د مقابلې د پاره ئې د مسلمانانو یو لښکر روان کړلو . دغه لښکر کېنې درې زره مسلمانان وو . حضرت زید بن حارثه* ئې د لښکر مشر جوړ کړ او ورسره ئې د مسلمانانو لښکر ته وفرمائیل: کوم وخت چې حضرت زید* شهید شي نو بیا به د لښکر مشری حضرت جعفر بن ابی طالب* کوی . بیا که چرې حضرت جعفر* هم شهید شي نو عبدالله بن رواحه* به د لښکر مشر وی . او که چرې حضرت عبدالله هم شهید شو نو بیا د مسلمانانو خوښه ده چې هرڅوک ئې د خپل لښکر مشر جوړ کړه . په دې وجه دغې جنگ ته جیش الامراء هم وئیلې شي . بیا ئې یوه سپینه جهنډا حضرت زید بن حارثه* ته حواله کړه . او ورته ئې ارشاد وفرمائیلو د دلته نه

اول هغه څائې ته لاره شه کوم څائې کښې چې حضرت حارث بن عمير ته شهادت ملاؤ شوې وو. بيا دهغه څائې خلقو ته د اسلام دعوت ورکړه. که چرته هغوی د اسلام دعوت قبول کړه او په اسلام کښې داخل شو نو ډیره ښه ده خو که چرته هغوی د اسلام د قبلیدو نه انکار وکړه. نو بيا ورسره مقابله (جنگ) وکړه. بيا حضور ﷺ په ثنية الوداع کښې د لښکر امير ته د تقوی او پرهیزگاري سره سره نور وعظ او نصيحت وکړلو. او په دغه طريقه حضور ﷺ دغه لښکر د ثنية الوداع نه رخصت کړلو. بل طرف ته چې شرحيل ته پته ولگیدله چې د مسلمانانو لښکر د دوی د مقابلې د پاره راروان دے. نو د مقابلې د پاره ئې يو لاکه (۱۰۰۰۰۰) لښکر تيار کړلو. د شرحيل د مدد د پاره هر قل هم يو لاکه (۱۰۰۰۰۰) فوجيان راوستل. يو طرف ته د کافرانو د لښکر دوه لاکه کسان وو بل طرف ته د مسلمانانو د لښکر صرف درې زره تنه وو. د دوی په موته کښې د يو بل سره مقابله وشوه. د مسلمانانو د رعب جذبي او د خلوص په برکت د ښمنان په وروستو شو. او مسلمانانو ته ډير مال غنيمت ملاؤ شو. په دغه جنگ کښې د مسلمانانو نه دولس تنه شهيدان شو. د هغوی نومونه دادی:.

★ حضرت زيد بن حارثه ★ حضرت جعفر بن ابی طالب ★
 حضرت عبدالله بن رواحه ★ مسعود بن اوس ★ وهب بن سعد ★ عباد بن قيس ★ حارث بن نعمان ★ سراقه بن عمر ★ ابو کليب بن عمرو بن زيد ★ حضرت جابر بن عمرو بن زيد ★ عمرو بن سعد ★ عامر بن سعد ★

په کومه ورځ چې د دغې لښکر د مشرانو (امیرانو) د شهادت واقعہ پېښه شوه. هغه ورځ د معجزې په ذریعہ حضور ﷺ ته د جنگ موته منظر مخامخ کړه شو حضور ﷺ دغه ټول د جنگ موته منظر مدینې منورې صحابہ ته یو په یو بیانولو. موته په شام کښې د بلقاء علاقہ سره نژدې د یو ځائے نوم ده. د دغې علاقې په وجه دغې جنگ ته جنگ موته وئیلے شی. (140, 141)

په مکه مکرمه د مسلمانانو قبضه

د حدیبې په راضی نامه کښې چې څه لیکلې شوی وو. مسلمانان او مشرکان دواړه په هغې باندې په عمل کولو پابند وو. په هغه راضی نامه کښې لیکلې شوی وو چې د عربو قبیلو ته اختیار ده چې د چا سره ملگریا کول غواړي. او د چا سره په دوستی ځان شریکوي. د دغې قاعدې ضابطې مطابق بنو بکر د قریشو ملگریا خوښه کړه وه او بنو خزاعه د رسول الله ﷺ ملگری شو. دغه دوه د عرب داسې قبیلې وه چې پکښې د ډیر مخکښې نه خفگانونه او دښمنی راروانې وه. بنو بکر د صلح حدیبې په زمانه کښې یوه شپه د شپې په تیاری کښې په بنو خزاعه باندې حمله وکړه. په دغه واقعہ کښې قریشو د بنو بکر سره هر قسمه تعاون او ملگریا وکړه. او په شریکه ئې د بنو خزاعه څه کسان قتل کړل. د قریشو دا خیال وو چې حضور ﷺ ته به د دې پته ونه لگی. قریش لا په دغه وهم وگمان کښې وو چې د بنو خزاعه یو وفد د عمرو بن سالم خزاعی په مشرې کښې مدینه ته لاړو

او حضور ﷺ ته ئې خپل فرياد وړاندې کړلو . حضور ﷺ دغه وخت په جمات کښې تشریف فرما وه . حضور ﷺ د دغې وفد نه تپوس وکړه . آيا په دغه واقعه کښې ټول بنو بکر شريک وو ؟ عمرو بن سالم خزاعي وويل دغه ظلم د بنو نفاثه خلقو کړې دے . حضور ﷺ د هغه مظلومانو وفد لره تسلي ورکړه او ورته ئې د مسلمانانو له طرفه د هر قسمه تعاون مرسته کولو يقين دهاني ورکړه . کله چې هغه وفد رخصت شولو . نو حضور ﷺ د يو قاصد په ذريعه قريشو ته پيغام وليږلو چې په درې خبرو کښې يوه خبره خوښه کړې . يا د خزاعه د مقتولينو ديت ورکړې يا د بنو نفاثه ملگرتيا پرېږدې يا د حديبيې د صلحې د ختمولو اعلان وکړي . کله چې د حضور ﷺ قاصد قريشو ته دغه درې خبرې واورولې نو قريشو د اولنو دوو خبرو د منلو نه انکار وکړه . دريمې خبرې ته تيار شو او د حديبيې د عهدنامې د ختمولو اعلان ئې وکړه . بيا کوم وخت چې د دغې خبر سره د حضور ﷺ قاصد د مکې مکرمې نه مدينې منورې ته روان شو . قريشو محسوسه کړه . چې د دوی نه خو ډيره غټه غلطۍ اوشوه . او په خپلو کړو باندي ستومانه شو . نو د خپلې غلطۍ د ازالې (ختمولو) دپاره ئې ابوسفيان مدينې منورې ته روان کړلو . د ابوسفيان ئې ډيوټي ولگوله چې د حضور ﷺ په خدمت کښې حاضر شي . او حديبيې هغه عهدنامه راتازه کړه . حضور ﷺ ته د وحی په ذريعه د ابوسفيان د راتگ پته ولگيده . او د ابوسفيان د راتگ خبر ئې صحابه ته ورکړه . حضور ﷺ

صحابه^{*} ته اوفرمائيل : ابوسفیان د مکي مکرمي نه مدينې منوري ته د حديبيي عهدنامي د وخت زياتولو او د هغي د مضبوطولو د پاره راروان دے . په لاره کښي د ابوسفیان ملاقات د بدیل بن ورقه خزاعي سره وشولو . ابوسفیان ترينه (په خبرو خبرو کښي) تپوس وکړه چې د کوم څائے نه راروان ئي ؟ هغه ورته و وے د دغي نژدي غنډي (وادي) نه راروان شوے يم بيا ترينه بدیل مکي مکرمي ته روان شو . کوم وخت چې بدیل د ابوسفیان نه جدا شو ابوسفیان فکر مند شو د بدیل ددمي کولو څائے لره ورغے . هلته ئي د اوبنانو غوشان وليدل په هغي کښي د کهجورو هډوکی وو . نو پوهه شو چې بدیل د مدينې منوري نه راروان شوے وو . ابوسفیان د بدیل د ملاقات نه پس نور زيات فکر مند شو . بيا د دغي فکر سره مدينې منوري ته داخل شو نو اول په مدينه منوره کښي د خپلي لور ام المؤمنين ام حبيب^{*} خواله لاپلو . دام المؤمنين ام حبيب^{*} سره خواته يو بستره خوره پرته وه . ابوسفیان په هغي باندي ناسته غوستله . ام حبيب^{*} چې د ابوسفیان په نيت پوهه شوه نو بستره ئي راغونډه کړه . ابوسفیان ترينه تپوس وکړه لوري دا بستره دے ولے راغونډه کړه ؟ دا دے زما لائقه ونگڼله ؟ يا زه دے ددي بسترے لائق ونگڼلم ؟ حضرت ام حبيب^{*} ورته په جواب کښي وويل چې داد حضور ﷺ بستره ده . په دي باندي يو مشرکه چې د شرک په گندگي گنده وي ناسته نه شوے کولے . ابوسفیان له غصه ورغله او په غصه کښي ئي خپلي لور دے بدے وويلے .

حضرت ام حبيبہؓ ورتہ پہ جواب کنبی و وئیل زہ د کفر د تیرو
 نہ د اسلام پہ رٺا کنبی داخلہ شو مے یم . او په دې خبره تعجب
 کوم چې تہ د قريشو يو مشر ئي بيا هم تہ داسې کانو ته
 سجدې کو مے چې نۀ لیدل کوی او نۀ اوریدل کوی . ابوسفیان
 د لورد کور نه د غصې په حالت کنبی جمات ته لاړو . دغه
 وخت حضور ﷺ په جمات کنبی تشریف فرما وۀ . ابوسفیان
 حضور ﷺ ته مخامخ کیناستلو بيا ئي د مکې مکرمې نه
 مدینې منورې ته د راتلو وجه بیان کړه . حضور ﷺ د
 ابوسفیان خبره واوریدله خو ورله ئي هيڅ څۀ جواب ورنکړه .
 ابوسفیان سره نور هم زیات فکر شو او د حضرت
 ابوبکر صدیقؓ خواله ورغے . خود هغوی نه ورتہ هم څه
 جواب ملاؤ نۀ شولو . نو د حضرت عمر بن الخطابؓ خواله
 راغے . حضرت عمرؓ هم په دغه سلسله کنبی د ابوسفیان د
 مدد کولو نه انکار وکړۀ . نو مجبوراً د حضرت عليؓ نه ئي
 مدد وغښتلو . حضرت عليؓ ورتہ و وئیل چې حضور ﷺ په
 دې باره کنبی خپله څۀ فیصله کړ مے ده . له دغې وجې په دې
 باره کنبی هيڅ څوک حضور ﷺ ته سفارش نۀ شی کولے .
 ابوسفیان چې د حضرت عليؓ نه په دغه سلسله کنبی ناامیده
 شو نو حضرت فاطمېؓ ته ئي د خپلې تېر دار مے خپلولې
 واسطه ورکړۀ . او ورتہ ئي و و مے ا مے د محمد ﷺ لورې ﷺ !
 کۀ چرتہ مے ماشوم (حسن) دومره و وئیل چې ما قريشو ته
 پناه ورکړ مے ده نو د ټول عربو به مشر وومنلے شی . حضرت
 فاطمېؓ ورتہ په جواب کنبی او فرمائیل چې دا خو ماشوم

دے یعنی پناه ورکول د مشرانو کار دے. بله دا چي د حضور ﷺ د اجازت او مرضي خلاف څو ځي چاته پناه ورکولے شي ؟
 ابوسفیان چي وليده د هغه خبره څائے نه نيوي. نو حضرت علي ته ئي ووييل چي آخريه دي موقع ماله څه کول پکار دي ؟
 حضرت علي ورته ووييل: جمات ته لار شه او هلته کښي په زوره زوره ووايه زه د حديبيي عهد راتازه کوم او دهغي وخت زياتووم. بيا خپل کلي ښار (يعني مکي مکرمي) ته واپس لار شه. ابوسفیان د حضرت علي په مشوره عمل وکړه.
 جمات ته لارو هلته ئي په چغه چغه ووييل چي زه د حديبيي عهد راتازه کوم او دهغي عهد وخت نور هم زياتووم. بيا مکي مکرمي ته لارو. ابوسفیان چي مکي مکرمي ته ورسيدلو او د مدينې ټول حالات ئي قريشو ته بيان کړل. نو قريشو ابوسفیان ته ووييل. تا چي کوم وخت په چغه چغه دغه اعلان وکړه نو حضور ﷺ د دغي اعلان په باره څه وفرمائيل.
 ابوسفیان ووييل چي هيڅ هم نه. قريشو ووييل چي د محمد ﷺ د اجازت او رضانه بغير دغه اعلان هيڅ فائده نه لري. تا خو نه د راضي نامي خبر راوړي دے او نه دغه دهغوي د طرف نه د جنگ اعلان دے. چي دهغي د پاره تياره ووشي. بل طرف ته حضور ﷺ صحابه ته د جنگ د پاره ځان د تيار ساتلو حکم وکړه. او ورسره رسول الله ﷺ دا فرمان جاري کړه چي د دغي تيارې پته د مکي مکرمي خلکو ته ونه لگي.

د حاطب بن ابی بلتعنه خط

په صحيح بخاري کښي راغلي دي په دغه ورځو کښي حاطب

بن ابی بلتعہؓ د مکي مکرمي د خلقو په نوم يو خط وليکلو .
 په خط کښي ئي دا مضمون ليکلي وو چي حضور ﷺ مکي
 ته د تللو اراده لري . او په دغه سلسله کښي تيارې شور و دے .
 بيائي هغه خط يوي زنانه ته حواله کړه . چي دغه خط د
 مکي مکرمي خلقو ته وورسوي . حضور ﷺ ته د وحی په
 ذريعه د دغي خط په باره کښي پته ولگيدله . نو حضور ﷺ
 دري صحابهؓ حضرت عليؓ ، حضرت زبيرؓ او حضرت مقدادؓ
 د هغه خط د واپس راوړلو دپاره وليږل او ورته ئي او فرمائيل
 چي کله تاسو روضه خاخ (د خائے نوم دے) ته ورسيرئ نو
 هلته به تاسو ته په اوښ باندې سوره يوه زنانه ملاؤ شي . د
 هغي زنانه سره به د حاطب بن ابی بلتعہ خط وي دغه خط
 حاطب بن ابی بلتعہ د مکي مکرمي د مشرکانو په نوم ئي
 ليکلي دے . هغه ترينه (په زوره) واخلئ او مالہ ئي راوړئ .
 حضرت عليؓ ، حضرت زبيرؓ او حضرت مقدادؓ روان شول .
 دوی چي کله روضه خاخ ته ورسيدل نو هلته ورته د
 حضور ﷺ د اطلاع مطابق يو اوښ باندې سوره زنانه ميلاؤ
 شوه . دوی د هغي تالاشي واغستله خو خط ورسره ونه
 موندلئ شو . دوی ورته ووئيل چي زمونږه نبي ﷺ خبره
 هيڅ کله دروغ نه شي کيدے . د هغوی هر خبر صحيح او
 رښتيا دے . د هغوی خبر غلط نشي کيدے . په دې وجه په
 په رضا رالہ هغه خط راکړه . که تہ دغه خط مونږ ته په رضا
 نه حواله کوئ . نو ستا په تالاشي کښي مونږه ستانه کپړئ
 هم ويستلئ شو . هغي زنانه چي د دوی دا خبره واوريدله نو د

خپل سرد وېښونه ئې يو خط راووبا سلو او مونږ ته ئې حواله کړه. مونږ هغه خط د حضور ﷺ په خدمت کېنې پېش کړه. حضور ﷺ حاطب بن ابې بلتعې راووغښتلو او د دغې خط د لیکلو په باره کېنې ئې ترینه تپوس وکړه. حاطب بن ابې بلتعې ډیر په ادب او عاجزی سره وویل اے د الله پیغمبره ﷺ! زما د قریشو سره هیڅ څه رسته داری نسته لکه څنگ چې د نورو مهاجرینو د قریشو سره ده. د هغوی د هغې خپلولې په وجه د مهاجرینو خپل خپلوان په مکه مکرمه کېنې په امن او سکون سره ژوند تیروي. ما د دې خط په ذریعه په قریشو باندې يو احسان کول غوښتل چې د هغې احسان په بدله کېنې بیا زما د کور د خلقو خیال اوساتی. نه ما خپل دین پرېښی دے او نه مې د اسلام نه پس کفر خوښ کړی دے. زما د خط لیکلو بس دغه يو مقصد وو. حضرت عمرؓ چې په دغه مجلس کېنې ناست وو هغه وویل اے د الله پیغمبره ﷺ! ماته اجازت راکړئ چې زه د دې منافق نه سر جدا کړم. حضور ﷺ ورته په جواب کېنې او فرمائیل: حاطب په هغه کسانانو کېنې دے چا چې په غزوه بدر کېنې برخه اغستے ده. اے عمره! کیدے شی الله د ډیر زیات رحمت په وجه د بدر مسلمانانو شریکانو ته دا وئیلی وی. چې دوی څه کوی ورته اجازت دے. دوی ټولو ته معافی شوم ده. حضور ﷺ چې دغه خبره وکړله نو د حضرت عمرؓ د سترگو نه اوبښکې روانے شوم او گویا شو چې الله او د الله رسول ﷺ ډیر زیات ښه پوهیږی. د دغې واقعي نه پس درمضان

المبارك په لسم تاريخ د هجرت په اتمه كال حضور ﷺ د لس زره پاكو خلقو سره د مازيگر مونځ نه وروستو د مدينې منورې نه مكې مكرمې ته روان شو. هر كله چې حضور ﷺ په لاره ذوالحليفه او د بعضي روايتونو مطابق جحفه (د حائې نوم) ته ورسيدلو. په دغه مقام حضرت عباس د خپل كور د خلقو سره د مسلمانانو لښكر سره ملاؤ شو. حضور ﷺ حضرت عباس ته اوفرمايل: اے عباسه! دا ستا اخيري هجرت ده. لكه څنگ چې زما نبوت اخيري نبوت ده. حضرت عباس اسلام ډير مخكښي راوړه وو. د حضور ﷺ په امر باندې په مكه مكرمه كښې پاتې كيدو. او د مكې مكرمې د حالاتو نه به ئې حضور ﷺ خبرولو. د حضور ﷺ سفر جاري وو په دغې سفر كښې ابوسفیان بن حارث او عبداللہ بن ابی امیہ ته هم د ايمان دولت نصيب شو او په لاره لاره كښې دوى هم د مسلمانانو د لښكريوه حصه وگرځيدل. مياشت درمضان وه. حضور ﷺ دغه سفر د روژې په حالت كښې شورو كړه وو. هر كله چې حضور ﷺ كديد (د مكې مكرمې نه دوه اوياميله لرې د يوحائې نوم) ته ورسيدلو. هلته كښې حضور ﷺ او نورو مسلمانانو روژه ماته كړه. مسلمانانو د كديد نه وروستو مر الظهران (د يوحائې نوم) ته سفر وكړه او هلته ئې د شپې تيروولو د پاره خيمې (تانبان) ولگولې. د هريو تانبو (خيمې) مخامخ اور بل كړه شو. بل طرف ته قريشو سره د بد عهدي (د عهد ماتولو) د بد انجام فكر وو. د دغې فكر ختمولو د پاره ابوسفیان بن حرب ، بدیل

بن ورقاء اور حکیم د مکي مکرمي نه راووتی وو . دوی ولیدۀ
چي په مرالظهران کښي یو لښکر دیره شوے دے . دوی دیو
بل نه تپوس کولو . دغه وخت په خبرو خبرو کښي ابوسفیان
ووئیل چي دا (مرالظهران کښي مخامخ) لښکر د چا کیدے
شي؟ بدیل ورته ووئیل چي دا دخزاعه قبیلې لښکر دے .
ابوسفیان ووئیل چي دخزاعې قبیلې سره خو دومره لښکر
نشته . دغه خبرے دوی کولے . چي ناگهانہ یو څو تنه
راغلل چي د مسلمانانو د لښکر د نگراني دپاره مقرر کړے
شوی وو . هغوی دوی ونيول نو دوی ترینه تپوس وکړه چي دا
د چال لښکر دے؟ . هغوی په جواب کښي ورته ووئیل دا لښکر
د محمد رسول الله ﷺ اود هغه ملگرو (صحابه) دے . دوی
دغه خبرے کولے . په خبرو خبرو کښي دوی ته مخامخ په
سورلي سور حضرت عباس* راښکاره شولو . هغه د حضور
ﷺ په سورلي باندې سور وو او د لښکر سره سره د هغه
علاقي نه ئي ځان خبرولو دپاره راووتے وو . حضرت عباس*
چي ابوسفیان ولیدلو . نو ورته ئي ووئیل اے ابوسفیانہ ! که د
محمد ﷺ لښکر په تاباندې برے اوموندلو نو ستا سربه ستا
د تن نه جدا کړی . دقریشو دپاره بنه خبره داده چي د
حضور ﷺ په امان کښي راشی . او د حضور ﷺ خبره اومنی .
ابوسفیان چي د حضرت عباس* خبره واوریدله نو د حضرت
عباس* نه د تپوس وکړه . اے عباسه ! بیا کومه طریقه باندې
زه خلاصیدے شم . حضرت عباس* ورته اووئیل ماسره په
سورلي سور شه . تابه زه د حضور ﷺ خواله بوځم او د هغوی

نه به تالره امان او غواړم . ابوسفیان د حضرت عباس^{*} سره په سورلي سور شو او دواړه د حضور ﷺ په خدمت کښې حاضر شو . په لاره کښې حضرت عمر^{*} ډیر کوشش او کړو چي ابوسفیان (چې د اسلام راوړلو نه مخکښې د حضور ﷺ سخت دښمن وو) ته نقصان ورسوي . خو حضرت عباس^{*} ورته وویل ما دوی ته امان ورکړی دی . د حضرت عباس د ضمانت په وجه ابوسفیان د حضرت عمر^{*} د تورې نه محفوظه وو . بیا رسول الله ﷺ حضرت عباس^{*} ته او فرمایل ابوسفیان د ځان سره خپلې خیمې ته بوځه او سحر ئې دوباره ماله راوله . یو طرف ته حضرت عباس^{*} سره ابوسفیان^{*} په خیمه کښې شپه تیره کړه بل طرف ته د ابوسفیان نورو دوو ملگرو حکیم بن حزام او بدیل بن ورقاء اسلام قبول کړه . حضور ﷺ ترینه څه لږ ساعت د مکې مکرمې په باره کښې تپوسونه وکړل بیا ئې دواړه مکې مکرمې ته ولېږل چې د مکې مکرمې خلکو ته د حضور ﷺ د راتګ په باره کښې خبر ورکړی . شپه تیره شوه بیا سحر وختی حضرت عباس^{*} د ابوسفیان سره یوځای د حضور ﷺ په خدمت حاضر شو . دغه وخت ابوسفیان^{*} د اسلامي تعلیماتو نه متاثره شو . د څه لږو خبرو نه وروستو ابوسفیان د اسلام په دولت مالا مال شو او اسلام ئې قبول کړه . حضرت عباس^{*} حضور ﷺ ته وویل اے د الله پیغمبره ﷺ ! ابوسفیان د مکې مکرمې په سردارانو (مشرانو) کښې دی . د دوی په باره کښې تاسو یو داسې اعلان وکړی چې دوی ته پرې عزت ملاؤ شی . حضور ﷺ

اوفرمائيل . په هر څائې کښې اعلان وکړي چې څوک هم د
 ابوسفیان کور ته دننه شو . هغوی ته د حضور ﷺ له طرفه
 امان دے . ابوسفیان ! وویل اے د الله پیغمبره ﷺ ! زما په
 کور کښې خو ټول خلق نشي راتلے . حضور ﷺ اوفرمائيل .
 بل هغه کس ته هم امان حاصل دے چا چې په مسجد حرام
 کښې پناه واغستله . ابوسفیان بیا اوویل . اے د الله رسول !
 ﷺ مسجد حرام هم کافی نه دے (ځکه چې د مکې
 مکرمة خلق ډیر زیات دی) . حضور ﷺ بیا ارشاد اوفرمائيلو
 : او هغه کس هم په امان کښې دے چا چې د خپل کور دروازه
 په ځان پسې بنده کړه . ابوسفیان چې د حضور ﷺ دغه خبره
 واوریدله نو ډیر خوشحاله شو او فوراً ئې وویل په دې خبره
 کښې ډیر زیات گنجائش او وسعت پروت دے . بیا حضور ﷺ
 د مَرَّ الظَّهْرَانِ نه د روانیدلو اراده وکړه نو حضرت عباسؓ ته ئې
 اوفرمائيل ابوسفیان بره د غرسو کي لره بوځه چې د
 مسلمانانو د طاقت ورته اندازه ولگي . ابوسفیان چې د
 حضرت عباسؓ سره بره د غرسو کي ته ووختلو نو ډیر زیات
 حیران پاتې شو . او حضرت عباسؓ ته ئې وویل چې د وراره
 مشرې کښې خو دې ډیره دنیا ده . حضرت عباسؓ ورته په
 جواب کښې اوفرمائيل . دا بادشاهت نه دے دا (اثر د) نبوت
 دے . (چې د هغې له برکت دا ټوله دنیا دلته راغونډه شوې
 ده) . بیا ابوسفیان د حضور ﷺ نه رخصت واغستلو او په
 تیزی سره مکې مکرمة ته روان شو . بیا ئې په مکه مکرمة
 کښې خلق را جمع کړل او ورته ئې وویل چې محمد ﷺ د

خپل یو لوڼې لښکر سره مکې مکرمې ته را روان دے. او ډیر رانزدې شو دے. ستاسو کامیابی په دې خبره کښې ده چې اسلام قبول کړے. یا دخپل ځان د حفاظت د پاره زما کور ته دننه شے یا مسجد حرام کښې پناه واخلي یا دخپل کور دروازه په ځان پسې بنده کړے. خلقو چې د ابوسفیان خبرے واوریدلے نو ځنو مسجد حرام طرف ته او بعضې خلقو خپلو کورونو ته منډې کړے. حضور ﷺ د کداء (د یو ځائے نوم) له طرف نه مکې مکرمې ته داخل شو. دغه وخت حضور ﷺ په یوه اوښه باندي سور وه او په ښه ښکلی آواز سره ئې د سورت فتح ایاتونه لوستل د بعضې روایتونو نه د سورت نصر تلاوت کول هم معلومېږي. حضرت خالد بن ولید د حضور ﷺ په حکم مکې مکرمې ته د لښکریو ۷۰ حصه سره په بله لاره رادننه شو. حضور ﷺ مکې مکرمې ته د داخلیدو نه مخکښې صحابه ته نصیحت کړے وو چې ترڅو تاسو باندي بل تن گزارنه وی کړے تر هغې پورې تاسو ورسره جنگ مه کوے. حضور ﷺ په عاجزې، سکون او اطمینان سره مکې مکرمې ته داخل شو د یو څو تنو نه علاوه ئې عام د معافی اعلان وکړه. کله چې مکه فتح شوه نو حضور ﷺ دام هانې کور ته تشریف یوسلو او اته (۸) کعته نفل ئې د شکرانې په نیت ادا کړل. د مونځ نه پس حضور ﷺ شعب ابی طالب ته تشریف یوسلو. په دغې ځائے کښې د حضور ﷺ د پاره د مخکښې نه تانبولگولے شوے وو. کوم وخت چې ټوله مکه مکرمه د مسلمانانو په قبضه کښې راغله نو

حضور ﷺ حرم شریف ته تشریف یوسلو اول ئې د بیت الله (کعبې) طواف شورو کړه. په حرم شریف کښې دغه وخت د کعبې نه گیر چاپیره درې سوه او شپيته بتان وو. حضور ﷺ به یو یو ته د یو چوکۍ په ذریعه اشاره کوله او ورسره به ئې د قرآن ایت ﴿جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ﴾ تلاوت کولو. په دې عمل سره هغه بت هغه وخت سرد لاندې راپریوتلو. په دې طور او طریقه ټول حرم شریف د بتانو نه پاک شو. بیا د حضور ﷺ په حکم د طواف نه وروستو عثمان بن طلحه راوغښتلې شو. او د کعبې چاې ئې ترینه واغستله. د بیت الله دروازه کھلاؤ کړې شوه او حضور ﷺ کعبې ته دننه ور داخل شو. حضور ﷺ ولیدل چې کعبه کښې دننه تصویران دی نو د هغې د ورانولو فرمان ئې جاری کړه. دغه وخت ټول تصویران د حضور ﷺ په امر وران کړې شو بیا کعبه د زم زم په اوبو وونیځلې شوه. په دغه موقع حضور ﷺ مونځ ادا کړه. بیا رسول الله ﷺ یوه لویه خطبه ارشاد او فرمائیلې. په دغه خطبه کښې حضور ﷺ انسان لره د فضیلت سبب تقوی بیان کړه. د خطبې نه وروستو حضور ﷺ په حرم شریف کښې کیناستلو. او د کعبې کنجیانې ئې بیا عثمان بن طلحه ته حواله کړې. او ورته ئې او فرمائیل چې دا کنجیانې د همیشه د پاره واخله (یعنی دا کنجیانې به تاسره او بیا ستا خاندان سره تر قیامت پورې وي). دا ما تاته نه دی درکړې بلکه د الله تعالی له طرفه درکړې شوی دی. د ظالم او غاصب (په زوره اغستونکي) نه علاوه دا ستا نه هیڅ

خوځ نشي اغستلې. د ماسپېښښ وخت شو. دغه وخت حضور ﷺ حضرت بلال[ؓ] ته حکم وکړه چې کعبې ته بره وڅيړه او د کعبې د چټت د پاسه بانگ ووايه. د حضور ﷺ د امر مطابق حضرت بلال[ؓ] اذان وکړه. د طواف کولو نه وروستو حضور ﷺ د صفا غونډې ته بره اوختلو. او تره یروخته پورې په دعا کښې مشغوله وه. بیا د دعا نه وروستو حضور ﷺ کیناستلو. او په یو لوني تعداد سره خلقو د حضور ﷺ په لاس بیعت وکړه. حضور ﷺ پنځلس ورځې په مکه مکرمه کښې تیرې کړلې. بیا د الله په حکم حضور ﷺ د مکې مکرمې نه مدینې منورې ته روان شولو.

(142,143,144)

سريه خالد بن وليد

د اسلام په نور سره مکه مکرمه د بتانو اوله شرک نه پاکه شوه. نو حضور ﷺ د نورو قبيلو د اصلاح د پاره د صحابه واره واره ټولگي د مکې مکرمې نه يو خوا بل خوا وليدل. په دغه ټولگو کښې يو ټولگي د حضور ﷺ په امر سره د حضرت خالد بن وليد[ؓ] په مشرې کښې نخله څائې ته روان کړې شو. دوی ته د عزې د وروانو لودمه داری ورپه غاړه شوی وه. حضرت خالد بن وليد[ؓ] دغه کار په ښه طريقې سره انجام ته ورسولو او واپس دویماره د مسلمانانو لښکر سره رايو څائې شولو. (145)

★★★★★★

سريه عمرو بن العاصؓ

د حضور ﷺ په امر حضرت عمرو بن العاصؓ ته د سواع بت د ماتولو ذمه دارى وړپه غاړه شوې وه . دغه بت د مكې مكرمې نه درې ميله لرې په يو ځائ كېښې و. حضرت عمرو بن العاصؓ چې بت لره نژدې لاړو نو د بت مجاور (هغه كس چې د بت سره نژدې ناسته كوى او په دغه ځائ كېښې خپل ژوند تېروى) ورته ووييل ته دا كار نه شى كولې . سواع به تا په خپله ددغې كار نه منع كړى . حضرت عمرو بن العاصؓ چې د مجاور خبره واوريدله نو ډيرې خبرې ئې ورته وكړې او ډير ئې ملامت كړ. ورته ئې او فرمائيل چې ته لا تراوسه په دغه باطله عقیده كېښې پروت ئې . بيا ئې په يو گزار سره سواع بت ټكړې ټكړې كړه . مجاور چې وليدل چې سواع بت دخپل ځان حفاظت ونكړې شو نو بل چا به څه حفاظت او مدد وكړي . هغه وخت ئې كلمه وويله او اسلام ئې قبول كړه . (145)

سريه سعد بن زيدؓ

د حضرت سعد بن زيدؓ په ذمه د مناة بت ماتول وو . حضرت سعدؓ د شلواتنو سره مقام مشلل ته لاړو او دغه ذمه دارى ئې په ښه طريقې سره ادا كړه . منات بت ئې ټكړې ټكړې كړه . د هغې نه پس ئې مدينې منورې ته واپسې وكړه . (145)

غزوه حنين

حنين د طائف او د مكې مكرمې په مينځ كېښې د يو ځائ

نوم دے . په دغه څائے کښې د هوازن او ثقیف قبيله اباد ده .
 د قبيله ثقیف او د قبيله هوازن خلقو د فتح مکې نه
 وروستو په خپلو کښې مشوره او کړه . چې نن دے او که صبا
 دے . مسلمانان به د دوی مقابله ته راووتی . مخکښې د دې
 نه چې مسلمانان په دوی حمله وکړی . په مسلمانانو حمله
 کول پکار دی . د دغې مقصد د پاره د دغې قبيلې مشر مالک
 بن عوف د شل زرو تنو سره روان شو . حضور ﷺ ته چې پته
 ولگیده . نو د حالاتو رځ معلومولو د پاره ئې عبدالله بن ابی
 حذر د اسلمی د غې علاقې ته ولېږلو . حضرت عبدالله بن ابی
 حذر د اسلمی دوه ورځے په پته د دښمن په لښکر کښې پاتې
 شو او د ټول حالاتو نه ئې څان خبر کړلو بیا ئې هغه ټول
 حالات حضور ﷺ ته بیان کړه . حضور ﷺ د هغې خبر په رڼا
 کښې د سوال میاشت په اتهم تاریخ د هجرت په اتهم کال د
 دولسو زرو لښکر سره د مکې مکرمې نه حنین طرف ته سفر
 شورو کړه . د مسلمانانو په دې لښکر کښې لس زره هغه
 مسلمانان وو . چا چې د حضور ﷺ سره د مدینې منورې نه
 مکې مکرمې ته سفر کړے وو . او دوه زره نوی ایمان لرونکی
 کسان وو . د دولسو زرو د مسلمانانو د لښکر د حنین په طرف
 روان وو . په دغه سفر کښې یو تن ووئیل چې نن خو زموږ
 تعداد ډیر زیات دے . (په دې وجه نن خو د دښمن سره مقابله
 به انتهائی آسانه وی) مولی کریم ته دغه خبره خوښه نه شوه
 . بیا هغه ووشول کوم چې د دې د پاره په تقدیر کښې لیکلې
 شوے وو . اسلامي لښکر حنین ته ورسیدلو او د حنین د

غرونو په مينځ کښې تيريدلو دغه وخت هغه مشرکانو چې دواړو طرفونو ته ئې ځان په غرونو کښې پټ کړې وو. په مسلمانان باندې ئې حمله وکړه. دا حمله ناگهانیه وه په دې وجه مسلمانان يو طرف ته بل طرف ته په منډه شو. په دغه موقع د حضور ﷺ سره نږدې صرف يو څو تنه پاتې شو. حضور ﷺ چې د مسلمانانو دا حالت او کيفيت وليدلو نو فوراً ئې او فرمائيل اے خلقو! دلته راشي زه د الله تعالیٰ رسول یم، محمد بن عبدالله یم. بيا حضور ﷺ حضرت عباس[ؓ] ته او فرمائيل چې ته انصارو او مهاجرينو ته آواز وکړه. د حضرت عباس[ؓ] آواز تيز و. هغوی آواز وکړه. اے د انصارو ټولیه! اے هغه خلقو! چا چې د کيکر د لاندې د حضور ﷺ په لاس باندې بيعت کړې وو. دا آواز چې کله صحابه واوريدلو نو د حضور ﷺ نه ئې د حفاظت د پاره گيره راتاؤ کړله. يو طرف ته کافرانو پرله پسې په حضور ﷺ باندې حملې کولې. بل طرف ته صحابه د دغې حملو د منع کولو د پاره لکه د غر په شان ولاړ وو. حضور ﷺ دغه ساعت يو مټې خاوره راواغستله او د کافرانو په طرف ئې وويشتله. دغه خاوره د دغې لښکر هر کافر مشرک سترگو ته وورسيدله او د دغې په برکت مشرکان په شا شو. په دغه جنگ کښې د مسلمانانو نه صرف څلور تنه شهيدان شوي وو او د کافرانو اويا تنه مردار شوي وو. (146, 147)

غزوه طائف

کوم وخت چې په حنين کښې مسلمانانو ته برې ملاؤ شولو

او کافران په تیخته شو . په دغه تیخته کونکو کښې یو دهغه
 لښکر مشر مالک بن عوف هم وو . هغه د یولښکر سره طائف
 طرف ته روان شو او هلته ئې ساه واغستله . حضور ﷺ ته
 چې پته ولگیدله چې مالک بن عوف په طائف کښې پناه
 اغستی ده نو طائف طرف ته روان شو . حضور ﷺ طائف ته د
 روانیدو نه مخکښې د فرمان جاری کړه چې د حنین ټول مال
 غنیمت او قیدیان د مې په جعرانه (د څائې نوم) کښې راجمع
 کړم شی . حضور ﷺ او صحابه په تیز مې سره طائف ته
 اورسیدل . مالک بن عوف ته چې د مسلمانانو د راتلو پته
 ولگیده نو د حفاظت د پاره ئې د طائف د قلعي دروازه په څان
 پسې بنده کړه . مالک بن عوف د مخکښې نه د څان سره ډیره
 غله (د خوراک څیزونه) جمع کړې وه . حضور ﷺ د صحابه
 سره د دغې قلعي مخه ونیوله . او د منجنیق په ذریعه ئې په
 دغې قلعي د کانو گزارونه وکړل . چې ورسره د قلعي دیوالونه
 مات شې . بل طرف ته کافرانو د بند مې قلعي نه په مسلمانانو
 غشی راوړول . په هغې سره دولس مسلمانان شهیدان شواو
 ډیر کسان له مسلمانانو نه زخمیان شو . مسلمانان لا په دغه
 مقام ډیره وو چې حضور ﷺ یو خواب ولیده چې د پيو یوه
 پیالی د حضور ﷺ په خدمت کښې پیش کړم شوه . یو
 بانگي په هغه لوڅی کښې ټونگه ووهله چې دهغې سره
 هغه پیی تویو شو . حضور ﷺ دغه خوب سیدنا ابوبکر
 صدیق ته واورولو ، هغوی حضور ﷺ ته مشوره ورکړه چې
 معلومېږي داسې چې داقلعه اوس زمونږ لاسو ته نه شي

راتلے . بیا حضور ﷺ پہ دغی بارہ کنبی د نوفل بن معاویہ دیلمی* نہ مشورہ واغستله . د نوفل بن معاویہ دیلمی خبری هم د حضرت سیدنا صدیق اکبر* د خبری ملگرتیا کوله . د ابن سعد پہ روایت کنبی دی . حضرت عمر* حضور ﷺ ته ووئیل چي اے د الله پیغمبره ! ﷺ دوی ته بد دعاو کړی . رسول الله ﷺ په جواب کنبی حضرت عمر* ته اوفرمائیل الله تعالیٰ ماته د دې خبری اجازت نه دے راکړی . حضرت عمر* د حضور ﷺ نه تپوس وکړه نو بیا مونږ ته د دوی سره د جنگ کولو خه ضرورت دے ؟ حضور ﷺ چي د حضرت عمر* خبره واوریدله نو د روانیدو فرمان ئې جاری کړه . او په روانه روانه ئې دا دعا وکړه . اے الله ! ثقیف ته نیغه لار وښایه او دوی د اسلام سره زما خواله راولی . د تاریخ کتابونو لیکلی دی چي دغه قلعه بیا په خپله فتح شوه . هغه ټول خلق مسلمانان شول . مالک بن عوف چي دهغې قبیلې مشروه پخپله د حضور ﷺ په خدمت کنبی حاضر شو او اسلام ئې قبول کړه . حضور ﷺ د طائف نه روان شو او د ذی القعدې په پنځم تاریخ جعرانه(د حائے نوم) ته وورسیدلو . بیا د جنگ حنین ټول مال غنیمت ئې په مسلمانانو کنبی تقسیم کړلو . په دغې مال غنیمت کنبی شپږ زره قیدیان ، خلیږشت زره اوبنان ، خلویښت زره چیلی ، اور خلور زره اوقیه سپین زروو . په دغې مقام حضور ﷺ د هوازن قبیلې په انتظار لس ورځې تیرې کړې . چي کیدے شی د هوازن قبیلې خلق د خپلو خپلوانو د خلاصولو د پاره کوشش وکړی او دلته راشی . خو هیڅ څوک هم د دغې

قیدیانو د خلاصولو د پاره رانغلل . د ډیر انتظار نه پس حضور ﷺ هغه قیدیان په مسلمانانو کښې تقسیم کړل . د تقسیم نه وروستو د نهه تنو یوه ډله (وفد) چې د قبيله هوازن سره ئې تعلق لرلو د حضور ﷺ په خدمت کښې حاضره شوه . هغوی اول اسلام قبول کړه . او بیا ئې د حضور ﷺ په لاس بیعت وکړه . بیا ئې د هغه خپلو خپلوانو چې په غزوه حنین کښې بندي جوړ شوی وو د پرېښودلو حضور ﷺ ته درخواست وکړلو . دهغې قبیلې مشرو وئیل اے د الله پیغمبره ! ﷺ په دغه قیدی خلقو کښې ستا د پلار اومور له طرفه تروریانې ، اوستا سره په ماشوم والی باندې مینه کونکي زنانه هم دی . که چرته ستا په شان تعلقات زمونږه بل چا سره وې . نو هغه به مونږ سره ډیره زیات مینه ، گزاره او د رحم وکرم معامله کړې وې . ستا شان او مقام خود ټولو خلقو نه اعلیٰ دے . مونږ نن په مصیبت کښې یو . او زمونږ دا مصیبت ستانه پټ نه دے زمونږ سره د احسان معامله وکړئ . د دې په بدله کښې به الله تعالیٰ تاسو سره د احسان معامله وکړئ . حضور ﷺ ورته او فرمائیل ماستاسو ډیر انتظار وکړه . اوس مال غنیمت تقسیم شو دے . بیا هم تاسو په دوو څیزونو کښې یو خوښ کړې . ستا سو مال پکار دے یا ستاسو خپل خپلوان (چې قیدیان جوړی شوی دی) ؟ هغه وفد (ډلې) حضور ﷺ ته وئیل چې مونږ د مال تپوس نه کوو زمونږ خپل خلق (چې تاسو سره قیدیان شوی دی) پکار دی . چې هغوی ستاسو د قید نه را خلاص شی . حضور ﷺ

ورته اوفر مائیل . په مال غنیمت کښې زما سره د بنو هاشم او د بنی عبدالمطلب چې څومره حصه رسیده ده . هغه ټوله ستاسو شوه . خو چې کومه حصه د نورو مسلمانانو رسیده ده . د هغې په باره کښې مالره د ماسپښین موندځ نه پس راشی . زه به نورو مسلمانانو ته ستاسو سفارش وکړم . بیا د ماسپښین موندځ نه پس هغه وفد (ډله) حضور ﷺ لره لاړه . نو حضور ﷺ یو ډیر بنائسته پراثر بیان وکړ لو . د دغې بیان په برکت سره په یو وخت کښې دغه ټوله قبيله د غلامې نه ازاده شوه . ټولو مسلمانانو په خوشحالي سره هغه ټول خلق پرېښودل . بیا د دغې واقعې نه وروستو حضور ﷺ د جعرانه (د څائے نوم) نه مکې مکرمې ته د عمرې د ادا کولو په نیت روان شو . هلته ئې عتاب بن اسید د مکې مکرمې مشر (والی) جوړ کړلو او معاذ بن جبل ته ئې د دین د تعلیم او تعلم ذمه داری ورپه غاړه کړه . حضور ﷺ په مکه مکرمه کښې دوه میاشتې او لس ورځې قیام وکړه . بیا د ذیقعدې په ویشتم تاریخ د صحابه سره یوځایه مدینې منورې ته روان شو . (148, 149, 150)

د زکوٰۃ د راجمع کولو د فریضې آغاز

د طائف د سفر نه وروستو د هجرت په نهم کال حضور ﷺ مختلفو طرفونه ته د زکوٰۃ د اغستلو او راجمع کولو د پاره څه کسان ولیږل . عیینه بن حصن فرازې ئې بنو تمیم قبیلې ته ، بریده بن الحصیب ئې قبيله اسلم و غفار ته ، عباد بن بشر ئې سلیم او مزینه ته ، رافع بن مکیث ئې جبینه ته ، عمرو بن

العاص* ئي بني فزاره ته ، ضحاک بن سفیان* ئي بنو کلاب ته ،
 بسر بن سفیان* ئي بنو کعب ته ، ابن اللتبیہ ازدی* ئي بنو
 ذبیان ته ، علاء بن الحضرمی* ئي بحرین ته ، حضرت علی* ئي
 نجران ته ، عدی بن حاتم* ئي قبلیہ طے او بنو اسد ته او
 مالک بن نویرہ* ئي بنو حنظلہ ته و لیرلو . (151)

غزوہ تبوک

حضور ﷺ په مدينه منوره کښي مقيم وه . دغه وخت حضور
 ﷺ ته خبر ورکړې شو چې روميان د اسلامي سلطنت او د
 اسلام د ختمولو د پاره صلاح مشورې کوي او د دغې
 مقصد د پاره ئي ډيرلوئي لښکر تيار کړې دے . حضور ﷺ د
 هغوی سره د مقابلې دپاره د صحابه* نه د اتفاق فی سبيل الله (
 د الله په لاره کښي د خرچ کولو) مطالبه وکړه . په دغه موقع
 سيدنا صديق اکبر* د کور ټول سامان د حضور ﷺ په خدمت په
 پيش کړه . حضرت عمر* د کور د نيم سامان قرباني ورکړه .
 حضرت عثمان* درې سوه اوښان سره د (بوجهونو) سامانه او د
 زرو دينارو حضور ﷺ ته حواله کړل . هريو صحابي* په دغې
 موقع د خپل وس او توفيق مطابق د خرچ کولو کوشش وکړه .
 مختصر دا چې حضور ﷺ د رجب المرجب په مياشت کښي
 د دیرش زره لښکر سره د مدينې منورې نه تبوک ته روان شو .
 تبوک ته د رد سیدو نه یوه ورځ وړاندې چې لامسلمانان په لاره
 کښي وو حضور ﷺ صحابه* ته او فرمائیل صبا چې نمر لږ
 ډیر رابره شوی وی تاسو به د تبوک چينې ته ورسېږئ . د
 حضور ﷺ د وينا او اطلاع مطابق صحابه* په صبا هم په هغه

وخت کوم وخت چې نبی کریم ﷺ ښودلې وو مسلمانان د تبوک چینې ته ورسیدل. دوی چې کله هغه چینې لره نزدې ورغلل نو د هغې نه یو یو څاڅکې بهیدلو (دغه چینې وچیدو ته نزدې وه). د حضور ﷺ په حکم هغه وخت هغه یو یو څاڅکې د اوبه په یو لوبڼې کښې راجمع کړې شو. بیا حضور ﷺ په هغه اوبه خپل لاسونه او ځله مبارکه کنگاله کړه. بیا ئې هغه اوبه هغې چینې سره خواته تویې کړې. د حضور ﷺ په دغې عمل د دغې اوچې چینې نه د اوبو یوه فواره جاری شوه. دا اوبه دومره ډیرې وې. چې په هغې سره د ټول ښکر تنده ماته شوه. بیا هم هغه شان هغه چینې جاری وه. بیا حضور ﷺ حضرت معاذ بن جبل* ته وفرمائیل کله الله تعالیٰ تالره ډیر عمر درکړه نو ته به دا ځایونه په باغونو سره ښکلی ووينې. ابن اسحاق مؤرخ لیکي چې هغه چینې تراوسه پورې جاری ده. په تبوک کښې حضور ﷺ شل ورځې پاتې شولو. رومیان وریدل. اود مقابلې نه په شا شو. د دنیا خلقو د اسلام عظمت او طاقت ولیدلو. تبوک سره نزدې اهل جریه، اذرع او دایله په مشر ویره راغله مجبوراً مسلمانانو سره ئې صلح وکړه او جزیې ورکولو ته تیار شو. هم لدغې ځای نه د حضور ﷺ په حکم حضرت خالد بن ولید* د څلورو سوو تنو سره د اکیدر د مقابلې دپاره روان شولو حضور ﷺ حضرت خالد بن ولید* ته فرمائیلي وو چې تاته اکیدر په داسې حالت کښې ملا وېړی چې هغه به ښکار کوی. اکیدر د حضور ﷺ د اطلاع مطابق ښکار کولو. حضرت

خالد هغې قیدی جوړ کړه او د حضور ﷺ په خدمت کښې پېش کړلو. حضور ﷺ ورسره په دوه زره اوبنانو، اته سوه اسونو، څلور سوه زغرو، او څلور سوه ډهالونو باندې صلح (راضی نامه) وکړه. په تبوک کښې حضور ﷺ شل ورځې قیام وکړه. بیا حضور ﷺ له تبوک نه مدینې منورې ته واپسې وکړه. (152, 153)

د مسجد ضرار معامله

د تبوک نه واپسې کښې حضور ﷺ چې ذی آوان ته راوړسیدلو نو مالک بن دخشم، او معن بن عدی ئې د مسجد (جمات) ضرار د وړاندو د پاره ولیږل. هغوی مسجد ضرار وړان کړلو. دا هغه جمات وو چې په کوم کښې به منافقینو د مسلمانانو خلاف صلاح مشورې کولې. او د اسلام خلاف به استعمالیدلو. دا هغه وخت جوړ شوې وو کله چې حضور ﷺ تبوک ته په سفر روان وو په لاره کښې منافقینو حضور ﷺ ته درخواست کړې وو چې تاسو دغې جمات ته د مونځ کولو د پاره یو وار راشی چې برکت پکښې راشی او مقبولیت او مومی. حضور ورته په هغه موقع وئیلی وو چې اوس خوزه تبوک ته روان یم. واپسې کښې به بیا گورو. ابن هشام لیکي چې حضور ﷺ د سویلم یهودی د کور د سوزولو حکم هم ورکړې وه. په دغه کور کښې به منافقین راجمع کیدل او د حضور ﷺ خلاف مشورې به ئې کولې. حضرت طلحه د یو څو تنو سره دغه کار تمام کړلو. د شعبان اخیرې ورځې وې یا درمضان اولنې ورځې وې حضور ﷺ د

مدينې منورې په مزكه قدم كېښودلو . مدينې منورې ته د داخلېدونې پس حضور ﷺ اول مسجد نبوي ته تشرېف يوسلو هلته ئې دوړكعته مونځ وكړه . د مونځ نه پس خه لږ ساعت د خلقو د ملاقاتونو د پاره كېنساتلو . بيا ئې خپل كور ته تشرېف يوسلو . (154)

د متخلفينو معامله

هغه خلق چې غزوة تبوك په موقع د حضور ﷺ نه په خه عذرياتي شوي وو . يا داسې خلق چې د نفاق په وجه په غزوه تبوك كښې نه وو شامل شوي . د دوي ټولو په باره كښې حضور ﷺ ته د وحى په ذريعه پته ولگېدله . منافقينو په دروغه قسمونه وخورول او ځان ئې د ظاهري دنيايي سزا نه بچ كړلو . دغه شان هغه صحابه چې د خه عذريه په وجه پاتي شوي وو د هغوي عذر هم قبول كړي شو . درې صحابه داسې وو چې هغوي خپل خه عذر پيش نه كړي شو . حضور ﷺ د هغوي سره د هر قسمه تعلقات قائمولو نه منع وكړه . بيا د ډير صبر او امتحان نه پس د هغوي د ندامت ذكر قرآن كښې راغې . (په سورة التوبه آيت نمبر ۱۱۷، ۱۱۸ او آيت نمبر ۱۱۹ كښې د دوي د حالات او كيفيت ذكر راغلي دي .) او الله تعالى ئې توبه قبوله كړه . (155)

مختلف وفدونه (جرگې)

هركله چې حضور ﷺ مدينې منورې ته راوورسيدلو . نو پرله پسې د حضور ﷺ په خدمت كښې وفدونه (جرگې)

راتلل شورو شو . حضور ﷺ لره د وفدونو مقصد د دین د زده کړې نه علاوه د مسلمانانو سره تعلقات جوړول هم وو. د هغې وفدونو تعداد اويا پورې يادېږي په هغې کښې مشهور وفدونه دا دي . وفد ثقیف ، وفد بنی تمیم ، وفد بنی فزاره ، وفد کنده ، وفد بنی عبدالقیس ، وفد بنی حنفیه ، وفد بنی قحطان ، وفد بنی الحارث ، وفد بنی فزاره ، وفد بنی اسد ، وفد بهراء ، وفد عزره وفد بلی ، وفد بنی عامر بن صعصعه (156)

اولنې حج

د حضور ﷺ په امر د هجرت په نهم کال د ذیقعدې په میاشت کښې حضرت سیدنا صدیق اکبر* د درې سوو تنو سره د حج د ادا کولو د پاره مکې مکرمې ته روان شو. بیا په دغه سفر کښې حضرت علي* هم ورسره شامل شولو چې د سورت برأت آیاتونه د حج د ادا کولو په موقع تلاوت کړي . د حضرت ابوبکر صدیق* په مشرې کښې مسلمانانو د حج ټول رکنونه ادا کړل بیا جمره عقبې سره د قربانې په ورځ (يوم النحر) حضرت علي* د حضور ﷺ د فرمان مطابق هغه آیاتونه تلاوت کړل . چې د کومو آیاتونو د تلاوت ورته د حضور ﷺ له طرفه حکم شوي وو . په دغې ورځ دا اعلان وشو . د راروان کال نه به یو مشرک ته هم د حج د ادا کولو اجازت نه وی ، نه به چاته په بریده د طواف کولو اجازت وی . چې د چا د حضور ﷺ سره معاهده شوې ده . د هغې عهد به پابندی کولای شی . او چې د چا سره د حضور ﷺ معاهده او عهد نشته هغوی ته څلور میاشتې مهلت د مې . که په دې څلورو میاشتو کښې

ئې اسلام قبول کړه . نوډیره ښه ده . خوکه اسلام ئې قبول نه کړلو . نو بیا چې کوم څائې کښې وونیولې شو ښامخا به قتلېږي . د حج درکنونو د ادا کولو او د دغې اعلان نه وروستو سیدنا صدیق اکبر[ؓ] مدینې منورې ته واپسی وکړله . (157)

د حضور ﷺ د حج د پاره سفر

د هجرت په لسم کال د ذیقعدې په میاشت کښې حضور ﷺ د حج د ادا کولو اراده وکړله . او د یو اعلان کونکې په ذریعه دغه خبر په ټول عربو کښې ښور شو . یو لوی تعداد د خلقو په دغه موقع د حضور ﷺ سره یو څائې د حج د ادا کولو د پاره تیار شو . د ذیقعدې په شپږېشتم تاریخ حضور ﷺ د دغې عظیم عمل د پاره غسل وکړه بیا ئې کپړې بدلې کړې . د هغې نه وروستو د مدینې منورې نه ذوالحلیفه ته ئې تشریف یوسلو . حضور ﷺ په ذوالحلیفه کښې شپه تیره کړه . بیا د دغې روانې میاشت په وویشتم تاریخ ئې دوباره غسل وکړه . بیاني دور کعته مونځ ادا کړه او احرام ئې وتړلو . په قصوی اوښه باندي سور شولو او په اوچت آواز ئې دا لاندنی ټکی ادا کړل .

لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ
لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ .

حضرت جابر[ؓ] فرمائي د حضور ﷺ نه مخکښې وروستو ، ښې طرف ته او ځس طرف ته د خلقو یو سمندروه . مؤرخینو لیکلی چې دغه وخت د صحابه[ؓ] تعداد د یو لاکه (۱۰۰۰۰۰) نه بره وو . ټولو د حضور ﷺ سره په جمع دغه برني ټکی وئیل

بیا ددوی آواز به دغرونو نه راتمیدلو. حضور ﷺ د صحابه^{*} سره یوځای د ذوالحجې په پنځم تاریخ مکه مکرمة ته داخل شولو. مسلمانانو د حضور ﷺ سره یوځای د بیت الله (کعبې) طواف وکړه. بیا حضور ﷺ مقام ابراهیم کنبې دوه رکعت نفل ادا کړه. د نفلو د ادا کولو نه پس حضور ﷺ صفا غر ته اوختلو. او داسې ارشاد وفرمائیل:

د الله نه علاوه بل څوک د عبادت لائق نشته. نه هغه شریک لری. د هغه بادشاهی ده او صرف د هغه تعریف دی. هغه مړه کول او ژوندی کول کوی. په هر څیز باندې قدرت لری. د هغه یو ذات نه علاوه بل څوک خدای نشته. هغه یو الله دی. هغه خپله وعده پوره کړه. دخپل بنده ئې مرسته (مدد) وکړه. او په یوځای ئې ټولو ته ماتی (شکست) ورکړه.

حضور ﷺ د عمرې د ادا کولو نه پس احرام کھلاؤ کړلو او صحابه^{*} ته ئې هم د احرام د کھلاولو امر وکړه. په دغې موقع حضرت علی د یمن د حاجیانو سره یوځای مکه مکرمة ته راغی. د زیارت ورځ (ذوالحجې اتهم تاریخ) حضور ﷺ د نورو مسلمانانو سره په منی کنبې تیره کړه. بیا په صبا د سحرختو نه وروستو د ذوالحجې په نهم تاریخ حضور ﷺ د نورو مسلمانانو سره د منی نه روان شو. او میدان عرفات کنبې دیره شو. د ماسپینین نه وروستو او د مابنم نه مخکې په دغه موقع حضور ﷺ د قصوی (اوبه) د پاسه په ناسته یوه خطبه ارشاد وفرمائیل چې ورته خطبه حجة الوداع وئیلې شی. هرکله چې حضور ﷺ خپله خطبه ختمه

کړله . حضرت بلالؓ آذان وکړه . بیا حضور ﷺ د ماسپښین او مازيگر مونځونه یوځایه ادا کړل . د مونځ نه پس حضور ﷺ بیا په اوبڼه سور شولو او د مسلمانانو سره موقف (د یوځایه نوم) ته ئې تشریف یوسلو . په دغه ځایه حضور ﷺ د قبلي په رځ یوه عظیم الشانه دعا وکړله . بیا د دغې مقام نه وروستو حضور ﷺ مزدلفې ته تشریف یوسلو هلته کښې حضور ﷺ د ماښام او ماسخوتن دوه مونځونه په یو وخت کښې ادا کړل . حضور ﷺ او مسلمانانو شپه په مزدلفه کښې تیره کړه . بیا په صبا سحر وختی د سحر مونځ نه وروستو حضور ﷺ د صحابه سره یوځایه د مزدلفې نه روان شو . بیا جمره ئې په کاهو ووشتله او دغه رنگ نور ارکان په ترتیب سره حضور ﷺ د ټولو مسلمانانو سره یوځایه ادا کړل . د حج د ادا کولو نه پسر رسول الله ﷺ مسلمانان خپلو خپلو علاقه ته رخصت کړل . او پخپله حضور ﷺ د انصارو او مهاجرینو سره یوځایه د ذوالحجې په څلوارلسم تاریخ د مکې مکرمې نه مدینې منورې ته راروان شولو . (158)

د حضور ﷺ د آخرت سفر

مؤرخینو لیکلی دی چې د صفر میاشت کښې یوپیړه د نیمې شپې حضور ﷺ جنت البقیع (د مسلمانانو مقبره) ته تشریف یوسلو . او د هغوی د پاره ئې د مولی کریم نه دعا او غښتله . بیا ئې خپل کور ته واپسی وکړه . هرکله چې حضور ﷺ کور ته ئې تشریف راوړلو نو په طبیعت کښې ئې درودندوالې (بیسماری) وه . دا ورځ د شورو وه . او د

ام المؤمنین حضرت میمونہ* سره په کور کښې د پاتې کیدو
نمبروۍ. حضور ﷺ د خپل عادت موافق حضرت میمونہ* کره
تشریف یوسلو. په صبا چې بیا په ازوج مطهرات* کښې د چا
نمبروۍ حضور ﷺ د هغې بی بی سره ارام وکړه. بیا په
دریمه ورځ د بلې بی بی سره پاتې شو. دغه شان څلورمه او
پنځمه ورځ تیره شوه. په دغه پنځو ورځو کښې د حضور ﷺ
بیماری کمه نه شوه. نو حضور ﷺ د نورو بیبانو په مشوره د
حضرت عائشې* صدیقې سره دیره شو. دبیمارې په دغه
ورځو کښې حضرت ابوبکر صدیق* د رسول الله ﷺ په ځای
امامت کولو. ترکوم وخته پورې چې حضور ﷺ جمات ته د
تلوراتلو طاقت لرو تر هغه وخته پورې حضور ﷺ امامت
کولو خو چې کله دغه طاقت هم باقی پاتې نه شو نو بیا د
حضور ﷺ په حکم حضرت ابوبکر صدیق* امامت شورو کړه
. د حضور ﷺ د وفات نه څلور ورځې مخکښې د ماسپښین
وخت کښې حضور ﷺ مسجد نبوی ﷺ ته تشریف یوسلو
جمع ولاړه وه. حضرت ابوبکر صدیق* د مصلې نه
وروستو کیدل غوښتل خو حضور ﷺ په اشاره سره منع کړه.
حضور ﷺ په مونځ کښې د حضرت ابوبکر صدیق* سره
خواته کینساتلو. د مونځ نه پس حضور ﷺ یوه مختصره
خطبه ارشاد وفرمایلله. بیا د هغې خطبې نه وروستو حضور
ﷺ خپلې حجرې مبارکې ته تشریف یوسلو. د حضور ﷺ په
بیماری په دغه ورځو کښې یوه ورځ حضور ﷺ د حجرې
مبارکې پرده اوچته کړه. هغه وخت حضرت سیدنا ابوبکر

صديق په مصله مونځ ته ولاړ وو. حضرت ابوبکر صديق
چې حضور ﷺ وليده نو مصله ئې حضور ﷺ ته پرېښودل
غوښتل. خو د حضور ﷺ په امر سره راوستونه شو. بيا
حضور ﷺ د حجرې پرده راښکله. د دغې واقعي نه پس
دوباره حضور ﷺ مسجد نبوي ته راښکاره نه شو. هم په دغه
بیماری کېنې د ربيع الاول په میاشت کېنې د مشهور قول
مطابق په دولسم تاریخ حضور ﷺ د دې دنیا نه بلې دنیا
(آخرت) ته پرده وکړله. انا لله وانا اليه راجعون.
دغه وخت د صحیح بخاری دروایت مطابق د
حضور ﷺ عمر شریف درې شپيته (۶۳) کاله وه. (159)

★★★★★★★★★★

★★★★★★★★★★

ماخذ ومصادر

- (1) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۲۵، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (2) ابن سعد، محمد (۲۳۰ھ) الطبقات الکبریٰ، ج ۱ ص ۵۹ بیروت، دارالمعرفہ
- (3) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۲۵، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (4) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۶۰، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (5) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۶۰، ۶۱، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (6) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۶۲، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (7) حافظ علاؤ الدین، سیرت مغلطائی ص ۷، بحوالہ سیرت خاتم الانبیاء ﷺ مفتی محمد شفیع، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہ
- (8) ابن حجر العسقلانی، احمد بن علی (۸۵۲ھ) فتح الباری شرح صحیح البخاری، ج ۷ ص ۱۰۲ بیروت، دارالمعرفہ
- (9) زرقانی، محمد بن عبدالباقی، شرح مؤطا امام مالک ج ۲ ص ۲۷۱، قاہرہ، مکتبہ استقامیہ
- (10) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۷۵، ۷۶، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (11) ابن ہشام، ابو محمد عبد الملک (۲۱۸ھ) سیرۃ النبی ﷺ ج ۱ ص ۱۷۳ بیروت، دارالفکر
- (12) ابن ہشام، ابو محمد عبد الملک (۲۱۸ھ) سیرۃ النبی ﷺ ج ۱ ص ۵۶ بیروت، دارالفکر
- (13) الخائض الکبریٰ، ج ۱ ص ۵۵، بیروت، دارالکتب العلمیہ
- (14) زرقانی، محمد بن عبدالباقی، شرح مواہب لدینہ ج ۱ ص ۱۶۰..... ۱۶۳ مصر، مطبع ازہریہ
- (15) حاکم، ابو عبد اللہ محمد بن عبد اللہ (۸۵۱ھ) المستدرک ج ۲ ص ۶۰۳،

رياض، مكتبة المعارف

- (16) (ابن سيد الناس ، محمد بن محمد شافعي ، (٧٣٢ هـ) عيون الاثر في فنون المغازي والشمائل والسير ، ج ١ ص ٢٠ ، بيروت ، دارالمعرفة)
- (17) (حافظ علاء الدين ، سيرت مغلطائي ص ١٠ ، بحواله سيرت خاتم الانبياء ﷺ ص ٢٧ مفتي محمد شفيع ، اسلام آباد ، مكتبة امير معاوية)
- (18) (ابن هشام ، ابو محمد عبد الصلك (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ١ ص ٢٠١ بيروت دار الفكر)
- (19) (ابن سعد ، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ، ج ١ ص ١٢٨ ، ١٢٩ ، بيروت ، دارالمعرفة)
- (20) (سيوطي ، جلال الدين عبد الرحمن (٩١١ هـ) الخصائص الكبرى ، ج ١ ص ٩١ ، بيروت ، دارالكتب العلمية)
- (21) (مولانا اديس كاند هلوئي ، سيرت المصطفى ﷺ ، ج ١ ص ٩٩ ، ١٠٠ ، لاهور ، مكتبة عشره مبشرة)
- (22) (سهيلي ، ابو القاسم عبد الرحمن بن عبد الله (٨٥١ هـ) الروض الانف في تفسير السيرة النبوية لابن هشام ج ١ ص ١٢٢ ، قاهره ، مكتبة الكليات)
- (23) (مولانا اديس كاند هلوئي ، سيرت المصطفى ﷺ ، ج ١ ص ١٠٩ ، لاهور ، مكتبة عشره مبشرة)
- (24) (زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ١ ص ٢٠٢ ، مصر ، مطبع ازهرية)
- (25) (ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٦ ص ٢٨٢ ، بيروت ، دارالاحياء)
- (26) (ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٢٦٣ هـ) الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٣١١ ، حيدرآباد ، دائرة المعارف)
- (27) (ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٣١٢ ، بيروت ، دارالاحياء)
- (28) (ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٢٦٣ هـ) ، الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٢٢٦ ، حيدرآباد دكن ، دائرة المعارف)
- (29) (مدارج النبوة ج ٣ ص ٨٢)
- (30) (ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٣٠٢ ، بيروت ، دارالاحياء)
- (31) (ابن اثير ، ابو الحسن علي بن ابي الكرم ، (٦٣٠ هـ) اسد الغابه في معرفة الصحابه ج ٥ ص ٢٥٦ ، مكتبة اسلاميه)

- (32) ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٤٦٣ هـ) الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٣٠٢ ، حيدرآباد ، دائرة المعارف
- (33) سير اعلام النبلاء ج ٢ ص ٢٥٢
- (34) ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٤٦٣ هـ) ، الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٢٨٧ ، حيدرآباد دكن ، دائرة المعارف
- (35) زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٣ ص ٢٠٢ مصر ، مطبع ازهره
- (36) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٣٧٧ بيروت ، دار الاحياء
- (37) ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٤٦٣ هـ) الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٣٧٧ ، حيدرآباد ، دائرة المعارف
- (38) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٣٧٩ بيروت ، دار الاحياء
- (39) حضور ﷺ كي صاحبزاديان ص ٢٥
- (40) ابن اثير ، ابو الحسن علي بن ابي الكريم (٦٢٠ هـ) الكامل في التاريخ ج ٢ ص ٣١ بيروت دار الكتاب العربي
- (41) ابن هشام ، ابو محمد عبد الصلوك (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ٣ ص ٢٢٣ بيروت دار الفكر
- (42) زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٣ ص ٢٢٧ مصر ، مطبع ازهره
- (43) مفتي محمد شفيع ، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٣٢ ، اسلام آباد ، مكتبة امير معاوية
- (44) مولانا ادریس کاندھلوی ، سيرت المصطفى ﷺ ، ج ٣ ص ١٦٦ ، ١٦٧ ، لاهور ، مكتبة عشرة مبشرة
- (45) مفتي محمد شفيع ، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٣٢ ، اسلام آباد ، مكتبة امير معاوية
- (46) سير اعلام النبلاء ج ٢ ص ٢٢٩
- (47) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٢٧٣ بيروت ، دار الاحياء
- (48) اصح السير ص ٥٨٣
- (49) ابن سيد الناس ، محمد بن محمد شافعي ، (٧٣٢ هـ) عيون الاثر في فنون المغازي والشمال والسير ، ج ٢ ص ٣٠٣ ، بيروت ، دار المعرفه

- (50) زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٣ ص ٢٢٩ مصر ، مطبع از هريه
- (51) ابن اثير ، ابو الحسن علي بن ابي الكريم (٦٤٠ هـ) الكامل في التاريخ ج ٢ ص ٣٠٨ بيروت دار الكتاب العربي
- (52) اصح السير ص ٥٧٩
- (53) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٢٥٧ بيروت ، دار الاحياء
- (54) ابن كثير ، اسماعيل بن عمر ، (٧٧٢ هـ) البدايه والنهايه في التاريخ ج ٢ ص ١٣٦ لاهور ، مكتبه قدوسيه
- (55) ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٤٦٣ هـ) الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٣١٢ ، حيدرآباد ، دائرة المعارف
- (56) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٣٢٦ بيروت ، دار الاحياء
- (57) ابن عبد البر الاندلسي ، ابو عمرو يوسف بن عبد الله (٤٦٣ هـ) الاستيعاب في معرفة الاصحاب ج ٢ ص ٣٢٩ ، حيدرآباد ، دائرة المعارف
- (58) اصح السير ص ٦٠٢
- (59) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٢٥٦ بيروت ، دار الاحياء
- (60) سير اعلام النبلاء ج ٢ ص ٢٦٣
- (61) ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) الاصابه في تمييز الصحابه ج ٢ ص ٢٦٥ بيروت ، دار الاحياء
- (62) سير اعلام النبلاء ج ٢٣٩
- (63) طبري ، ابو جعفر محمد بن جرير ، (٣١٠ هـ) تاريخ الامم والملوك ، ج ٢ ص ٢١٧ قاهره ، دار المعارف
- (64) مفتي محمد شفيع ، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٢٠ ، اسلام آباد ، مكتبه امير معاوية
- (65) زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ١ ص ٢٠٣.... ٢٠٦ مصر ، مطبع از هريه
- (66) ابن هشام ، ابو محمد عبد الملك (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ١ ص ٢١٠ بيروت دار الفكر
- (67) طبري ، ابو جعفر محمد بن جرير ، (٣١٠ هـ) تاريخ الامم والملوك ، ج ١ ص ١١٣٩ قاهره ، دار المعارف

- (68) سید سلیمان ندوی، رحمت عالم ﷺ ص ۲۴ کراچی، قدیمی کتب خانہ
- (69) سید سلیمان ندوی، رحمت عالم ﷺ ص ۲۴ کراچی، قدیمی کتب خانہ
- (70) ابن کثیر، اسماعیل بن عمر، (۷۷۴ھ) البدایہ والنہایہ فی التاریخ ج ۳ ص ۲۴ لاہور، مکتبہ قدوسیہ
- (71) مفتی محمد شفیع، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۴۵، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہ
- (72) مفتی محمد شفیع، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۴۷، ۴۸، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہ
- (73) مفتی محمد شفیع، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۴۶، ۴۷، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہ
- (74) مفتی محمد شفیع، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۴۸، ۴۹، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہ
- (75) ابن سعد، محمد (۲۳۰ھ) الطبقات الکبریٰ، ج ۱ ص ۱۳۹ بیروت، دارالمعرفہ
- (76) ابن سید الناس، محمد بن محمد شافعی، (۷۳۴ھ) عیون الاثر فی فنون المغازی والشمال والسمیر، ج ۱ ص ۱۳۹، بیروت، دارالمعرفہ
- (77) ابن ہشام، ابو محمد عبد الملک (۲۱۸ھ) سیرۃ النبی ﷺ ج ۱ ص ۱۲۲ بیروت دارالفکر
- (78) ابن قیم الجوزی، محمد بن ابی بکر (۷۵۱ھ) زاد المعاد فی ہدی خیر العباد ج ۲ ص ۳۶، بیروت
- (79) ابن حجر العسقلانی، احمد بن علی (۸۵۲ھ) فتح الباری شرح صحیح البخاری، ج ۷ ص ۱۳۶ بیروت، دارالمعرفہ
- (80) ابن ہشام، ابو محمد عبد الملک (۲۱۸ھ) سیرۃ النبی ﷺ ج ۱ ص ۳۲۲....۳۵۳ بیروت دارالفکر
- (81) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۲۳۷، ۲۳۸، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (82) حافظ علاؤ الدین، سیرت مغلطائی ص ۲۵ بحوالہ سیرت خاتم الانبیاء ﷺ
- (83) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواہب لدینہ ج ۱ ص ۲۹۱، ۲۹۶ مصر، مطبع ازہریہ
- (84) مفتی محمد شفیع، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۵۳، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہ
- (85) نووی، ابوزکریا یحییٰ بن شرف (۶۷۶ھ) شرح صحیح مسلم باب الاسراء ج ۲

- ص ١١٣، بيروت، دارالفكر
- (86) مفتى محمد شفيع، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٥٣، ٥٤، اسلام آباد، مكتبة امير معاوية
- (87) سيوطي، جلال الدين عبدالرحمن (٩١١ هـ) الخصائص الكبرى ج ١ ص ١٥٦، بيروت، دارالكتب العلمية
- (88) مفتى محمد شفيع، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٥٦، اسلام آباد، مكتبة امير معاوية
- (89) مفتى محمد شفيع، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٥٨، اسلام آباد، مكتبة امير معاوية
- (90) سهيلي، ابوالقاسم عبدالرحمن بن عبدالله (٨٥١ هـ) الروض الانف في تفسير السيرة النبوية لابن هشام ج ١ ص ٢٦٩، قاهره، مكتبة الكليات
- (91) ابن هشام، ابو محمد عبدالملك (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ٢ ص ٩٣، بيروت دارالفكر
- (92) ابن سيد الناس، محمد بن محمد شافعي، (٧٣٢ هـ) عيون الاثر في فنون المغازي والشمائل والسير، ج ١ ص ١٧٧، بيروت، دارالمعرفة
- (93) زرقاني، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ١ ص ٣٢١، مصر، مطبع ازهرية
- (94) ابن سعد، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ج ١ ص ١٥٢، بيروت
- (95) مولانا ادریس کاندھلوی، سيرت المصطفى ﷺ، ج ١ ص ٣١٣، ٣١٤، لاهور، مكتبة عشرة مبشرة
- (96) ابن حجر العسقلاني، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح البخاري ج ٧ ص ١٨٧، بيروت، دارالمعرفة
- (97) مفتى محمد شفيع، سيرة خاتم الانبياء ﷺ ص ٩٥، اسلام آباد، مكتبة امير معاوية
- (98) ابن هشام، ابو محمد عبدالملك (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ٢ ص ١١١، بيروت دارالفكر
- (99) طبري، ابو جعفر محمد بن جرير، (٣١٠ هـ) تاريخ الامم والملوك، ج ٢ ص ٣٩٥، ٣٩٦، قاهره، دارالمعارف
- (100) ابن كثير، اسماعيل بن عمر، (٧٧٢ هـ) البدايه والنهايه في التاريخ ج ٣ ص ٢١٣، لاهور، مكتبة قدوسيه
- (101) مولانا ادریس کاندھلوی، سيرت المصطفى ﷺ، ج ١ ص ٣٢٧، ٣٢٨، لاهور، مكتبة عشرة مبشرة

- (102) مفتی محمد شفیعؒ، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۱۰۲، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہؓ
- (103) مولانا ادریس کاندھلویؒ، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۱ ص ۳۹۲، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (104) ابن سید الناس، محمد بن محمد شافعیؒ، (۷۳۴ھ) عیون الاثر فی فنون المغازی والشمائل والسير، ج ۱ ص ۲۳۰، بیروت، دارالمعرفہ
- (105) ابن حجر العسقلانیؒ، احمد بن علی (۸۵۲ھ) فتح الباری شرح صحیح البخاری ج ۱ ص ۱۴۳ بیروت، دارالمعرفہ
- (106) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواہب لدینہ ج ۱ ص ۳۹۷ مصر، مطبع ازہریہ
- (107) ابن هشام، ابو محمد عبد الصلک (۲۱۸ھ) سیرۃ النبی ﷺ ج ۲ ص ۲۶۷ بیروت دارالفکر
- (108) مولانا ادریس کاندھلویؒ، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۲ ص ۵۴....۱۰۵، لاہور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (109) ابن سعد، محمد (۲۳۰ھ) الطبقات الکبریٰ ج ۱ ص ۱۴ بیروت
- (110) مفتی محمد شفیعؒ، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۸۸، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہؓ
- (111) مفتی محمد شفیعؒ، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۸۸، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہؓ
- (112) مفتی محمد شفیعؒ، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۸۹، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہؓ
- (113) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواہب لدینہ ج ۲ ص ۳۳ مصر، مطبع ازہریہ
- (114) ابن کثیر، اسماعیل بن عمر، (۷۷۴ھ) البدایہ والنہایہ فی التاريخ ج ۴ ص ۳ لاہور، مکتبہ قدوسیہ
- (115) ابن هشام، ابو محمد عبد الصلک (۲۱۸ھ) سیرۃ النبی ﷺ ج ۲ ص ۲۲۶ بیروت دارالفکر
- (116) ابن سعد، محمد (۲۳۰ھ) الطبقات الکبریٰ ج ۲ ص ۲۸۹ بیروت
- (117) مفتی محمد شفیعؒ، سیرۃ خاتم الانبیاء ﷺ ص ۹۳، اسلام آباد، مکتبہ امیر معاویہؓ
- (118) ابن حجر العسقلانیؒ، احمد بن علی (۸۵۲ھ) فتح الباری شرح صحیح البخاری ج ۷ ص ۲۹۱ بیروت، دارالمعرفہ

- (119) ابن سعد، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ج ٢ ص ٣٩ بيروت
- (120) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ٢ ص ٢٣١، ٢٣٠، لاهور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (121) ابن سعد، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ج ٢ ص ٢٧ بيروت
- (122) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ٢ ص ١١٠، ١٢٦، مصر، مطبع ازهریه
- (123) سهيلي، ابوالقاسم عبدالرحمن بن عبدالله (٨٥١ هـ) الروض الانف في تفسير السيرة النبوية لابن هشام ج ٢ ص ٩٣ قاهره، مكتبة الكليات
- (124) ابن كثير، اسماعيل بن عمر، (٧٧٣ هـ) البدايه والنهايه في التاريخ ج ٢ ص ١٢٨ لاهور، مكتبة قدوسيه
- (125) ابن سعد، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ج ٢ ص ٩٥ بيروت
- (126) ابن حجر العسقلاني، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح البخاري ج ٥ ص ٢٣٢... ٢٣٥ بيروت، دارالمعرفة
- (127) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ٢ ص ٢٠٦ ٢٠٨ مصر، مطبع ازهریه
- (128) سهيلي، ابوالقاسم عبدالرحمن بن عبدالله (٨٥١ هـ) الروض الانف في تفسير السيرة النبوية لابن هشام ج ٢ ص ٢٣٣ قاهره، مكتبة الكليات
- (129) مفتي محمد شفيع، سيرة خاتم الانبياء ﷺ، اسلام آباد، مكتبة امير معاوية
- (130) ابن حجر العسقلاني، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح البخاري ج ٧ ص ٣٥٦ بيروت، دارالمعرفة
- (131) ابن هشام، ابو محمد عبد الصلک (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ٢ ص ٣٨٠ بيروت دارالفکر
- (132) ابن سيد الناس، محمد بن محمد شافعي، (٧٣٣ هـ) عيون الاثر في فنون المغازي والشمائل والسير، ج ٢ ص ١٣٢، بيروت، دارالمعرفة
- (133) حلي، علي بن يرهان الدين (١٠٢٢ هـ) السيرة الحلبية في سيرة الامين الصامون، ج ٢ ص ١٦٢، بيروت، دارالمعرفة
- (134) ابن هشام، ابو محمد عبد الصلک (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ٣ ص ٢٠٨ بيروت دارالفکر
- (135) ابن حجر العسقلاني، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح البخاري ج ٧ ص ٣٦٠ بيروت، دارالمعرفة
- (136) ابن سعد، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى، ج ص بيروت، دارالمعرفة
- (137) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ٢ ص ٢٥٢، مصر،

مطبع از هريه

(138) (ابن سعد ، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ج ٢ ص ١٢٢ بيروت

(139) (زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٢ ص ٢٦٦ مصر ،

مطبع از هريه

(140) (ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح

البخاري ج ٧ ص ٣٩٢ بيروت ، دارالمعرفة

(141) (زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٢ ص ٢٦٩ مصر ،

مطبع از هريه

(142) (ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح

البخاري ج ٨ ص ٢ بيروت ، دارالمعرفة

(143) (زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٢ ص ٢٩٢ مصر ،

مطبع از هريه

(144) (ابن هشام ، ابو محمد عبد الصلك (٢١٨ هـ) سيرة النبي ﷺ ج ٢ ص ١٢ ، ١٣

بيروت دارالفكر

(145) (مولانا اديس كاند هلوئي ، سيرت المصطفى ﷺ ج ٢ ص ٢٢٥ ، لاهور ،

مكتبه عشره مبشره

(146) (ابن اثير ، ابو الحسن علي بن ابي الكريم (٦٣٠ هـ) الكامل في التاريخ ج ٢

ص ١٣١ بيروت دارالكتاب العربي

(147) (ابن سيد الناس ، محمد بن محمد شافعي ، (٧٣٣ هـ) عيون الاثر في فنون

المغازي والشمال والسير ، ج ٢ ص ١٩٢ ، بيروت ، دارالمعرفة

(148) (ابن سعد ، محمد (٢٣٠ هـ) الطبقات الكبرى ج ٢ ص ١٥٨ ، ١٥٩ بيروت ،

دارالمعرفة

(149) (زرقاني ، محمد بن عبد الباقي ، شرح مواهب لدينه ج ٣ ص ٢٨ مصر ،

مطبع از هريه

(150) (ابن حجر العسقلاني ، احمد بن علي (٨٥٢ هـ) فتح الباري شرح صحيح

البخاري ج ٨ ص ٢٦ بيروت ، دارالمعرفة

(151) (ابن قيم الجوزي ، محمد بن ابي بكر (٧٥١ هـ) زاد المعاد في هدي خير العباد

ج ٢ ص ٢٠١ ، بيروت

(152) (ابن سيد الناس ، محمد بن محمد شافعي ، (٧٣٣ هـ) عيون الاثر في فنون

المغازي والشمال والسير ، ج ٢ ص ٢٢ ، بيروت ، دارالمعرفة

(153) (سيوطي ، جلال الدين عبد الرحمن (٩١١ هـ) الخصائص الكبرى ج ١ ص ٢٧٣

، بيروت ، دارالكتب العلمية

- (154) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ۳ ص ۷۱ مصر، مطبع
ازھريه
- (155) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۲ ص ۴۷۹...۴۸۲،
لاهور، مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (156) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۳ ص ۴۰، لاهور،
مکتبہ عشرہ مبشرہ
- (157) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ۳ ص ۹۵ مصر،
مطبع ازھريه
- (158) زرقانی، محمد بن عبد الباقي، شرح مواهب لدينه ج ۳ ص ۱۰۳ مصر،
مطبع ازھريه
- (159) مولانا ادریس کاندھلوی، سیرت المصطفیٰ ﷺ، ج ۳ ص ۶۰...۶۶، لاهور،
مکتبہ عشرہ مبشرہ

★★★★★★★★

★★★★★★★★★★★★★★★★

وماتوفیقی الابالہ العلی العظیم ربنا تقبل منا انک انت
السمیع العلیم وتب علینا انک انت التواب الرحیم .
وصلی اللہ تعالیٰ علیٰ خیر خلقہ محمد وآلہ واصحابہ
اجمعین . ومن تبعہم باحسان الیٰ یوم الدین .
(6 مارچ 2018ء)

د مولانا احمد علي مرداني

نور چاپ شوي کتابونه

★	معدن البيان في ترجمة القرآن د قرآن کریم د بعضې سورتونو پښتو منظومه ترجمه	★
★	گلدسته د تجويد (د تجويد ټول ضروري احکام په پښتو شعرونو کښي)	★
★	قواعد النحو (د علم النحو ټول اهم قواعد په پښتو شعرونو کښي)	★
★	تيسر الاصول في حديث الرسول ﷺ (د اصول حديث تذکره په پښتو شعرونو کښي)	★
★	د مונځ تعليم (د اودس، غسل، تیمم، مونځ ضروري احکام په پښتو شعرونو کښي)	★
★	لبّ اللباب يعني خاصيات ابواب خاصيات ابواب په پښتو شعرونو کښي	★
★	رنا د سحر (صدارتي ايوارډ يافته) پښتو نعتونه	★
★	بنکلا د چمن (پښتو نعتونه)	★
★	د زړه سکون (صدارتي ايوارډ يافته) پښتو نعتونه	★

★	حقیقی جانان ﷺ (نعتونہ)	★
★	عربی جانان ﷺ (نعتونہ) زیر طبع	★
★	سیرت عشرہ مبشرہ ؑ (حالاتِ زندگی، اقوال، مرویات، واقعات، وغیرہ)	★
★	سیرت ائمہ اربعہؓ (احوال، اقوال، واقعات، مرویات)	★
★	حضرت امیر معاویہؓ کا مختصر تعارف (مختصر حالاتِ زندگی، اقوال، واقعات، مرویات)	★
★	انمول موتی (اعداد کی دنیا کا منفرد مجموعہ)	★
★	انمول خزانہ (اعداد کی ترتیب کے ساتھ ایک منفرد تحریر) زیر طبع	★
★	غائبانہ نماز جنازہ اور اُس کی شرعی حیثیت (قرآن و سنت کی روشنی میں ایک اہم ترین مسئلہ کی توضیح)	★
★	مروجہ حیلہ اسقاط قرآن و سنت کی روشنی میں	★
★	منکرین اجماع و قیاس (جس میں اجماع و قیاس کی اہمیت بیان کیا گیا ہے۔)	★

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library